

INSTYTUT WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI

dr hab. Paweł Podrecki

***Kwerenda orzecznictwa
dotyczącego własności intelektualnej
- sprawozdanie***

Warszawa 2014

Spis treści

I. Wprowadzenie	1
II. Ankiety	4
A. Sprawy z zakresu prawa patentowego	4
SPRAWA 1	4
SPRAWA 2	8
SPRAWA 3	11
SPRAWA 4	13
SPRAWA 5	17
SPRAWA 6	20
SPRAWA 7	24
SPRAWA 8	27
SPRAWA 9	30
SPRAWA 10	33
SPRAWA 11	36
B. Sprawy z zakresu znaków towarowych	39
SPRAWA 1	39
SPRAWA 2	42
SPRAWA 3	45
SPRAWA 4	47
SPRAWA 5	50
SPRAWA 6	55
SPRAWA 7	59
SPRAWA 8	63
SPRAWA 9	66
SPRAWA 10	70
SPRAWA 11	73
SPRAWA 12	75
SPRAWA 13	78
SPRAWA 14	80
SPRAWA 15	84
SPRAWA 16	87
SPRAWA 17	90
SPRAWA 18	101
SPRAWA 19	107
SPRAWA 20	112

SPRAWA 21	118
SPRAWA 22	124
SPRAWA 23	129
SPRAWA 24	133
SPRAWA 25	136
SPRAWA 26	139
SPRAWA 27	142
SPRAWA 28	145
SPRAWA 29	148
SPRAWA 30	151
SPRAWA 31	154
SPRAWA 32	157
SPRAWA 33	160
SPRAWA 34	163
SPRAWA 35	166
SPRAWA 36	169
SPRAWA 37	171
C. Sprawy z zakresu wzorów przemysłowych.....	175
SPRAWA 1	175
SPRAWA 2	179
SPRAWA 3	182
SPRAWA 4	184
SPRAWA 5	189
D. Sprawy z zakresu wzorów użytkowych	192
SPRAWA 1	192
SPRAWA 2	196
SPRAWA 3	199
III. Analiza merytoryczna spraw	201
A. Analiza spraw z zakresu prawa patentowego	201
B. Analiza spraw z zakresu znaków towarowych.....	207
C. Analiza spraw z zakresu wzorów przemysłowych.....	235
D. Analiza spraw z zakresu wzorów użytkowych	241
IV. Opis analizy statystycznej	244
A. Analiza stabilności orzecznictwa.....	245
B. Statystyczne ujęcie zbiegu problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji.....	246
C. Analiza czasu trwania badanych postępowań	246

1. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	246
2. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	248
3. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji.....	249
V. Zbiorczy arkusz kalkulacyjny	251

I. Wprowadzenie

Sprawozdanie z kwerendy orzecznictwa dotyczącego własności intelektualnej przedstawia wyniki analizy wyroków sądów powszechnych zapadłych w sprawach, w których przedmiotem sporu były prawa wyłączne chronione przepisami ustawy – prawo własności przemysłowej tj. patenty, prawa ochronne na znaki towarowe i wzory użytkowe oraz prawa z rejestracji na wzory przemysłowe. W Sprawozdaniu uwzględnione i przeanalizowane zostały również postępowania, w których podstawą prawną pozwu były przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Celem przeprowadzenia kwerendy była dogłębna analiza postępowań sądowych dotyczących powyżej wymienionych zagadnień, m.in. w zakresie:

- Powoływanych w pozwach podstaw roszczeń;
- Kumulacji podstaw roszczeń opartych na ustawie – Prawo własności przemysłowej i ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji;
- Czasu trwania postępowań od dnia wniesienia pozwu do dnia zapadnięcia wyroku przed sądem I instancji oraz do dnia prawomocnego zakończenia sprawy;
- Zgodności rozstrzygnięcia sądu orzekającego w sprawie ze wskazanymi w pozwie podstawami prawnymi roszczeń;
- Spójności orzeczeń pierwszo-instancyjnych i drugo-instancyjnych;
- Spójności orzeczeń z orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami prezentowanymi w piśmiennictwie.

Kwerenda orzecznictwa umożliwić ma ocenę efektywności działania sądów powszechnych w sprawach z zakresu własności intelektualnej i doprowadzić do jego optymalizacji uwzględniającej specyfikę tego typu spraw.

Niniejszy dokument zawiera opracowanie dotyczące postępowań, w których głównym przedmiotem postępowania było naruszenie praw wyłącznych określonych w ustawie – Prawo własności przemysłowej.

Niniejsze Sprawozdanie ma następujący układ. W pierwszej kolejności przedstawione są ankiety dotyczące poszczególnych spraw objętych zakresem analizy (rozdział II). Jedna ankieta obejmuje okres od wpłynięcia pozwu do dnia prawomocnego zakończenia sprawy. Kolejnym sprawom nadawany był numer porządkowy. Ankiety uporządkowane są według kryterium przedmiotu sprawy (sprawy dotyczące patentów, sprawy dotyczące znaków towarowych itd.). W przypadku, gdy sprawa dotyczyła dwóch lub więcej różnych praw wyłącznych, przyporządkowana była ona wedle oceny przeważającego przedmiotu rozstrzygnięcia.

W ankietach przedstawione zostały relewantne informacje dotyczące każdej sprawy, w tym sygnatury oraz orzekające sądy i wydziały, strony postępowania, naruszone prawo wyłączne, żądania i podstawy prawne pozwu, sposób określenia i wysokość wartości przedmiotu sporu, rozstrzygnięcia we wszystkich instancjach wraz z datami i podstawami prawnymi oraz krótki komentarz.

W rozdziale III przedstawiona jest merytoryczna analiza spraw ujętych w ankietach. Obejmuje ona ocenę jednolitości oraz ewentualnych rozbieżności w orzecznictwie ze szczególnym uwzględnieniem różnic w orzecznictwie wydziałów cywilnych i gospodarczych, jak również ocenę zgodności orzecznictwa w zbadanych sprawach z orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny prawa. Obok bilansu wszystkich spraw przedstawiona została nadto pogłębiona analiza najistotniejszych zagadnień, które były przedmiotem postępowań w konkretnych sprawach.

W Rozdziale IV przedstawiona została analiza statystyczna postępowań, która stanowi podsumowanie przeprowadzonych badań. Należy czytać ją równocześnie z zawartym w rozdziale V arkuszem kalkulacyjnym, który zawiera dane odnośnie do wszystkich analizowanych postępowań. Obejmuje on zarówno sprawy z zakresu własności przemysłowej jak i dotyczące czynów nieuczciwej konkurencji. Zebrane są w nim dane dotyczące analizowanych aspektów

postępowań w sposób ułatwiający ich całościową ocenę i porównanie. W przypadku, gdy dana sprawa była ponownie rozpatrywana w pierwszej instancji ze względu na uchylenie wyroku przez Sąd Apelacyjny, obejmuje ona dwa wiersze arkusza.

Arkusz kalkulacyjny pozwolił nadto na:

- Analizę stabilności orzecznictwa (liczba i odsetek spraw, które zostały zmienione lub uchylone na skutek wniesienia apelacji w odniesieniu do spraw w których wydane orzeczenie podlegające zaskarżeniu);
- Analizę zbiegu problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji (w tym w ujęciu statystycznym);
- Analizę czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji;
- Analizę czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji;
- Analizę czasu trwania badanych postępowań od dnia wydania orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji.

II. Ankiety

A. Sprawy z zakresu prawa patentowego

SPRAWA 1

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 76/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 320/12**

Sąd Najwyższy TAK ☒ Izba Cywilna IV CSK 92/13 NIE ☐

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **21 lutego 2011**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **23 października 2013**

Strony postępowania

Powód: **A. P.INC z siedzibą w T., J.**

Pozwany: **Z. F. „P.” S. A.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

patent

Żądania pozwu

Zakazanie naruszania praw z patentu poprzez zakazanie wytwarzania, importowania, używania, oferowania, wprowadzania do obrotu aktywnych substancji

chemicznych chronionych patentem PL 182344; Roszczenie publikacyjne: podanie do publicznej wiadomości całości orzeczenia wydanego w sprawie – publikacja (30 dni) na stronie głównej pozwanego www...pl, publikacja (30 dni) na stronie www.....pl, publikacja na trzeciej stronie piątkowego ogólnopolskiego wydania Gazety Wyborczej (15 modułów reklamowych w formacie 5x3), publikacja na trzeciej stronie czasopisma SCRIP wydawanego przez spółkę Informa plc z siedzibą w Londynie (informacja w języku polskim i angielskim); Upoważnienie powoda do zastępczego wykonania obowiązku publikacji na koszt pozwanego.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.,(dalej jako „p.w.p.”)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest jednym z największych międzynarodowych przedsiębiorstw farmaceutycznych, uprawnionym w Polsce do patentu na wynalazek pt. „Nowe pochodne chinuklidyny i kompozycja medyczna zawierająca te związki”. Pozwany jest jednym z liderów rynku farmaceutycznego w Polsce. W dniu 24 września 2010 r. w czasopiśmie farmaceutycznym SCRIP na zlecenie pozwanego ukazała się reklama, w której wskazano, że oferuje on szeroki zakres aktywnych składników leków dostępnych na rynku, w tym środek o nazwie Solifenacin succinate. Oferowana substancja jest tożsama z substancją chronioną patentem powoda, który nie udzielił pozwanemu licencji na korzystanie z wynalazku chronionego patentem. W toku sprawy pozwany umieścił na swoich stronach internetowych w języku polskim i angielskim informację, zgodnie z którą produkty podlegające ochronie patentowej nie są oferowane dla celów komercyjnych w krajach, w których stanowi to naruszenie prawa z patentu. Odnośnie oferowania substancji w Polsce wskazano, iż sprzedaż dokonywana jest wyłącznie dla celów eksperymentalnych lub w zakresie wyjątku Bolara. Spór pomiędzy stronami ogniskował się wokół tego, czy określone działania pozwanego mieściły się w granicach czynności dozwolonych na podstawie art. 69 ust. 1 pkt 4 p.w.p.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nieoznaczona na dzień wniesienia pozwu. Opata ostateczna od pozwu ustalona w pkt V wyroku w wysokości 5.000 zł

Wyrok w I. instancji

Data: **14 lutego 2012**

Podstawa prawna: **art. 287 p.w.p.**

Nakazanie pozwanemu zaniechania naruszania praw z patentu, w tym wytwarzania, oferowania i wprowadzania do obrotu aktywnych substancji farmaceutycznych chronionych tym patentem bez zgody uprawnionego, a w szczególności nakazanie pozwanemu usunięcia z listy oferowanych aktywnych substancji farmaceutycznych dostępnej na stronie www.....pl – substancji o nazwie Solifenacin succinate (bursztynian solifenacyny). Nakazanie podania do publicznej wiadomości informacji o wydanym wyroku na stronie www.....pl (w języku polskim i angielskim) oraz na trzeciej stronie czasopisma SCRIP wydawanego przez spółkę Informa plc z siedzibą w Londynie (informacja w języku angielskim, nie mniejsza niż 1/3 strony). Sąd co do zasady uwzględnił powództwo, jednakże uznał, iż zakres żądań powoda jest zbyt szeroki w stosunku do naruszeń jakich dopuścił się pozwany. Pozwany wytwarzał bursztynian solifenacyny w celu innym niż uzyskanie rejestracji bądź pozwolenia dla siebie na terenie RP, nie można było więc uznać, że w przedmiotowej sprawie zachodził przypadek ograniczenia prawa z patentu w postaci wyjątku Bolara, doszło więc do naruszenia.

Wyrok w II. instancji

Data: **26 czerwca 2012**

Podstawa prawna: **art.385 k.p.c.**

Apelację oddalono jako niezasadną. Sąd II instancji uznał, iż zarzuty apelacyjne pozwanego stanowiły jedynie bezpodstawną polemikę z trafnymi ustaleniami faktycznymi i wnioskami prawnymi Sądu I instancji. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjął za własne.

Wyrok Sądu Najwyższego

Data: **23 października 2013**

Podstawa prawna: **art. 398[14] k.p.c.**

Skarga kasacyjna została oparta o błędną wykładnię art. 69 ust. 1 pkt 4 p.w.p. w zw. z art. 34 TFUE, błędne zastosowanie art. 69 ust. 1 pkt 4 p.w.p. w zw. z art. 66 ust. 1 i art. 287 ust. 1 i ust. 2 p.w.p. i in. Skarżący podnosił, iż jego działania mieściły się w granicach czynności dozwolonych na podstawie art. 69 ust. 1 pkt 4 p.w.p. Sąd Najwyższy nie przychylił się do tej argumentacji, uznał, iż Sąd Apelacyjny dokonując poprawnej wykładni przepisów, właściwie je zastosował, co doprowadziło do wydania odpowiadającego prawu orzeczenia. Działania pozwanego określić należało jako naruszające prawo z patentu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (art. 63 p.w.p). Proponowany przez pozwanego sposób rozumienia art. 63 w zw. z art. 66 ust. 1 p.w.p. prowadziłby do wyłączenia prawa bezwzględnego przyznanego patentem, bezzasadnie sprzecznego z normalnym wykorzystaniem patentu.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nie został uwzględniony wniosek powoda o upoważnienie do zastępczego wykonania świadczeń określonych w pkt II pozwu tj. roszczeń publikacyjnych. Przepis art. 1049 k.p.c., który powołał powód znajduje zastosowanie na etapie postępowania egzekucyjnego, a nie rozpoznawczego. Powód nie powołał przepisu art. 480 § 1 k.p.c., który w tym stanie rzeczy byłby właściwy. Sąd dokonał ograniczenia żądań powoda, sam sformułował rozstrzygnięcie tak, by odpowiadało ustawie. Sąd stwierdził, iż roszczenia zakazowe z jakimi wystąpił powód, nie odpowiadają roszczeniom uregulowanym w art. 287 p.w.p. stanowiącym podstawę powództwa. Sąd uznał, że informacja pozwanego nt. chronionej patentem substancji kierowana była do odbiorców z określonej branży i to wśród nich mogła wywołać błędne przekonanie o uprawnieniach pozwanego. Z tego względu, publikacja informacji o wydanym orzeczeniu powinna zostać skierowana do tego samego grona odbiorców, tak by usunąć skutki bezprawnego działania pozwanego.

SPRAWA 2

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 931/04**

Sygnatura sprawy w II. instancji:--

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **16 sierpnia 2004 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **27 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **Syndyk masy upadłości T. C. Sp. z o.o.**

Pozwany: **P. G. i E. K. S.A.**

Interwenient uboczny TAK ☒ **ad.1. Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjno-Handlowe „I.” Sp. z o.o.; ad. 2. C. B. K. K.S.A.**

Naruszone prawo wyłączne

patent

Żądania pozwu

Odszkodowanie (zasądzenie kwoty 1 000 000 zł) z tytułu naruszenia przez pozwanego praw przysługujących powodowi z czterech patentów; Zobowiązanie pozwanego do zaniechania naruszeń praw powoda do ww. patentów.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 57 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. Nr 43, poz. 272 ze zm., dalej jako: „u. wyn.”)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód był uprawnionym z czterech patentów. Na podstawie zawartych z pozwaną umów, wykonywał dla pozwanej dokumentację modernizacji instalacji rozpałkowej kotłów; w umowach tych powód zgłosił, że projekt dokumentacji chroniony jest przez wymienione przez siebie prawa ochronne. Wykonawca gwarantował, iż nie będzie zgłaszał żadnych roszczeń wynikających z posiadania praw do wymienionych w umowach patentów oraz zgłoszeń patentowych oraz z tytułu ich wykorzystania. W latach 2001-2004 między pozwaną, a interwenientem ad.1 zostały zawarte umowy, na podstawie których interwenient uboczny ad. 1 miał wykonać u pozwanej modernizację instalacji rozpałkowej. Wykonawca oświadczył, że uwalnia zamawiającego i przejmuje na siebie wszelkie ewentualne roszczenia i żądania osób trzecich spowodowane naruszeniem przez wykonawcę praw wyłącznych. Następnie pomiędzy PUPH I., a interwenientem ubocznym ad. 2 jako wykonawcą, zostały zawarte umowy, zgodnie z którymi wykonawca zobowiązał się do wykonania u pozwanego dokumentacji technicznej na modernizację instalacji rozpałkowej. Interwenient ad. 2 zobowiązał się, iż wykona zlecenie nie naruszając praw osób trzecich. W czasie opracowywania dokumentacji dla interwenienta ad. 1, interwenient ad. 2 znał patenty jakie posiadał powód. Opracowując dokumentację, interwenient ad. 2 nie korzystał z dokumentacji projektowej, ani rozwiązań zastosowanych przez powoda przy modernizacji kotłów u pozwanego. W 2004-2005 r. powód wielokrotnie wzywał pozwaną do zaprzestania naruszeń przysługujących mu patentów oraz do wydania bezpodstawnie uzyskanych przez pozwaną korzyści. W 2006 r. interwenient ad. 2 wniósł do UP RP o unieważnienie patentu nr PL 181624, decyzją z dn. 27 maja 2011 r. patent unieważniono.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

1 000 000 zł (określona przez powoda)

Wyrok w I. instancji

Data: **27 listopada 2012**

Podstawa prawna: **art. 57 u. wyn.;** **art. 355 k.p.c.**

Opierając się na opiniach biegłych, Sąd przyjął, iż patenty powoda nie zostały zastosowane w rozwiązaniach technicznych jakie zostały przyjęte w kotłach pozwanej; tym samym przedmiotowe patenty nie zostały naruszone. Patent nr 181624 został unieważniony, w stosunku do pozostałych sąd nie stwierdził naruszenia, w związku z tym powództwo zostało oddalone. Z uwagi na cofnięcie przez powoda roszczenia o zaniechanie przez pozwanego naruszeń patentu nr 189648, sąd co do tego roszczenia postępowanie umorzył.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd korzystając w szerokim zakresie z wiadomości specjalnych uznał, iż nie doszło do naruszenia patentów powoda. Zgodnie z treścią art. 315 ust. 1 i 2 p.w.p. podstawą orzekania w niniejszej sprawie była ustawa o wynalazczości, a to z uwagi na istnienie praw wyłącznych w chwili wejścia w życie ustawy Prawo własności przemysłowej.

SPRAWA 3

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **I C 702/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE x

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział I Cywilny

Sąd Apelacyjny w - - Wydział - -

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **9 lipca 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **25 lutego 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **A. J. B.**

Pozwany: **P. P. – H. „W.” Sp. z o. o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE X

Naruszone prawo wyłączone

patent

Żądania pozwu

Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda bezpodstawnie uzyskanych korzyści w latach 2009 – 2011 (9 400 zł), zapłacenie części opłaty licencyjnej za korzystanie z patentu (10 200 zł), zadośćuczynienia z tytułu naruszenia prawa twórcy wynalazku (9 900 zł).

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest autorem rozwiązania technologicznego niezbędnego do budowy mikroklimatycznych jaskiń solnych potocznie zwanych jaskiniami lub grotami solnymi. Patent na przedmiotowe rozwiązanie został udzielony 31 lipca 2009 roku. Pozwany prowadzi w M. pod nazwą SPA B. & C. Ośrodek Wypoczynku i Odnowy Biologicznej, w skład którego wchodzi m.in. jaskinia (grota) solna. Grota solna wykorzystywana jest w działalności gospodarczej pozwanego. Jaskinia została wybudowana w kompleksie SPA B. & C. na zlecenie pozwanego PPH „W.” Sp. z o.o. będącego właścicielem obiektu. W odpowiedzi na pozew pozwana stwierdziła, że grota solna wykorzystywana w kompleksie SPA w M. opiera się na innym rozwiązaniu technicznym w stosunku do patentu powoda i została wybudowana przez lubelskiego przedsiębiorcę prowadzącego firmę S. Polskie Jaskinie Solne. Pozwany złożył zamówienie na długo przed udzieleniem patentu na rzecz powoda.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

29 500 zł

Wyrok w I. instancji

Data: 25 lutego 2013

Podstawa prawna: brak

1/ Oddalenie powództwa. (brak uzasadnienia)

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powód nie wniósł odpowiedzi na odpowiedź na pozew. Sąd oddalił powództwo z uwagi na fakt, że rozwiązanie techniczne zastosowane w obiekcie pozwanego nie korzysta w istocie z patentu powoda, lecz stanowi rozwiązanie zgoła odmienne.

SPRAWA 4

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VI GC 186/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n .d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Legnicy Wydział VI Gospodarczy

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **3 grudnia 2010**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **11 września 2012**

Strony postępowania

Powód: **I.-S. PL Sp. z o.o. w J. G.**

Pozwany: **N. Polska sp. z o.o. w L.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa z patentu – pozew o ustalenie

Żądania pozwu

Ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., że wytwarzanie, oferowanie i wprowadzanie do obrotu przez powoda stacji transformatorowych serii ST T2/ nie narusza praw z patentu do wynalazku „stacja transformatorowa” zarejestrowanego przez UP RP na rzecz pozwanej pod numerem PL 206678.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 189 k.p.c.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie projektowania i produkcji urządzeń zasilających i sterowniczych, w tym produkcji stacji transformatorowych serii ST-T2/. Pozwana jest uprawniona z patentu do wynalazku „stacja transformatorowa” zarejestrowanego przez UP RP pod numerem PL 206678 z pierwszeństwem od dnia 23 lutego 2007 r. Produkty powoda i pozwanej są przeznaczone dla zbieżnych zastosowań. Powód zlecił opinię znanicy zagadnienia, profesorowi Instytutu Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej, w której wykluczono, by stacje transformatorowe powoda naruszały prawa z patentu pozwanej. Do takiego samego wniosku doszedł rzecznik patentowy, któremu powód zlecił ocenę ryzyka naruszenia patentu przez rozwiązanie powoda. W 2009 r., jeszcze przed wydaniem decyzji przez UP RP o przyznaniu prawa z patentu, pozwana, powołując się na art. 285 oraz art. 288 p.w.p., wezwała powoda do zaniechania naruszeń prawa ze zgłoszenia wynalazku pt. Stacja Transformatorowa. Zdaniem powoda, pozwana miała następnie skierować szereg pism do różnych podmiotów, w których zarzucała powodowi naruszenie jej praw, co miało negatywnie wpływać na renomę powoda i spowodować utratę zaufania do powoda. Okoliczność tę potwierdził m.in. wyrok SR w Lublinie, uznający obwinionego J. N. (pracownik pozwanej) winnym wykroczenia z art. 26 ust. 1 u.z.n.k. tj. rozpowszechniania wśród potencjalnych odbiorców i kontrahentów powoda nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje. Wyrok został podtrzymany w apelacji. J. N. został nadto uznany winnym czynu zabronionego z art. 212 § 1 i § 2 kodeksu karnego tj. rozpowszechniania nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji, m.in. że powód korzysta z rozwiązań technicznych innych osób przy projektowaniu własnych stacji transformatorowych. Uzasadnieniem dla powództwa jest zdaniem powoda okoliczność, iż produkcja stacji transformatorowych jest zagrożona ze względu na możliwość jej zablokowania w drodze uzyskania przez pozwaną zabezpieczenia. Powód zmierza nadto do usunięcia stanu niepewności prawnej. Pozwana zaprzecza, by powód dysponował w niniejszej sprawie interesem prawnym. Wskazuje nadto, iż wbrew twierdzeniom powoda, produkowane przez

niego stacje transformatorowe, rozwiązują ten sam problem techniczny, co rozwiązanie chronione patentem na rzecz pozwanej, i wykorzystują rozwiązania ekwiwalentne do rozwiązań objętych ochroną patentową.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nie została określona. Powód wskazał, że powództwo nie stanowi żadnej kategorii spraw objętych opłatą stosunkową lub stałą, stąd wnosi o określenie opłaty tymczasowej na podstawie art. 15 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Z ostrożności procesowej powód wniósł jednak opłatę w wysokości 30 zł – opłata podstawowa. Sąd ustalił opłatę ostateczną na kwotę 1 000 złotych.

Wyrok w I. instancji

Data: 11 września 2012

Podstawa prawna: art. 189 k.p.c. oraz art. 63 p.w.p.

Powództwo zostało uwzględnione. Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy (w szczególności opinii biegłej sądowej) oraz opinii Instytutu Elektromechanicznych Przemian Energii, że wytwarzanie, oferowanie i wprowadzanie do obrotu przez powoda stacji transformatorowych nie narusza praw z patentu do wynalazku „stacja transformatorowa” zarejestrowanego przez UP RP na rzecz pozwanej pod numerem PL X z pierwszeństwem od dnia 23 lutego 2007 r. Sąd ustalił w szczególności, że choć obie stacje transformatorowe spełniają podobne wymagania specyficznej grupy odbiorców, to czynią to w oparciu o różne środki techniczne. Sąd, dokonując oceny zakresu ochrony patentowej, oparł się na treści zastrzeżeń patentowych, zgodnie z art. 63 ust. 2 p.w.p.. Zdaniem sądu cechy zawarte w zastrzeżeniach patentowych zgłoszonych przez pozwaną nie występują w stacjach transformatorowych produkowanych przez powoda. Dostrzegalne podobieństwa rozwiązań występują natomiast wyłącznie w zakresie części przedznamiennej zastrzeżeń i stanowią w całości stan techniki znany w dacie zgłoszenia patentu i w konsekwencji nie są objęte ochroną patentową. Odnośnie do interesu prawnego strony powodowej, sąd stwierdził, że istnienie interesu zostało przez powoda dowiedzione, gdyż wykazał on, że zaistniał spór pomiędzy nim a pozwaną odnośnie do rzekomego naruszenia prawa z patentu przysługującego

pozwanej. Interes powoda wyrażał się zatem w zabezpieczeniu przed sporem mogącym powstać w przyszłości oraz w ochronie przed zarzutem działania w złej wierze. Sąd wyjaśnił przy tym, że możliwość wystąpienia z roszczeniami opartymi na art. 18 u.z.n.k. nie wyklucza możliwości dochodzenia ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c., gdyż różne są okoliczności podlegające ocenie przez sąd w obydwu przypadkach i inne podstawy faktyczne, z których one wynikają. Zbieżna ocena dotyczy zdaniem sądu także roszczenia o unieważnienie patentu.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

W niniejszej sprawie rozstrzygnięciu podlegały dwie kluczowe kwestie – a) istnienie interesu prawnego po stronie powoda w dochodzeniu ustalenia negatywnego tj. ustalenia, iż działania powoda nie stanowią naruszenia prawa z patentu oraz b) ocena ewentualnego istnienia naruszenia prawa z patentu nr PL X poprzez wytwarzanie, oferowanie i wprowadzanie do obrotu stacji transformatorowej przez powoda. Odnośnie do oceny interesu prawnego sąd trafnie przyjął, iż rodzący się spór pomiędzy powodem i pozwaną odnośnie do rzekomego naruszenia praw wyłącznych pozwanej, który wywoływał stan niepewności prawnej, uzasadniał przyjęcie istnienia interesu prawnego w dochodzeniu przed sądem ustalenia, że zarzucane powodowi naruszenie praw nie ma miejsca. Odnośnie do kwestii oceny, czy dane rozwiązanie stanowi naruszenie prawa z patentu, sąd słusznie posłużył się dowodem z opinii biegłego, jako że dla oceny kwestii technicznych potrzebna była bez wątpienia wiedza specjalistyczna, którą sąd nie dysponował. W zakresie wykładni przepisów p.w.p. dotyczących patentów, sąd właściwie zastosował art. 63 ust. 2 tj. przyjął, iż zakres wyłączności, którą daje uprawnionemu patent, określają zastrzeżenia patentowe. Przyjęcie takiej wykładni zabezpiecza przed nadmiernym rozciąganiem ochrony patentowej na elementy rozwiązania, nieujęte w zastrzeżeniach, w szczególności należące do stanu techniki.

SPRAWA 5

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 46/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n. d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **26 stycznia 2010**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **11 czerwca 2012**

Strony postępowania

Powód: **S. – G. G. S. S. AG**

Pozwany: **1. E. Polska sp. z o.o.; 2. E. GmbH; 3. I. A.A. K. s.j. A. T. – H.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo z patentu

Żądania pozwu

Zaniechanie poprzez zakazanie pozwanym naruszeń patentu poprzez wprowadzanie do obrotu w Polsce produktu (ramki dystansowej) o cechach technicznych zastrzeżonych patentem.

Usunięcie skutków naruszenia poprzez wycofanie z obrotu produktów o cechach technicznych zastrzeżonych patentem.

Usunięcie skutków naruszenia poprzez nakazanie pozwanym zniszczenia produktów o cechach technicznych zastrzeżonych patentem i wykorzystujących zastrzeżoną patentem technologię, w tym także oddanych pod ich dozór produktów w ramach wykonania postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń.

Roszczenie Publikacyjne: publikacja informacji o zapadłym wyroku w sprawie o treści i formie wskazane w pozwie, w trzech kolejnych wydaniach na 1. stronie dodatku „Prawo co dnia” w „Rzeczpospolitej”

Zaniechanie poprzez zakazanie pozwanym oferowania (w tym poprzez reklamę, oferty sprzedaży lub informacje techniczne) produktu w postaci ramki dystansowej Thermix, która jest wytwarzana z wykorzystaniem technologii chronionej patentem na rzecz powoda

Wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści w wysokości zysku ze sprzedaży ramek dystansowych Thermix w okresie trzech lat poprzedzających wniesienie pozwu (wysokość zostanie wedle deklaracji powoda sprecyzowana w toku postępowania)

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód był uprawniony z patentu nr PL X w postaci wieloszybowego oszklenia izolacyjnego. W pozwie zarzucił pozwanym, iż produkowany i dystrybuowany przez nich produkt Swisspacer zawiera cechy techniczne odpowiadające cechom technicznym zastrzeżonym patentem na rzecz powoda, który nie wyraził nigdy na to zgody. Na dowód istnienia naruszeń, powód przedłożył m.in. opinię rzeczownika patentowego, w której potwierdzano zaistnienie naruszenia prawa z patentu. Pozwane spółki zaprzeczyły, by naruszały prawa powoda i zwróciły uwagę sądu na

fakt toczenia się przed UP RP postępowania o unieważnienie prawa z patentu, na którym powód opierał swoje wszystkie roszczenia.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Według deklaracji powoda niemożliwa do ustalenia; wniesiona została opłata stała w wysokości 600 zł. Powód wniósł o ustalenie opłaty tymczasowej. Sąd wezwał do wskazania wartości przedmiotu sporu i do sprecyzowania wysokości dochodzonego roszczenia odszkodowawczego. Powód, zastrzegając wyłącznie szacunkowy charakter, wskazał, iż łączna wartość przedmiotu sporu wynosi 320 000 zł i uiścił od tej kwoty opłatę stosunkową.

Wyrok w I. instancji

Data: **11 czerwca 2012**

Podstawa prawna: **art. 287 ust. 1 i 2 oraz art. 286 p.w.p.**

Oddalenie powództwa. Prawo z patentu, na które powoływał się w pozwie powód, zostało unieważnione decyzją UP RP z powodu braku spełnienia ustawowych przesłanek uzyskania patentu. Decyzja zapadła w czasie trwania niniejszego postępowania. Z tej przyczyny konieczne było oddalenie powództwa. Sąd nie zgodził się przy tym z prezentowanym przez SN stanowiskiem (V CSK 214/08), że decyzja unieważniająca prawo ochronne wywołuje skutki *ex nunc* i nie ma znaczenia prejudycjalnego.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Uwzględnienie powództwa w niniejszym stanie faktycznym było niemożliwe, jako że – jak wywiódł sąd - unieważnienie patentu wywołuje skutki *ex tunc* tj. powstaje sytuacja, jak gdyby patent nigdy nie został udzielony. W braku istnienia prawa wyłącznego, na które powoływał się powód, nie było możliwe uwzględnienie jego roszczeń.

SPRAWA 6

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **V GC 46/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n. d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **17 kwietnia 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **17 maja 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **K. P. E. N.V. z siedzibą w E. w Holandii**

Pozwany: **Ł. W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo z patentu oraz zasady uczciwej konkurencji

Żądania pozwu

Zakazanie pozwanemu naruszania prawa z patentu nr X tj. wytwarzania, używania, oferowania, wprowadzania do obrotu w Polsce lub importowania dla tych celów bez zgody powoda rozwiązań chronionych ww. patentem tj. odtwarzaczy DVD zarówno w postaci samodzielnych urządzeń, jak i odtwarzaczy DVD stanowiących część urządzenia wielofunkcyjnego.

Zakazanie popełnienia czynów nieuczciwej konkurencji na szkodę powoda i jego licencjobiorców poprzez bezprawne wykorzystywanie i czerpanie korzyści z efektów prac badawczo-rozwojowych powoda bez ponoszenia ciężarów związanych z obowiązkiem uiszczania opłat licencyjnych.

Oдноśnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: nakazanie zniszczenia będących własnością lub znajdujących się w posiadaniu pozwanego odtwarzaczy DVD wg wynalazku chronionego patentem nr X zarówno w postaci samodzielnych urządzeń, jak i odtwarzaczy DVD stanowiących część urządzenia wielofunkcyjnego wytworzonych, wprowadzonych do obrotu lub importowanych bez zgody powoda, w tym urządzeń importowanych przez pozwanego i zatrzymanych przez Urząd Celny w Katowicach.

Roszczenie Publikacyjne: dwukrotna publikacja sentencji wyroku w terminie 7 i 14 dni od uprawomocnienia się wyroku na trzeciej stronie dodatku „Ekonomia i Prawo” do „Rzeczpospolitej”.

Roszczenie Publikacyjne: publikacja oświadczenia o określonej w pozwie treści i formie w terminie 7 i 14 dni od uprawomocnienia się wyroku na trzeciej stronie dodatku „Ekonomia i Prawo” do „Rzeczpospolitej”.

Powód wniósł nadto o upoważnienie do zastępczego wykonania roszczenia publikacyjnego oraz roszczenia o zniszczenie bezprawnie wytworzonych produktów w przypadku, gdyby nie zostały one zrealizowane dobrowolnie przez pozwanego

Powód wniósł nadto o zabezpieczenie roszczeń wobec pozwanego.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 285 oraz art. 287 ust. 1 i 2 w zw. z art. 63 oraz art. 66 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

art. 18 ust. 1 pkt 1, 2, 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 730 (1) § 1 Kodeksu postępowania cywilnego - w zakresie zabezpieczenia roszczeń

art. 288 i art. 287 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm. w zakresie zabezpieczenia roszczeń

art. 3 ust. 1 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm., w zakresie zabezpieczenia roszczeń

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest uprawniony z tytułu patentu udzielonego decyzją Urzędu Patentowego RP. Ochrona patentowa przysługuje powodowi od dnia zgłoszenia wynalazku tj. 16.08.1995 r. Rozwiązaniem chronionym są odtwarzacza DVD. Pozwany, nie legitymując się uprawnieniem wynikającym z licencji lub innego tytułu, wprowadza do obrotu w Polsce i importuje do Polski odtwarzacze DVD, czym narusza wyłączne prawa powoda do korzystania z rozwiązania objętego patentem. Każde naówczas produkowane urządzenie do odtwarzania płyt DVD musiało zawierać rozwiązanie chronione patentem na rzecz powoda. Pozwany importuje do Polski odtwarzacze DVD, celem wprowadzenia do obrotu. Część z nich została zatrzymana przez służby celne na lotnisku w Katowicach. Powód opiera swoje roszczenia nadto na ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, wskazując, że pozwany bezprawnie czerpie korzyści z efektów prac badawczo-rozwojowych powoda w zakresie objętych ochroną patentową rozwiązań technicznych. (Ze względu na brak wniesienia odpowiedzi na pozew, stan faktyczny ustalono wyłącznie w oparciu o pozew.)

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Powód dochodził roszczeń majątkowych niepieniężnych, których wartości nie można było ustalić. Opłata sądowa została uiszczona w wysokości 1 000 zł na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Wyrok w I. instancji

Data: **17 maja 2012**

Podstawa prawna: **brak danych**

Sąd uwzględnił powództwo w całości w wyroku zaocznym. Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew ani sprzeciwu od wyroku zaocznego. Nie zostało sporządzone uzasadnienie wyroku.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Ze względu na brak sporządzenia w niniejszej sprawie uzasadnienia wyroku zaocznego nie jest możliwe szersze wypowiedzenie się co do trafności motywów, jakimi kierował się sąd przy rozstrzyganiu tej sprawy. Uwzględnienie w całości roszczeń powoda wskazuje jednak na przyjęcie przez sąd spójnej oceny stanu faktycznego i prawnego z oceną powoda. Wskazać jednak można, że pozew przygotowany został rzetelnie, podstawy prawne żądań zostały wskazane i uzasadnione.

SPRAWA 7

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **I C 89/11**

Sygnatura sprawy w II. Instancji: **I ACa 459/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Opolu I Wydział Cywilny

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **24 lutego 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **31 maja 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **Z. R.**

Pozwany: **T. P. SA w W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa ochronnego na wzór użytkowy oraz wynalazek

Żądania pozwu

Powód wniósł o zasądzenie kwoty 163 570,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za stosowanie projektów wynalazczych autorstwa powoda.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 20 ust. 2 ustawy o wynalazczości z 19 października 1972 r. (Dz. U. z 1993 nr 26 poz. 117)

Stan faktyczny – krótki opis

Strona powodowa wniosła o zapłatę wynagrodzenia z tytułu nieuzgodnionej sprzedaży osobom trzecim oraz korzystania z projektów wynalazczych jej autorstwa (wzorów użytkowych oraz wynalazków) związanych z konstrukcją półkabiny telefonicznej. Strona pozwana bezskutecznie próbowała powołać się na przedawnienie sprawy, a następnie zaznaczała – jej zdaniem – zawyżoną sumę pieniężną proponowaną przez powoda w projekcie ugody.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

163 570,63 zł – wynagrodzenie złożone z sumy kwot należnych za lata 1996-2001, po uprzednim potrąceniu 50 000zł wypłaconych powodowi w oparciu o wcześniejszy wyrok Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie IC 118/07.

Wyrok w I. instancji

Data: **8 lutego 2012 r.**

Sąd Okręgowy uwzględnił stanowisko powoda przyjmując jego wyliczenia należnego wynagrodzenia jako własne. Zasądzone kwotę 163 570,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.03.1999 r.

Wyrok w II. Instancji

Data: **31 maja 2012**

Podstawa prawna: **art. 385** k.p.c., art. 98 k.p.c.

Apelacja została w całości oddalona i zasądzone koszty postępowania II instancji od pozwanego na rzecz powoda

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości przez Sąd I Instancji. Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony pozwanej. Zarzut korzystania ze wzorów użytkowych oraz patentów bez zgody powoda oparto na art. 20 ust. 2 ustawy o wynalazczości z 19 października 1972 r. (Dz.U. z 1993 r. nr 26 poz. 1117). Strona powodowa domagała się wypłaty kwoty 163 570, 63 z wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01.03.1998 r. Sąd uznał tę sumę za zasadnie obliczoną, jednak za właściwą datę naliczania odsetek wskazał 01.03.1999 r.

SPRAWA 8

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **I C 94/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 459/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **3 marca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **25 września 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **J. Z., S. K., I. H.**

Pozwany: **B. Z. L. i P. B. Spółka Akcyjna w B.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa wynalazczego

Żądania pozwu

Zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów wynagrodzenia za korzystanie przez stronę pozwaną z wynalazku odpowiadających procentowym udziałom powodów wynalazku (J. Z. 60%, I. H. 25%, S. K. 15%)

Podstawa prawna żądania pozwu

Art. 98 ustawy o wynalazczości

Stan faktyczny – krótki opis

Powodowie podali, że są współtwórcami projektu wynalazczego zgłoszonego u pozwanej w dniu 24 stycznia 2001 r. W dniu 19 grudnia 2001 r. strony zawarły umowę o ustalenie wynagrodzenia twórcom projektu racjonalizatorskiego, które zostało wypłacone. Pod koniec 2009 r. powodowie powzięli wiadomość, że na rozwiązanie będące przedmiotem projektu racjonalizatorskiego ich autorstwa strona pozwana uzyskała patent. W ocenie powodów umowa o wynagrodzenie za projekt racjonalizatorski nie mogła obejmować i nie obejmowała wynagrodzenia za wynalazek, więc twórcom należne jest wynagrodzenie odpowiadające 15% korzyści uzyskanych przez pozwaną z wynalazku zgodnie z regulacją art. 98 ustawy o wynalazczości.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Kwota 49 800 zł na rzecz J. Z., 20 750 zł na rzecz I. H. i 12 450 zł na rzecz S. K. Kwoty te stanowią sumy obliczone zgodnie z udziałem procentowym powodów w wynalazku.

Wyrok w I. instancji

Data: **1 listopada 2011**

Podstawa prawna: **art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 105 § 1 k.p.c.**

Sąd Okręgowy oddalił powództwo zasądając na rzecz pozwanego od każdego z powodów kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów procesowych.

Wyrok w II. instancji

Data: **25 września 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 385, 386 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c. w zw. z art. 105 k.p.c.**

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony przez strony powodowe wyrok zasądając zmniejszenie kwoty z 2 400 zł na 2 160 zł tytułem zwrotu kosztów procesowych

przez powodów. W pozostałym zakresie Sąd oddalił apelację. Sąd II instancji zasądził także od powodów na rzecz pozwanej koszty postępowania apelacyjnego.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd oddalił powództwo w całości jako bezzasadne. Sąd podkreślił, że strona powodowa powołała się na nieobowiązujące wobec stanu faktycznego przepisy ustawy o wynalazczości z dnia 19 października 1972, miast ustawy Prawo własności przemysłowej z 30 czerwca 2000 r. Sąd nie zgodził się z poglądem powodów jakoby ich twórczość miała stanowić projekt racjonalizatorski, który *de facto* był rozwiązaniem technicznym. Zgodnie z art. 22 i 23 w oparciu o art. 11 ust. 3 i 5 p.w.p. kwestia wynagrodzenia jest rozpatrywana w pierwszej kolejności z perspektywy swobody kontraktowej stron, nie stawiając żadnych bezwzględnych wymogów zawieranych umowom. Sąd podkreślił adekwatność tych przepisów do przedmiotowej sprawy. Strony podpisały zgodnie umowę, na podstawie której powodowie otrzymali należne wynagrodzenie, zaś z jej treści i daty podpisania nie sposób wywnioskować ażeby strona powodowa miała w przyszłości domagać się dodatkowych profitów. Według Sądu I instancji akcentowany przez stronę powodową fakt późniejszego opatentowania rozwiązania określonego w umowie jako projekt racjonalizatorski nie zmienia oceny roszczeń powodów jako bezzasadnych. Sąd II instancji zmienił treść wyroku odnośnie wysokości kosztów poniesionych przez strony powodowe. Sąd Apelacyjny uznał w oparciu o art. 105 k.p.c. że współuczestnicy zwracają koszty proporcjonalnie do udziału każdego w sprawie.

SPRAWA 9

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 388/08**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 612/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **24 listopada 2008 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **9 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **M. & CO., I.. spółka prawa Stanu N. J. w R. (USA)**

Pozwany: **T. P. Polska Sp. z o.o. w W. i T. O. Poland Sp. z o.o. w W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Zaniechanie naruszeń patentu

Żądania pozwu

- Zakazanie każdej z dwu pozwanych stron naruszeń patentu powódki zarejestrowanego przez UPRP polegającego na oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu lub importowaniu w tych celach produktów leczniczych o nazwie Drimon lub

o innej nazwie handlowej, zawierających substancję czynną monelu kast sodu, wytworzoną przy zastosowaniu sposobu określonego w zastrzeżeniach ww. patentu;

- nakazanie obu pozwany spółkom wycofania z obrotu będących ich własnością produktów leczniczych o nazwie Drimon i ich zniszczenia;

- zobowiązanie obu stron do opublikowania przeprosin;

- zakazanie pozwany stosowania sposobu produkcji substancji montelukast sodu;

- zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 286 i 287 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powódka jest producentem leku Singulair, którego substancją czynną jest montelukast sodu wytwarzany za pomocą procesu wynalezionej przez powódkę i chronionego patentem zarejestrowanym na jej rzecz przez UPRP. Pozwane działają na rynku leków generycznych i od 2008 r. próbowały doprowadzić do wprowadzenia do obrotu produkt leczniczy Drimon zawierającą substancję czynną montelukast sodu. Pozwane nie ujawniły powódce – mimo wezwania - sposobu produkcji substancji czynnej montelukast sodu i odmówiły uczynienia zadość żądaniu powódki zaniechania naruszenia jej praw z patentu wskazując, że stosowany przez nie sposób produkcji substancji czynnej nie wkracza w zakres patentu powódki.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wniosek o ustalenie opłaty tymczasowej od całości pozwu – opłata tymczasowa początkowo ustalona na kwotę 1 000 zł – w wyroku końcowym 5 000 zł – nie podzielona na roszczenia majątkowe i niemajątkowe i nie uwzględniono wniosku pozwanego o zwrot pozwu w zakresie roszczenia niemajątkowego jako nieprawidłowo opłaconego

Wyrok w I. instancji

Data: **24 stycznia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 108 § 1 k.p.c., art. 109 § 2 k.p.c., art 113 ust. 1 i 2** ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), **art. 98 § 1 k.p.c.**

Powództwo jako nieusprawiedliwione co do zasady podlegało oddaleniu w całości. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwoty (odpowiednio) 12 854 zł i 857 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok w II. instancji

Data: **9 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 k.p.c., art. 98 k.p.c.**

Apelacja została w całości oddalona i zasądzono koszty postępowania II instancji od powoda na rzecz pozwanych. Nadto, Sąd Apelacyjny sprostował z urzędu omyłkę w komparycji i sentencji zaskarżonego wyroku w nazwie strony powodowej.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd I instancji w oparciu o materiał dowodowy uznał, że sposób wytworzenia montelukastu sodu-substancji czynnej w produkcie leczniczym Drimon, nie narusza patentu powódki. Sąd podkreślił, że dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie tej nie miało znaczenia, czy na etapie wytaczania powództwa w sprawie wystąpiły przesłanki z art. 64 ust. 2 p.w.p. Sąd uznał, że sposób syntezy montelukastu sodu przez pozwane nie narusza części znamiennej niezależnych zastrzeżeń patentu powódki *ergo*: patent powódki nie został naruszony na podstawie art. 286 i 287 ust. 1 p.w.p. Różnice techniczne w metodach pozwanych, w stosunku do zastrzeżeń patentowych powoda, mają charakter wyraźnego ulepszenia i mają zasadniczy i pozytywny wpływ na sposób działania procesu syntezy montelukastu sodu. Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny oddalając apelację.

SPRAWA 10

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 515/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 276/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **11 sierpnia 2010 r**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **23 kwietnia 2013 r**

Strony postępowania

Powód: **F. M. G. P. SA w P.**

Pozwany: **L. sp. z o.o. w W.**

Interwenient po stronie pozwanego TAK ☒

W. S.A.

K. W. K. L. W. B.

Naruszone prawo wyłączne

patent

Żądania pozwu

Powód wniosła o zapłatę odszkodowania z tytułu naruszenia patentu w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia

należnego powódce za korzystanie z wynalazku, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, podanie wyroku do publicznej wiadomości, zasądzenie kosztów procesu

Podstawa prawna żądania pozwu

Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód domagał się zapłaty odszkodowania oraz wydania bezpodstawnie wydanych korzyści oraz opublikowania wyroku do publicznej wiadomości z tytułu wykorzystania przez pozwanego w swej działalności prawa do wynalazku. Powód wniósł o wydanie wyroku wstępnego przesądzającego, że powodowi należy się odszkodowanie i bezpodstawnie wydane korzyści.

W trakcie procesu doszło do zawężenia żądań pozwu poprzez ustalenie, czy doszło do naruszenia wynalazku chronionego patentem.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

WPS – opłacony, opłata od roszczenia niemajątkowego w wysokości 600 zł oraz złożono wnioski o ustalenie opłaty tymczasowej na podstawie ustawy o kosztach sądowych, art. 15

Wyrok w I. instancji

Data: **22 października 2012 r**

Podstawa prawna: **art. 287 p.w.p., art. 63 p.w.p., art. 3 u.z.n.k.**

Oddalono powództwo w całości i zasądzono koszty od powoda na rzecz pozwanego

Wyrok w II. instancji

Data: **23 kwietnia 2013 r**

Podstawa prawna: **art. 63 w zw. z art. 287 p.w.p.**

Oddalona apelacja zasądzone koszty od powoda na rzecz pozwanego

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Roszczenie powoda zostało oddalone w oparciu o opinie biegłego, który stwierdził w sposób jednoznaczny i nieskutecznie zakwestionowany przez stronę powodową, że nie doszło do naruszenia do patentu. Sąd I instancji na tym zakończył swoje rozważania merytoryczne. Sąd Apelacyjny pomimo stwierdzenia wielu uchybień proceduralnych po stronie Sądu I instancji stwierdził, że winsoki opinii biegłego są jednoznaczne, co przesądza merytorycznie o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji. Sąd obu instancji nie odniósł się do pozostałych roszczeń w oparciu o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

SPRAWA 11

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 577/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I Aca 44/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **20 września 2010 r**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **7 maja 2013 r**

Strony postępowania

Powód: **F. M. G. P. SA w P.**

Pozwany: **L. sp. z o.o. w W.**

Interwenient po stronie pozwanego TAK ☒ NIE ☐

W. S.A.

K. W. K. L. W. B.

Naruszone prawo wyłączone

patent

Żądania pozwu

Powód wniósł o zaniechanie naruszenia prawa do patentu, zaniechania dopuszczenia się czynów nieuczciwej konkurencji, podanie wyroku do publicznej

wiadomości, roszczenie w zakresie zabezpieczenia dowodów i roszczenie informacyjne

Podstawa prawna żądania pozwu

Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód domagał się zaprzestania wykorzystywania przez stronę pozwaną wynalazku chronionego patentem, w szczególności oferowania produktu będące przedmiotem wynalazku na przetargach oraz montażu, wytwarzania i dostarczania takich produktów. Twierdzenie o naruszeniu powód oparł na opinii rzecznika patentowego w ramach cechy jednego zastrzeżenia. Pozwany podniósł, że wniósł o unieważnienie opisanego wynalazku z uwagi na fakt braku nowości oraz poziomu wynalazczości. Wskazywała także argumenty świadczące, że rozwiązanie chronione patentem stosowane były w górnictwie powszechnie przed datą zgłoszenia wynalazku.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

2 000 zł – WPS ustalony dopiero na etapie postępowania apelacyjnego; Sąd I instancji potraktował żądania jako mające charakter niemajątkowy, co zostało dopiero z urzędu uzupełnione w ramach postępowania w II instancji i oparło się na oświadczeniu powoda

Wyrok w I. instancji

Data: **22 października 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 287 p.w.p.**

Oddalono powództwo w całości i zasądzono koszty od powoda na rzecz pozwanego

Wyrok w II. Instancji

Data: **7 maja 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 63 w zw. z art. 287 p.w.p.**

Oddalona apelacja, zasądzone koszty od pozwanego na rzecz powoda

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Roszczenie powoda zostało oddalone w oparciu o opinie biegłego, który stwierdził w sposób jednoznaczny i nieskutecznie zakwestionowany przez stronę powodową, że nie doszło do naruszenia prawa do patentu. Sąd I instancji na tym zakończył swoje rozważania merytoryczne. Sąd Apelacyjny pomimo stwierdzenia wielu uchybień proceduralnych po stronie Sądu I instancji stwierdził, że winsoki opinii biegłego są jednoznaczne, co przesądza merytorycznie o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji. Sądy obu instancji nie odniosły się do pozostałych roszczeń w oparciu o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Sąd I Instancji oddalił wniosek o roszczenie informacyjne oraz o zabezpieczenie dowodów a także o zawieszenie postępowania. Sąd apelacyjny nie zajmował się merytorycznie kwestią wniosku o zawieszenie postępowania, ponieważ w międzyczasie wniosek o unieważnienie patentu złożony przez pozwanego został oddalony.

B. Sprawy z zakresu znaków towarowych

SPRAWA 1

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 63/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: --

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE X

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **19 września 2011**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **8 maja 2012**

Strony postępowania

Powód: **P. Spółka Akcyjna**

Pozwany: **B. E.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE X

Naruszone prawo wyłączne

Znak towarowy

Żądania pozwu

„Usunięcie bezprawnie eksponowanego logo firmy PZU S.A. i zaprzestanie dalszych naruszeń. Ogłoszenie w prasie, że w okresie od dnia 26 sierpnia 2010 do dnia

usunięcia wyrokiem sądowym, pozwana użytkowała logo firmy PZU S.A. bezprawnie, a za którą to dezinformację klientów firmy PZU S.A. przeprasza. Ogłoszenie w prasie treści wyroku na koszt pozwanej oraz wpłatę kwoty 5 000 zł na cel społeczny.”

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 ust. 2 i art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm. oraz

art. 3 ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.),

„a także k.c.”.

Stan faktyczny – krótki opis

Pozwana prowadziła działalność gospodarczą w charakterze agenta ubezpieczeniowego. Po zakończonej współpracy nadal posługiwała się logo PZU S.A.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

--

Wyrok zaoczny

Data: **8 maja 2012**

Podstawa prawna: --

1/ Nakazanie pozwanej usunięcia bezprawnie eksponowanego logo firmy PZU S.A. i zaniechania dalszych naruszeń oraz ogłoszenia w prasie treści wyroku na koszt pozwanej; 2/ Zasądzenie od pozwanej na rzecz organizacji społecznej kwoty 5 000 zł; 3/ Nakazanie pozwanej ogłoszenia w prasie oświadczenia o określonej treści.

(brak uzasadnienia)

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Pozew został wniesiony do SR w Gliwicach, który stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania SO Wydział X Gospodarczy w Gliwicach. Wyrok nie posiada uzasadnienia, uwzględnione zostały roszczenia: o nakazanie zaprzestania używania logo i zaniechanie dalszych naruszeń, roszczenie publikacyjne oraz roszczenie o zapłatę na cel wskazany przez powoda.

SPRAWA 2

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 207/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **6 kwietnia 2012**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **4 lipca 2012**

Strony postępowania

Powód: **J. J.**

Pozwany: **D. Sp. z o. o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie sprzedaży i wprowadzania do obrotu produktów oznaczonych znakiem FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; nakazanie wycofania ze sprzedaży wszystkich produktów z użyciem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA

z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; Nakazanie pozwanemu wycofania i wstrzymania reklam i innych działań promocyjnych z użyciem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; Zakazanie pozwanemu rozpowszechniania reklam lub prowadzenia jakiejkolwiek działalności promocyjnej dotyczącej jego produktów lub produktów z nim związanych z wykorzystaniem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2012 r. Sąd udzielił powodowi zabezpieczenia roszczenia o zaniechanie naruszeń prawa ochronnego na znak towarowy w sposób wyszczególniony w treści postanowienia. Na rzecz powoda zarejestrowany został znak słowno-graficzny.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

5 000 zł (wskazana przez powoda)

Wyrok w I. instancji

Data: 4 lipca 2012

Podstawa prawna: **art. 296** p.w.p.

Wyrok zaoczny. Zaniechanie sprzedaży i wprowadzania do obrotu produktów oznaczonych znakiem FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; Nakazanie wycofania ze sprzedaży wszystkich produktów z użyciem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; Nakazanie pozwanemu wycofania i wstrzymania reklam i innych działań promocyjnych z użyciem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem

FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku; Zakazanie pozwanemu rozpowszechniania reklam lub prowadzenia jakiejkolwiek działalności promocyjnej dotyczącej jego produktów lub produktów z nim związanych z wykorzystaniem znaku towarowego FESTA oraz oznaczonych znakiem FESTA z wyróżnieniem [R] wskazującym na fakt zarejestrowania znaku.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd uwzględnił wszystkie żądania pozwu, wyrok zaoczny wydano na skutek braku aktywności procesowej pozwanego.

SPRAWA 3

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **I C 32/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: --

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Koszalin Wydział I Cywilny

Sąd Apelacyjny w -- Wydział

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **20 stycznia 2010**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **11 grudnia 2012**

Strony postępowania

Powód: **E. P. A. e.V. w M., P. K. N. E.**

Pozwany: **Z. D.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Odszkodowanie

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód od 1989 r. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest m.in. skup i naprawa palet. Pozwany podjął starania celem uzyskania licencji na naprawę palet oznaczonych znakiem EUR zarejestrowanym na rzecz R. C. A. A., która upoważniła E. P. A. e.V. w M. do podejmowania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wszelkich czynności mających na celu zapobieżenie naruszaniu jej znaku. Powód jeszcze przed uzyskaniem przedmiotowej licencji wykonywał naprawy palet typu EUR oraz oznaczał palety znakiem EUR. Pozwany posiadał matrycę do wypalania zastrzeżonego znaku. Przeciwnie pozwanemu zostało wszczęte postępowanie karne, a 8 czerwca 2009 r. został wydany wyrok uznający pozwanego winnym działania na szkodę E. S. P. E.. Ustalając powyższe, sąd warunkowo umorzył postępowanie.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

9 847 zł (określona przez powoda)

Wyrok w I. instancji

Data: **11 grudnia 2012**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 p.w.p.**

Sąd I. instancji zasądził od pozwanego na rzecz E. kwotę 3 000 zł tj. równowartość opłaty licencyjnej wraz z odsetkami. Powództwo E. zasługiwało na uwzględnienie w części, a powództwo PKN E. podlegało oddaleniu, z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej po stronie tego powoda.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd nie przychylił się do argumentacji powodów, jakoby w kwestii winy pozwanego, był związany ustaleniami sądu karnego.

SPRAWA 4

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 5/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: --

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **4 stycznia 2011**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **3 stycznia 2012**

Strony postępowania

Powód: **C. C. Sp. z o.o.**

Pozwany: **M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą C. M. G.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszeń prawa ochronnego poprzez zaniechanie umieszczania znaku towarowego powoda na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu, zaprzestanie posługiwania się znakiem towarowym w celach reklamowych; nakazanie zniszczenia wszystkich materiałów reklamowych ze znakiem towarowym

powoda, nakazanie opublikowania zapadłego orzeczenia na koszt pozwanego w dzienniku „Gazeta Wyborcza”;

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów osobowych oraz furgonetek, posiada zarejestrowany na jego rzecz graficzny znak towarowy. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą o tożsamym przedmiocie. Powód zarzuca pozwanemu, że posługuje się określeniem City Car na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu oraz w celach reklamowych. Pozwany nie kwestionuje, że używa tej nazwy, jednak podnosi, że jest to „ogólnodostępna” nazwa i tworząc swoją firmę, nie wiedział o działalności, ani prawie z rejestracji powoda.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **3 stycznia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 2 pkt 1** p.w.p.

Oddalono żądanie pozwu w zakresie roszczenia publikacyjnego, w pozostałym zakresie żądania pozwu uwzględniono zakazując naruszeń prawa ochronnego poprzez zaniechanie umieszczania znaku towarowego powoda na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu, zaprzestanie posługiwania się znakiem towarowym w celach reklamowych; nakazanie zniszczenia wszystkich materiałów reklamowych ze znakiem towarowym powoda.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd uznał, iż pozwany przybierając w nazwie firmy znak „CityCar” naruszył przysługujące powodowej spółce prawo ochronne z rejestracji znaku towarowego poprzez bezprawne używanie w obrocie znaku podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do identycznych usług. Podobieństwo znaków istniało w warstwie koncepcyjnej oraz graficznej, było ono na tyle duże, że uzasadniało ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd. Roszczenie publikacyjne nie zyskało aprobaty sądu, gdyż powód nie określił dostatecznie konkretnie treści ogłoszenia oraz interesy stron i okoliczności sprawy nie przemawiały za celowością zamieszczenia ogłoszenia dotyczącego treści rozstrzygnięcia. W przedmiotowej sprawie takie ogłoszenie posiadałoby jedynie walor represji. Zgodnie z utrwalonym w doktrynie poglądem odnoszącym się do kwestii podania orzeczenia do publicznej wiadomości, powinno pełnić funkcję wykonawczą, prewencyjną i kompensacyjną, lecz właśnie nie powinno stanowić represji samej w sobie.

SPRAWA 5

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 161/09**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 788/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **30 kwietnia 2009 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **4 października 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **K, K.**

Pozwany: **D. Sp. z o.o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszeń prawa ochronnego do znaku towarowego poprzez zaprzestanie używania tego znaku w obrocie gospodarczym, a w szczególności zaprzestanie oznaczania tym znakiem oraz oznaczeniami łudząco podobnymi produktów pozwanej oraz eksportu takich produktów; nakazanie zniszczenia

wszystkich wyrobów oznaczonych znakiem towarowym powoda oraz oznaczeniami łądzaco podobnymi; zapłata kwoty 600 000 zł tytułem wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści i naprawienia szkody; podanie treści orzeczenia do publicznej wiadomości; nakazanie pozwanej zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji polegających na takim oznaczaniu towarów przez pozwaną, które może wprowadzić klientów w błąd co do cech tych towarów; nakazania pozwanej opublikowania na jej koszt w dziennikach ogólnopolskich oświadczenia; upoważnienia powoda do wykonania roszczeń publikacyjnych oraz zniszczenia towarów na koszt pozwanej w razie niewykonania ich przez pozwaną

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 286, art. 287 ust. 2, art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

art. 10 i 13, art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód, przedsiębiorca prowadzący działalność pod nazwą MARCO, prowadził działalność gospodarczą polegającą m.in. na wprowadzaniu do obrotu na terytorium RP i eksporcie konserw rybnych. Sprzedawane przez siebie towary powód oznaczał znakiem słowno-graficznym „LA MER delikatesy prosto z morza”. Znak ten powód zarejestrował na swoją rzecz w UP RP, a prawo ochronne trwało od dnia 21 lutego 2000 r. W 1999 r. powód nawiązał kontakt handlowy z firmą J. D. Co. Współpraca polegała na tym, że firma J. D. Co, została odbiorcą produktów powoda na rynku amerykańskim. W roku 2005 J. D. Co podjęła bezpośrednią współpracę z pozwaną, która polegała na zamawianiu u pozwanej przetworów rybnych pod znakiem towarowym LA MER. W roku 2008 powód zorientował się, że na rynku amerykańskim występują konserwy rybne w opakowaniach oznaczonych znakiem LA MER wyprodukowanych przez pozwaną dla firmy J. D. Co. Bezsporne było, że J. D. Co. dysponuje prawem do znaku towarowego La Mer na terytorium USA.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wskazana przez powoda: 600 000 zł (zgłoszono wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w całości); postanowieniem z dnia 25 maja 2009 r., opierając się na art. 25 § 1 k.p.c. Sąd zadecydował o przeprowadzeniu dochodzenia dotyczącego wysokości przedmiotu sporu – zarządzeniem z dnia 20 lipca 2009 r. wydanym w Sądzie Okręgowym w Gdańsku w sprawie IX GC 161/09 została ustalona opłata tymczasowa i stosunkowa; postanowieniem z dnia 20 lipca 2009 r. Sąd zwolnił powoda od opłaty sądowej w zakresie przewyższającym kwotę 15 000 zł, w pozostałym zakresie wniosek oddalono.

Wyrok w I. instancji

Data: **22 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 pkt 4 i 5, ust. 2 p.w.p. oraz art. 18 ust. 1 pkt 1-5, ust.2 u.z.n.k.**

Sąd Okręgowy ocenił, że spornym było czy pozwana eksportowała produkty oznaczone znakiem towarowym powoda do USA oraz czy pozwana oznaczała swoje produkty znakiem towarowym powoda. Sąd uznał, iż obie kwestie wskazują na korzyść powoda. To pozwana umieszczała znak towarowy powoda na produkowanych przez siebie towarach: zapakowanie towarów do puszek oznaczonych znakiem towarowym przysługującym powodowi, bez względu na to, iż w sensie fizycznym znak na puszcze został umieszczony w firmie poligraficznej, stanowi umieszczenie znaku w rozumieniu art. 154 p.w.p., pozwana nie wykazała przy tym, że puszki z umieszczonym znakiem towarowym zostały dostarczone przez osobę trzecią. Sąd zważył, że wątpliwości może w tej sprawie wzbudzać, czy powód używał swojego znaku towarowego w charakterze znaku towarowego, czyli w celu zagwarantowania pochodzenia towarów i usług. Na towarach produkowanych przez powoda nie została umieszczona nazwa, pod którą powód prowadził swoją działalność. Roszczenie publikacyjne uznano za nieadekwatne, a to z tego powodu, iż produkty pozwanej nie zostały wprowadzone na rynek konsumencki na terytorium RP, stąd na rynku nie mogło powstać błędne wyobrażenie o wyrobach powoda. Ponadto, produkty nie były oznaczane firmą stron, dla ostatecznych nabywców wyroby oznaczone marką LA MER nie były możliwe do zidentyfikowania jeżeli chodzi o producenta. Te same rozważania aplikowały w stosunku do roszczenia

dotyczącego. podania wyroku do publicznej wiadomości na podst. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a p.w.p. Sąd uwzględnił żądanie nakazania zniszczenia przez pozwaną towarów oznaczonych znakiem LA MER – w ramach usunięcia skutków niedozwolonych działań. Sąd uwzględnił żądanie odszkodowawcze tylko w części i wyłącznie z tytułu utraconego zysku.

Wyrok w II. instancji

Data: **4 października 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 i 386 k.p.c.**

Wydany na skutek apelacji obu stron. Uznając z urzędu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 480 k.c., zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalono żądanie upoważnienia powoda do wykonania zastępczego zobowiązania do zniszczenia konserw wyprodukowanych przez pozwaną. Apelacja pozwanej została oddalona w zakresie żądania zmiany orzeczenia dotyczącego odszkodowania. W pozostałym zakresie apelacja została odrzucona z uwagi na brak substratu zaskarżenia. Apelacja powoda uwzględniona została w części dotyczącej kwoty odszkodowania. Sąd II instancji wskazał, iż prawidłowo sformułowano zarzut bezzasadnego oddalenia przez Sąd roszczenia z tytułu bezpodstawnie uzyskanych przez pozwanego korzyści – art. 296 ust. 1 p.w.p. Uznano prawo poszkodowanego do żądania oprócz (niezależnie od) odszkodowania na zasadach ogólnych, także wydania bezprawnie uzyskanych korzyści przez naruszcyciela i to niezależnie od zawinienia.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Zarządzeniem z dnia 25 maja 2009 r. żądanie pozwu w punkcie 5. zostało prawomocnie zwrócone. Przewodniczący uzasadniając podjętą decyzję, wskazał, iż nakazanie pozwanej zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji polegających na takim oznaczaniu towarów przez pozwaną, które może wprowadzić klientów w błąd co do cech tych towarów, nie spełnia wymogu konkretności. Powód domagał się bowiem bliżej nieskonkretyzowanych działań, co do których nie wiadomo czy już nastąpiły, czy dopiero miały wystąpić. Rozważając o pozostałych roszczeniach

zgłoszonych w pozwie Sąd Okręgowy wskazał, iż w roszczeniu (1) powód opierał się na art. 153 w zw. z art. 286, 287 ust. 2 i art. 296 ust. 1 i 2 p.w.p. oraz art. 10 i 13 u.z.n.k. i wykazał istnienie wszystkich wymaganych tymi przepisami przesłanek. Znaki rzeczywiście uznane zostały za identyczne. Sąd uwzględnił roszczenia wysuwane również w oparciu o u.z.n.k., z tym, że odmówił poprawności powołaniu przez powoda podstawie prawnej tj. art. 10 i 13 u.z.n.k. Sąd uznał, że towary nieobecne na obszarze ochrony nie mają znaczenia gospodarczego i nie prowadzą do powstania następnych pomyłek w obrocie. Sąd uwzględnił natomiast powództwo w oparciu o klauzulę generalną z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Rozważania dotyczące klienteli podmiotu znajdującej się poza terytorium RP, stały się również przyczyną nieuwzględnienia roszczeń publikacyjnych (opartych tak o u.z.n.k. jak i o p.w.p.). Roszczenie o publikację treści wyroku umożliwia bezpośrednio poinformowanie konsumentów poszkodowanego podmiotu o fakcie naruszenia. Oświadczenie pełni funkcję informacyjną i ma dopełnić skutków orzeczonych nakazów i zakazów, nie może służyć jako narzędzie pozwalające na zapewnienie poszkodowanemu satysfakcji moralnej. Wbrew wnioskowi powoda, nie został uwzględniony wniosek o zasądzenie kosztów zniszczenia rzeczy już w wyroku, samo upoważnienie do dokonania zniszczenia rzeczy znajdowało oparcie w art. 480 § 1 k.c.

SPRAWA 6

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX Gc 112/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 636/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Lublinie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Lublinie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **15 marca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **23 stycznia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **G. M. Sp. z o.o.**

Pozwany: **F. G. Sp. z o.o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na wspólnotowy znak towarowy

Żądania pozwu

Zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 64 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm., dalej jako „k.c.”)

art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży suplementów diety, przysługują jej prawa z rejestracji kilku znaków towarowych i wspólnotowych znaków towarowych, którymi oznacza sprzedawane przez siebie produkty. Pozwana podjęła rozmowy handlowe z grupą kapitałową strony powodowej celem rozpoczęcia współpracy na rynku suplementów diety. 23 września 2009 r. pozwana zawarła z B. Sp. z o.o. (podmiotu, wokół którego skupiona była grupa kapitałowa) szereg umów, które miały inicjować współpracę stron. Podwyższono kapitał zakładowy B. Sp. z o.o. Nowopowstałe 100 udziałów zostały objęte przez dotychczasowego wspólnika (2) oraz pozwaną (98). Udziały zostały pokryte wkładem niepieniężnym w postaci znaków towarowych (10 znaków towarowych zarejestrowanych w UP RP oraz jednego wspólnotowego znaku towarowego). W tym samym dniu została zwarta również umowa przeniesienia praw ze znaków towarowych między B. Sp. z o.o. a pozwaną oraz spółka przejmująca zmieniła nazwę na G. I M. B. Sp. z o.o. Na początku 2010 roku stosunki pomiędzy przedstawicielami spółek uległy pogorszeniu, a władze F. G. Sp. z o.o. zdecydowały o wystąpieniu z G. M. B. Sp. z o.o. Umowy zbyto dotychczasowemu wspólnikowi. Rok później pozwana zwróciła się do strony powodowej z ofertą sprzedaży praw ze wspólnotowych znaków towarowych (innych niż te będące uprzednio przedmiotem aportu). Okoliczności objęte przedmiotem sporu: kwestia faktycznego znaczenia zawartych umów, wykładnia oświadczeń woli, fakt ewentualnego wprowadzania w błąd strony powodowej przez pozwaną.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **1 sierpnia 2012 r.**

Podstawa prawna: brak

W przedmiotowej sprawie nie doszło do popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji, a nawet jeżeli uznać, że takie zachowania miały miejsce, żądanie złożenia przez pozwaną oświadczenia woli o zrzeczeniu przysługujących jej praw stanowiłoby nadmierne obciążenie, i nie spełniałoby celu jaki mają sankcje przewidziane w art. 18 u.z.n.k. Nie można ponadto wyinterpretować z umów zawieranych przez strony podstawy dla zasądzenia zgodnie z żądaniem pozwu.

Wyrok w II. instancji

Data: **23 stycznia 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 i 386 § 1 (co do zażalenia w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.)**

Sąd II instancji w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do meritum sprawy. Modyfikacje dokonane przez Sąd Apelacyjny odnosiły się do kosztów procesu (zwiększono kwotę zasądzoną na rzecz pozwanej) oraz opłaty ostatecznej od apelacji (opłatę zmniejszono z 7 000 zł do 5 000 zł). Sąd Apelacyjny podkreślił, iż pozwana nie mogłaby domagać się „zrzeczenia” praw do przedmiotowych wspólnotowych znaków towarowych, gdyż takie żądanie byłoby nieadekwatne do osiągnięcia celu jakiemu służyć ma przepis art. 18 u.z.n.k.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd podkreślił wyraźnie, że błędne było wskazanie art. 64 k.c. jako materialnoprawnej podstawy do złożenia oświadczenia przez pozwaną. W oparciu o art. 64 k.c. można było ocenić dopuszczalność, ale nie zasadność powództwa. Błędne były również twierdzenia strony powodowej wedle których, podstawą do wytoczenia powództwa w przedmiocie zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli o zrzeczeniu się wspólnotowych znaków towarowych była umowa dotycząca przeniesienia tych znaków zawarta pomiędzy stronami. Przykładowo, wprowadzenie do umowy zapisów o zakazie działalności konkurencyjnej nie może być utożsamiane z prawem powoda do żądania rezygnacji z przysługujących stronie pozwanej praw, w tym w zakresie np. posiadanych znaków towarowych. Nie jest w końcu prawidłowa argumentacja strony powodowej wedle której, podstawę dla

zobowiązania strony pozwanej do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zrzeczenia się znaków towarowych stanowił przepis art. 18 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k. Dla zastosowania tego przepisu koniecznym jest bowiem uprzednie stwierdzenie, że doszło do czynu nieuczciwej konkurencji i koniecznym jest usunięcie jego skutków. W niniejszej sprawie, wbrew argumentacji strony powodowej, brak było podstaw do przyjęcia popełnienia przez pozwaną spółkę czynu nieuczciwej konkurencji, tak stypizowanego w przepisach ustawy, jak i skonstruowanego w oparciu o klauzulę generalną z art. 3 u.z.n.k.

SPRAWA 7

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 265/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V Acz 126/12 oraz V Acz 154/12**

Sygnatura sprawy przekazanej do ponownego rozpoznania: **X GC 215/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **9 grudnia 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **7 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. Sp. z o.o.**

Pozwany: **M. P. Sp. z o.o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie używania znaku towarowego „PETRO NOWA”; Zasądzenie na rzecz powódki kwoty 10 000 zł tytułem odszkodowania; Zobowiązanie pozwanej do

złożenia w odpowiedniej formie oświadczenia z przeprosinami powódki za naruszenie zasad uczciwej konkurencji.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 48[10] ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm.)

art. 3 ust. 1; art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm)

Stan faktyczny – krótki opis

W 2005 r. została zawarta umowa spółki PETRONOVA - powódka. Wspólnicy pozwanej spółki byli pracownikami powódki. W wyniku przekształceń powstała spółka MM Petro Sp. z o.o.; pracownikom znającym tajemnice przedsiębiorstwa, rozwiązania technologiczne oraz listy klientów przedłożono do podpisu umowy dotyczące zachowania tajemnic przedsiębiorstwa oraz zakazu konkurencji. Podpisu ich odmówili m.in. wspólnicy pozwanej spółki, w tej sytuacji doszło do rozwiązania z nimi stosunku pracy. Tworzący ją byli pracownicy powódki, łamiąc tajemnicę przedsiębiorstwa, kierowali w imieniu pozwanej oferty handlowe celem pozyskania nowych klientów. 31 stycznia 2006 r. pozwana zgłosiła w UP RP znak towarowy PETRO NOWA, w efekcie czego w dniu 18 stycznia 2007 r. otrzymała decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na ten znak. Wskazany znak nie był nigdy używany przez pozwaną. Powódka używająca logo PETRONOVA OSTRÓW WIELKOPOLSKI, próbowała ponadto zarejestrować znak o identycznym brzmieniu, jednak UP RP zgłosił do niego zastrzeżenia, z powodu podobieństwa do znaku pozwanej. Powódka poniosła wydatki na promocję swojej firmy oraz działania zmierzające do wykreowania nowego wizerunku przedsiębiorstwa.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

12 981 zł (określona przez powoda)

Wyrok w I. instancji

Data: **7 grudnia 2011 r.**

Podstawa prawna: **art. 43 [10] k.c. art. 3 u.z.n.k. w zw. z art. 6 k.c.**

Sąd stwierdził, iż roszczenia powódki nie zasługują na uwzględnienie. Uznał, iż pozwana nie używała nigdy zarejestrowanego przez siebie znaku, stąd nie mogło dojść do naruszenia, o którym mowa w pozwie. Sąd nie uwzględnił również roszczeń wysuwanych w oparciu o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, gdyż zarejestrowanie spornego znaku nie było działaniem sprzecznym z prawem lub dobrymi obyczajami.

Wyrok w II. instancji

Data: **23 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 386 §4 k.p.c.**

Sąd II. instancji skrytykował oparcie rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy wyłącznie na podstawie argumentu dotyczącego nieużywania spornego znaku przez pozwaną. Sąd Apelacyjny uznał, iż nie doszło do zbadania materialnej podstawy żądania w kontekście podnoszonych przez pozwaną merytorycznych zarzutów: zakresu przysługującego powódce prawa w świetle związanych z nim funkcji, kolizji pomiędzy oznaczeniami, bezprawności działania pozwanej. Wyrok I. instancji uchylono, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania co do jej istoty.

Wyrok wydany na skutek ponownego rozpoznania sprawy

Data: **7 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 43 [10] k.c.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, na skutek ponownego rozpoznania sprawy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Pozwana, rejestrując znak towarowy wiedziała, iż powodowa spółka prowadząca działalność konkurencyjną posługuje się firmą o niemal identycznym oznaczeniu jak znak towarowy.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało uwzględnione na skutek ponownego rozpoznania sprawy, kiedy to dopiero miało miejsce rozważenie istoty zgłaszanych roszczeń. Działanie pozwanej (podjęcie się rejestracji znaku towarowego o wyglądzie niemal identycznym jak oznaczenie firmy konkurenta) uznano za mające charakter zagrożenia naruszenia prawa do firmy. Roszczenie o zaniechanie naruszania prawa do firmy przysługuje także wtedy, gdy stan naruszenia nie istnieje, ale istnieje realne niebezpieczeństwo naruszenia prawa, choć czyn taki nie został popełniony. Treścią żądania powódki było niepodejmowanie działań, które mają doprowadzić do naruszenia prawa, w takiej sytuacji samo nieużywanie znaku nie decyduje o braku zagrożenia. Działaniem zagrażającym firmie powódki jest już gotowość do używania znaku towarowego przez pozwaną z uwagi na rejestrację.

SPRAWA 8

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 308/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 257/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **29 lipca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **3 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. I. S.A.**

Pozwany: **A. S.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Znak towarowy

Żądania pozwu

Zakazanie używania nazwy PRAGMA LEX; zobowiązanie do zaniechania dalszego używania nazwy oraz usunięcia domeny internetowej

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.

art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Strona powodowa działa na rynku obrotu wierzytelnościami od 2002 r., pełni rolę jednostki dominującej w utworzonej przez siebie grupie kapitałowej P. I. S.A., usługi świadczy na terytorium RP. Powódka pozostaje jednym z liderów w branży faktoringowej z sektora pozabankowego. Decyzją z dnia 25.03.2008 r. Urząd Patentowy RP udzielił poprzedniczce prawnej powódki (sp. z o.o.) prawo ochronne na słowno-graficzny znak towarowy [pi] PRAGMA INKASO. Pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą A. S. Kancelaria Windykacyjna „PRAGMA LEX”, w prowadzonej działalności pozwana posługuje się nazwą PRAGMA LEX oraz oznaczeniem podobnym do [pi], przedmiotem jej działalności gospodarczej jest skup wierzytelności i windykacja. Posługiwanie się przez pozwaną nazwą PRAGMA LEX wywołuje u klientów na rynku windykacji i obrotu wierzytelnościami błędne przeświadczenie jakoby pozwana była powiązana ze spółkami grupy kapitałowej strony powodowej.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

--

Wyrok w I. instancji

Data: **4 stycznia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 5 oraz art. 18 ust. 1** u.z.n.k.

Działania pozwanej w zakresie posługiwania się oznaczeniem jej przedsiębiorstwa jako PRAGMA LEX stanowią czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 5 u.z.n.k. Powódka wykazała wszystkie przesłanki ujęte w tym przepisie, tym samym zachodzą podstawy dla uwzględnienia powództw w całości.

Wyrok w II. instancji

Data: **3 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **385 k.p.c. (zmiana podstawy rozstrzygnięcia: art. 43 [10] k.c. oraz art. 296 ust. 1 p.w.p.**

Pozwana naruszyła przysługujące stronie powodowej prawo ochronne, co uzasadniało uwzględnienie żądania zakazu używania znaku i zaniechania naruszeń w oparciu o art. 296 ust. 1 p.w.p. Wobec eksponowania przez pozwaną w oznaczeniu firmy elementu fantazyjnego identycznego, jak w nazwie strony powodowej, doszło do naruszenia przez pozwaną prawa do firmy co uzasadniło udzielenie ochrony z art. 43[10] k.c. Konsekwencją uznania, że prawo do firmy zostało naruszone było uwzględnienie żądania usunięcia domeny internetowej, w ramach usunięcia skutków naruszenia.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd I instancji jednoznacznie stwierdził, iż działania pozwanej w zakresie posługiwania się oznaczeniem jej przedsiębiorstwa jako PRAGMA LEX stanowiły czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 5 u.z.n.k. Powódka wykazała, iż oznaczenie przedsiębiorstwa jako PRAGMA jest używane przez nią od lat, i to o wiele wcześniej niż oznaczenia używała pozwana. Wykazała również, iż używa oznaczenia swego przedsiębiorstwa jako zgodnego z prawem, na tym samym rynku, na którym działa pozwana. Powódka wykazała wreszcie, że klientele stron krzyżują się. Sąd Apelacyjny oddalając apelację pozwanej, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego, jednak uzasadniając swoją decyzję odmówił słuszności podstawom rozstrzygnięcia przyjętym przez Sąd Okręgowy. Zarzut naruszenia prawa materialnego uznał za słuszny, jednak błędnie uzasadniony, stąd niezasługujący na aprobatę. Sąd Apelacyjny wskazał, iż podstawą rozstrzygnięcia w zakresie ochrony prawa do firmy powinien być art. 43 [10] k.c., a nie wskazany przez SO art. 5 u.z.n.k. Sąd Apelacyjny przyznał, iż zakres zastosowania regulacji art. 5 u.z.n.k. jest sporny, jednak skład orzekający podzielił stanowisko, wedle którego przepis ten dotyczy oznaczenia odróżniającego i identyfikującego przedsiębiorstwo w znaczeniu przedmiotowym. Z kolei zakazanie używania określenia PRAGMA LEX oraz określenia zbliżonego do oznaczenia „p.” znajdowało oparcie w art. 296 ust. 1 p.w.p.

SPRAWA 9

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 361/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V S 14/13** – sprawa ze skargi p-ko Skarbowi Państwa na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki)

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **28 września 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **11 marca 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **I. G. i G. L.**

Pozwany: **K. K. i K. K.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszania prawa do znaku towarowego; nakazanie usunięcia skutków naruszenia; zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powodów kwoty 5 193 zł tytułem odszkodowania; przekazanie na rzecz powodów wszystkich tablic reklamowych i szyldów informacyjnych bezprawnie wytworzonych z użyciem

zastrzeżonych nazw; nakazanie zamieszczenia w prasie oświadczenia pozwanych; Nakazanie zapłaty kwoty 5 000 zł na rzecz wskazanej przez powodów organizacji społecznej; zobowiązanie do zaniechania dalszego używania firmy zawierającej zastrzeżony znak, oznaczania nią swoich usług, usunięcia zastrzeżonego znaku ze wszystkich wprowadzonych do obrotu materiałów informacyjnych i reklamowych; zakazanie prowadzenia strony internetowej z użyciem zastrzeżonej nazwy, a także zakazanie prowadzenia korespondencji i reklamy przedsiębiorstwa pozwanych z użyciem zastrzeżonej nazwy; usunięcie skutków wywołanych czynem zabronionym przez opublikowanie w tygodniku „Gazeta Miejska” treści zapadłego orzeczenia, złożenia przez pozwanych jednokrotnego oświadczenia w prasie lokalnej i regionalnej informującego o niezgodnym z prawem dotychczasowym oznaczaniu swoich usług; wyrażenie zgody na publiczne ogłoszenie wyroku poprzez umieszczenie jego treści w siedzibach strony powodowej i pozwanej.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 285; 296 ust. 1; 286; 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powodowie od 2007 r. prowadzą działalność gospodarczą pod nazwą Biuro Księgowe V. s.c. I. G., G. L., w uzasadnieniu pozwu podnieśli, że prowadzone przez nich przedsiębiorstwo przez kilka lat działalności na rynku zyskało renomę i wyrobiło sobie rzetelną opinię wśród klientów. Pozwani od 2010 r. rozpoczęli prowadzenie działalności w zakresie tożsamym jak powodowie, posługują się skróconym oznaczeniem VENA 1 s.c. Pozwani nie udostępniają swojego imienia i nazwiska, wprowadzają tym samym w błąd osoby trzecie, które mylą przedsiębiorstwo pozwanych z przedsiębiorstwem powodów. Pozwani utrzymują, że używali nazwy VENA zanim została zarejestrowana jako znak towarowy na rzecz powodów.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nie określono

Wyrok w I. instancji

Data: **11 października 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 p.w.p. oraz art. 18 ust. 1 i 2 u.z.n.k.**

Sąd uwzględnił powództwo w części, tj. nakazał pozwanym zaniechania naruszania prawa ochronnego na znak polegającego na używaniu znaku do oznaczania działalności tożsamej z działalnością powodów. Sąd nakazał opublikowanie treści wyroku w „Gazecie Miejskiej” w G. oraz opublikowanie treści wyroku poprzez wywieszenie go na tablicy informacyjnej w budynku, w którym prowadzą działalność gospodarczą.

Skarga na przewlekłość

Data: **22 maja 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy (...) bez nieuzasadnionej zwłoki**

Powodowie wskazali jedynie, iż mimo, że sprawa miała nieskomplikowany charakter, „utknęła” w sądzie. Podnieśli, iż od dnia złożenia pozwu minęło 16 miesięcy, a wydany w sprawie wyrok z dnia 11 października 2012 r. jak dotąd się nie uprawomocnił (co miało miejsce 11 marca 2013 r., postanowienie w tej sprawie Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział V Cywilny wydał w sprawie do sygn. V ACz 204/13 w dniu 23 kwietnia 2013 r. – dod. Autor). Zdaniem Sądu skarga zasługiwała na odrzucenie ze względu na brak spełnienia ustawowych wymagań. Skarżący nie wskazali precyzyjnie na konkretne działania bądź zaniechania Sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Pozwani, którzy podnosili, iż używali oznaczenia VENA jeszcze zanim zostało zarejestrowane jako znak towarowy, nie przedstawili żadnych wniosków dowodowych, które pozwoliłyby na poczynienie ustaleń, że rzeczywiście posługiwali się sporną nazwą jeszcze przed 2010 r. Podkreślenia wymaga, że nie zawnioskowano nie tylko dowodów z dokumentów, ale nawet dowodu z przesłuchania stron. W niniejszej sprawie, zastosowanie znalazły przepisy sprzed nowelizacji, a wśród nich zasada prekluzji dowodowej w postępowaniu w sprawach

gospodarczych. W związku z powyższym Sąd zasadnie uznał powództwo jako uzasadnione i orzekł w oparciu o dowody przedstawione przez stronę powodową. Sąd uznał ponadto, iż obok ochrony wynikającej z przepisów p.w.p. w niniejszej sprawie doszło do popełnienia przez pozwanych czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 5 u.z.n.k. W związku z tym Sąd uwzględnił roszczenia wynikające z art. 18 u.z.n.k., które uznał za adekwatne w przedmiotowej sprawie.

SPRAWA 10

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 88/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **14 lutego 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **13 czerwca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **B. Sp. z o.o.**

Pozwany: **J. P. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „B.” J. P.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie; naprawienie szkody: zapłata kwoty 3 230 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa aż do dnia zapłaty

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 § 1 pkt 2 i § 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód i pozwany prowadzili zarejestrowaną działalność gospodarczą m.in. w zakresie obrotu i dystrybucji płynnymi gazami grzewczymi. Powód dysponował

wyłącznym prawem ochronnym na słowno-graficzny znak towarowy BAŁTYKGAZ. Powód wezwał do zaprzestania używania elementu graficznego w kształcie rombu (trzy płomyki) wchodzącego w skład niezarejestrowanego znaku EKOGAZ, którym posługiwał się pozwany. Powód zarzuca, że element graficzny znajdujący się pomiędzy słowami EKO i GAZ stanowi niedozwoloną imitację elementu graficznego składającego się na znak BAŁTYKGAZ. Pozwany w odpowiedzi na pozew z 16 marca 2012 r. wskazał, że od dnia doręczenia mu pozwu nie używa znaku EKOGAZ do oznaczania swojej działalności, podniósł również argument, iż znaki są od siebie na tyle różne, że nie zachodzi ryzyko konfuzji. Podniósł również, iż powód nie wskazał w pozwie jakoby poniósł jakiekolwiek straty z tytułu korzystania przez pozwanego ze spornego oznaczenia. Przed wyznaczeniem rozprawy, dnia 11 kwietnia 2012 r. powód cofnął pozew w zakresie wezwania do zaniechania naruszeń.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

3 230 zł

Wyrok w I. instancji

Data: **13 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 355 w zw. z 203 k.p.c. oraz 296 ust. 1 p.w.p. a contrario**

W zakresie nakazania pozwanemu zaniechania działań naruszających prawo ochronne postępowanie umorzono, w pozostałym zakresie powództwo oddalono. Sąd uznał, że istota sprawy skoncentrowała się wokół stwierdzenia czy pomiędzy spornymi znakami zachodzi podobieństwo oraz czy występuje ryzyko konfuzji. Dokonując drobiazgowej analizy, w oparciu o warstwę znaczeniową, elementy dominujące, dodatkowe elementy towarzyszące Sąd uznał, że sporne oznaczenia są podobne jednak niewystarczająco podobne, aby można było stwierdzić występowanie ryzyka wprowadzenia w błąd. Podobieństwo zachodziło przede wszystkim na płaszczyźnie wizualnej i fonetycznej. Pomimo, że strony prowadziły działalność na tożsamym rynku, podobieństwa nie są tak duże, by odbiorcy byli wprowadzeni w błąd co do tożsamości podmiotu. Powództwo zasługiwało na oddalenie, gdyż powód nie wykazał istnienia szkody, do czego był na podstawie art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p. zobowiązany.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Rozstrzygnięcie należy ocenić jako częściowo spójne z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi. Wyrok uwzględnia również w pełni procesowe konsekwencje cofnięcia pozwu, które zostało dokonane przez powoda przed pierwszą rozprawą. W myśl pkt III sentencji, zwrócono połowę opłaty wniesionej od pozwu przez powoda. Sąd zasadnie uznał, iż pomimo zwolnienia powoda z obowiązku wykazania wysokości szkody w myśl art. 296 p.w.p., nie spełnił on przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej: nie wykazał istnienia szkody spowodowanej używaniem oznaczenia EKOGAZ. Pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował istnienie szkody, stąd ciężar jej udowodnienia spoczywał na powodzie. Sąd oddalając pozew w tym zakresie słusznie uznał fakt nieudowodnienia istnienia szkody po stronie powoda.

SPRAWA 11

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 9/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji:--

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Lublinie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **3 stycznia 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **29 lutego 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **M. M.**

Pozwany: **K. J.** Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszeń praw ochronnych do znaków towarowych

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą „Gastronomia – M. M.”, przysługują mu prawa ochronne na znaki towarowe: GRAND KREDENS, CAFE KREDENS, DECO KREDENS oraz KREDENS. W roku 2008 działalność gospodarczą rozpoczęła pozwana, ówczesnie K. J. (obecnie G.) początkowo pod

nazwą „K. J. Bar KREDENS w L.”, a następnie „K. J. KREDENS w L.”. Zarówno powód, jak i pozwana, prowadzą strony internetowe reklamujące ich lokale gastronomiczne KREDENS oraz posługują się domeną z nazwą KREDENS. 21 maja 2010 powód wezwał pozwaną do zaprzestania korzystania z oznaczenia tożsamego.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nieokreślona przez powoda.

Wyrok w I. instancji

Data: **29 lutego 2012 r. (wyrok zaoczny), 9 października 2012 r. (utrzymanie w mocy wyroku zaocznego)**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 2 oraz art. 296 ust. 1 p.w.p.**

Powództwo uwzględniono w całości, Sąd uznał, że pozwana nie spełniła żadnej z przesłanek, jakie Prawo własności przemysłowej przewiduje w sytuacji zgodnego z prawem korzystania przez przedsiębiorcę z oznaczenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (art. 158 p.w.p.) Oznaczała bowiem nazwą tożsamą ze znakiem towarowym lokal, który stanowi przedmiot jej działalności i od dnia 21 maja 2010 r., czyli od dnia wystosowania do niej wezwania przez powoda, znajdowała się w złej wierze.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Wyrok w pełni odpowiadał żądaniom pozwu. Pozwana nie złożyła żadnych wyjaśnień – odpowiedzi na pozew ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności.

SPRAWA 12

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VIII 204/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: - -

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Pozew złożono do SO w Szczecinie Wydział I Cywilny (sygnatura IC 577/12), 18 czerwca 2012 roku zarządzeniem sędziego przekazano sprawę do SO w Szczecinie do Wydziału VIII Gospodarczego – sprawa toczyła się pod sygnaturą VIII GC 204/12

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **4 czerwca 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **20 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **E. Spółka Akcyjna**

Pozwany: **J. K.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☐

Naruszone prawo wyłączne

Znak towarowy

Żądania pozwu

Stwierdzenie, że pozwany poprzez rejestrację domeny internetowej eko-enea.pl naruszył przysługujące powodowi prawo ochronne do słownego znaku towarowego

ENEA. Nakazanie natychmiastowego zaniechania naruszania praw przysługujących powodowi do znaku towarowego słownego ENEA w jakikolwiek sposób.

Nakazanie zaprzestania korzystania ze znaku EKO – ENEA, podobnego do renomowanego znaku towarowego ENEA. Zaprzestanie korzystania w jakikolwiek sposób z domeny eko-enea.pl lub nakazanie zmiany nazwy domeny. Zniszczenie i wycofanie z obrotu jakichkolwiek materiałów i towarów opatrzonych znakiem EKO – ENEA oraz zmianę nazwy firmy pozwanego w zakresie, w jakim narusza ona prawo do znaku towarowego powoda.

Nakazanie pozwanemu wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści wynikających z nieuiszczenia opłaty licencyjnej za korzystanie z zarejestrowanego znaku towarowego ENEA w okresie od 6 lipca 2009 do dnia wytoczenia powództwa – tj. kwoty 115 105 zł odpowiadającej wysokości opłaty licencyjnej za wskazany okres według stawek stosowanych przez powoda.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 153, art. 296 ust.2 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód od grudnia 2004 roku posiada udzielone świadectwo ochronne na słowny znak towarowy „enea”. W ocenie powoda znak ten z uwagi na skalę i udział w rynku przedsiębiorstwa powoda jest znakiem renomowanym. Pozwany od dnia 6 lipca 2009 prowadzi działalność gospodarczą pod firmą EKO – ENEA K. J. – przedmiotem działalności jest naprawa i konserwacja urządzeń elektrycznych, wykonywanie instalacji elektrycznych, doradztwo w zakresie energetyki. 22 lipca 2008 r. na rzecz pozwanego zarejestrowana została domena internetowa eko-enea.pl, wykorzystywana w celu reklamy i promocji usług wykonywanych przez pozwanego. Mimo pisemnych wezwań ze strony powoda pozwany nie zaprzestał nieuprawnionego korzystania ze znaku towarowego.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

115 105 zł, przed wyznaczeniem terminu rozprawy powód cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 115 105 zł

Wyrok zaoczny

Data: **20 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: brak danych

1/ Nakazanie pozwanemu zaniechania naruszania w jakikolwiek sposób przysługujących powodowi praw ochronnych do słownego znaku towarowego „ENEa” w tym do: zaprzestania korzystania ze znaku „EKO – ENEa” dla oznaczenia świadczonych przez pozwanego usług, zaprzestanie korzystania z domeny eko-enea.pl w jakiegokolwiek formie i celu, wycofanie z obrotu i zniszczenie wszelkich materiałów i towarów opatrzonych znakiem „EKO – ENEa” oraz zmiany oznaczenia działalności gospodarczej pozwanego. 2/ Zobowiązanie pozwanego do powstrzymania się w przyszłości od czynności faktycznych lub prawnych zmierzających do naruszenia praw ochronnych do zarejestrowanego znaku, o którym mowa w punkcie 1.

Brak uzasadnienia.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Pełna spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu. Wyrok nie posiada uzasadnienia.

SPRAWA 13

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 315/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **18 maja 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **24 października 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **D. A. Spółka jawna**

Pozwany: „**G. G.**” **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Znak towarowy

Żądania pozwu

Nakazanie pozwanej zaniechania naruszeń prawa ochronnego na słowno-graficzny znak towarowy NEO N (numer prawa ochronnego XX, numer zgłoszenia XX) poprzez zaprzestanie używania słowa NEO na oznaczenie towarów (*tu wymieniono 5 rodzajów baterii umywalkowych i zlewozmywakowych*)... Nakazanie pozwanej opublikowania treści wyroku na jej stronie internetowej przez okres 90 dni. Zabezpieczenie powództwa w przedmiocie naruszeń.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust.1 i 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest przedsiębiorcą działającym m. in. w branży armatury sanitarnej jako producent i dostawca. Posiada prawo do posługiwania się słowno – graficznym znakiem towarowym NEO N. Pozwany dopuścił się użycia słowa NEO do oznaczania produkowanych przez siebie baterii umywalkowych i zlewozmywakowych – co powoduje wprowadzanie w błąd potencjalnych klientów.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nie określono

Wyrok zaoczny

Data: **24 października 2012 r.**

Podstawa prawna: brak danych

1/ Nakazanie pozwanej zaniechania naruszeń prawa ochronnego na słowo – graficzny znak towarowy NEO N poprzez zaprzestanie używania słowa „NEO” na oznaczenie towarów; 2/ Nakazanie pozwanej opublikowania treści wyroku na stronie internetowej.

(brak uzasadnienia)

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Wyrok jest całkowicie spójny z żądaniami pozwu. Nie posiada uzasadnienia.

SPRAWA 14

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XIV GC 134/12/MN**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V ACa 652/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Katowicach Wydział IV Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **19 listopada 2011 r.** (pozew wpłynął do SR w Tychach)

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **10 stycznia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą A.**

Pozwany: **L. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą U.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Zasady uczciwej konkurencji, spór o rejestrację domeny internetowej, prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Odszkodowanie; zapłata kwoty 10 232,00 złotych tytułem pokrycia szkody wyrządzonej czynem nieuczciwej konkurencji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – powód żądał wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym;

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 153 i 154 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód wykupił usługę pozycjonowania strony internetowej oraz reklamę w wyszukiwarce Google. Po pewnym czasie stwierdził, że po wpisaniu w wyszukiwarce słowa ANKO (firma oraz znak towarowy powoda) pojawiał się link do strony pozwanego. Powód uznał to za naruszenie jego praw, próbę wykorzystania jego renomy i przyciągnięcia w ten sposób klientów, szczególnie, że oba podmioty działają w tej samej branży. Powód poniesioną szkodę widzi w poniesionych wydatkach na reklamę w wyszukiwarce Google oraz pozycjonowanie strony internetowej.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

10 232 złote – kwota dochodzonego odszkodowania

Wyrok w I. instancji

Data: **20 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 2 pkt 2 i 3 p.w.p., art. 3 ust. 1 u.z.n.k., art. 422 i 429 k.c.**

Sąd oddalił powództwo w całości. W uzasadnieniu wskazał w pierwszej kolejności, że działanie pozwanego faktycznie naruszało prawo ochronne na znak towarowy powoda, gdyż odbiorcy mogli być przekonani, gdy po wpisaniu słowa ANKO trafiali na stronę pozwanego, iż istnieją powiązania gospodarcze pomiędzy powodem a pozwanym i że ich oferty są powiązane. Sąd uznał nadto, iż pozycjonowanie strony internetowej z wykorzystaniem cudzej firmy stanowi czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Sąd oddalił jednak powództwo, wskazując, iż powód nie wykazał, jakiej wysokości szkodę poniósł, w szczególności zaś nie wykazał, że równa ona była opłatom za reklamę i pozycjonowanie strony internetowej powoda, które to miałyby zostać bezcelowo poniesione i bezużyteczne ze względu na naruszenia ze strony pozwanego. Nadto sąd wskazał na brak legitymacji biernej pozwanego – powód nie wykazał bowiem, by pozwany, który pozycjonowanie własnej strony zlecił profesjonalście, nakłaniał go do działania ze szkodą dla powoda, był mu pomocny lub świadomie skorzystał z wyrządzonej

szkody. Ponadto wybór profesjonalnego podmiotu zwalniał pozwanego od odpowiedzialności w myśl art. 429 k.c.

Wyrok w II. instancji

Data: **10 stycznia 2013**

Podstawa prawna: **art. 385 k.p.c.** oraz **art. 296 ust. 2 p.w.p.**

Sąd oddalił apelację powoda. SA stwierdził, iż posłużenie się w Internecie cudzym znakiem towarowym jako słowem kluczem w tym celu, by odbiorcy zapoznali się z ofertą danego podmiotu, stanowi używanie znaku towarowego dla towarów i usług tego podmiotu. Może dojść w takiej sytuacji do naruszenia prawa ochronnego na ten znak towarowy, gdyż stanowi to bezprawne posłużenie się tym oznaczeniem. Sąd wskazał, że tym bardziej należy uznać za naruszenie, gdy takie działania mają na celu nie przedstawienie swojej oferty jako alternatywy, ale zmierzają do wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów bądź usług. SA przywołał dla poparcia takiej wykładni przepisów stosowne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości. SA wskazał jednak, iż samo naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy, nie oznacza jeszcze zasadności roszczenia. Zdaniem sądu konieczne jest w przypadku podnoszenia roszczeń odszkodowawczych wykazanie na zasadach ogólnych winy, wystąpienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy nią a zdarzeniem stanowiącym naruszenie – dotyczy to tak prawa do znaku towarowego jak i czynów nieuczciwej konkurencji, a ciężar dowodu spoczywa na powodzie. Samo wykazanie zdarzenia, z którym związana jest szkoda to za mało. W odniesieniu do problemu legitymacji biernej sąd wskazał, iż fakt posłużenia się profesjonalną firmą nie zawsze wyłącza odpowiedzialność zlecającego, gdyż jakkolwiek to ona może zapoczątkować naruszenie, to zlecający jej działania podmiot następnie sam będzie korzystał w działalności z efektów jej pracy, które mogą naruszać prawa wyłączne i wówczas będzie to podlegało ocenie z punktu widzenia jego własnej winy. W niniejszej sprawie jednak – jak wskazał sąd - pozwany po powzięciu informacji o wykorzystaniu cudzego znaku towarowego do pozycjonowania jego strony, zwrócił się do profesjonalnej firmy, która wykonywała usługi pozycjonowania na jego rzecz o wyjaśnienie, co doprowadziło do niezwłocznego usunięcia hasła ANKO z reklamy i zakończenia trwania naruszenia. Sąd wskazał, iż okoliczności te dowodzą braku winy pozwanego. Sąd wskazał nadto, iż powód nie wykazał wskazanego w pozwie czasu trwania naruszenia, a dowody przedłożone przez pozwanego przeczyły tezie o trwaniu stanu naruszenia przez 2 miesiące. Wykazanie szkody także powodowi się nie powiodło.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sądy obu instancji nie uwzględniły powództwa w niniejszej sprawie, słusznie wskazując, iż jakkolwiek zdarzenie będące przedmiotem oceny sądu należało uznać za naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy oraz czyn nieuczciwej konkurencji, to jednak powód nie wykazał niezbędnych przesłanek, od których wykazania zależy możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, w szczególności wysokości szkody oraz winy pozwanego. Zarówno z p.w.p. jak i z u.z.n.k. jasno natomiast wynika, iż roszczenia odszkodowawcze przysługują uprawnionemu na zasadach ogólnych, co stanowi odesłanie do przepisów k.c. Wskazać jeszcze trzeba, iż uznanie posługiwania się słowem kluczem w postaci cudzego znaku towarowego za naruszenie prawa ochronnego na ten znak towarowy oraz za czyn nieuczciwej konkurencji zgodne jest z obecnym trendem orzecznictwa TSUE.

SPRAWA 15

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XIV GC 367/11/JG**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Katowicach Wydział XIV Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **21 listopada 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **18 maja 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **B. sp. z o.o. w Warszawie**

Pozwany: **J. B.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zaniechanie; zakazanie używania w obrocie gospodarczym spornego znaku towarowego oraz znaków podobnych w stosunku do określonych towarów

Odszkodowanie określone jako 5% przychodów uzyskanych we wskazanym czasookresie, które odpowiadać ma wysokości opłaty licencyjnej

Roszczenie Publikacyjne; trzykrotna publikacja oświadczenia o podanej treści (przeprosiny oraz przyznanie naruszenia praw powoda)

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: wycofanie znajdujących się w obrocie towarów

opatrzonych spornym znakiem oraz znakiem podobnym oraz usunięcie oznaczenia z opakowań, wyrobów, cenników, materiałów informacyjnych i reklamowych

Udzielenie informacji; roszczenie informacyjne: ujawnienie informacji o wysokości uzyskanych przychodów ze sprzedaży towarów opatrzonych spornym znakiem towarowym

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 296 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 287 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 (1) ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 3 ust. 1, 5 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód B. sp. z o.o. jest producentem i sprzedawcą urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych, grzewczych i gazowych. Jest on uprawniony do znaków towarowych BISAN (słownego i słowno-graficznego). Pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod firmą BISSAN J. B. i działa w tej samej branży, lecz nie produkuje tego typu urządzeń, a jedynie sprzedaje produkty innych producentów, działając przy tym na rynku lokalnym. Powód dysponuje od 1999 r. stroną internetową o adresie bisan.com.pl. Pozwany zarejestrował natomiast w 2001 r. stronę bisan.pl. Działania te naruszają zdaniem powoda jego prawa do znaku towarowego BISAN. Powód podkreśla swoje pierwszeństwo do posługiwania się oznaczeniem oraz ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do tożsamości podmiotu posługującego się podobnym oznaczeniem przy identyczności oferowanych towarów. Powód podnosi także zarzuty z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, choć nie wskazywał na nie w petitum pozwu. Pozwany przeczy natomiast podobieństwu znaków oraz wskazuje, że nie jest producentem towarów ani nie świadczy usług, dla których

udzielone zostało prawo ochronne na sporny znak towarowy, a oznaczeniem BISSAN posługuje się w charakterze firmy – nie opatruje nią żadnych towarów.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

50 500,00 zł – wartość szacowana przez powoda wnoszącego przy tym o skorygowanie jej przez sąd

Wyrok w I. instancji

Data: **18 maja 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 158** ust. 1 p.w.p.

Oddalenie powództwa w całości. Sąd uznał, iż powód nie wykazał, że pozwany wykorzystuje w obrocie towary bądź usługi opatrzone spornym znakiem towarowym – wydruk ze strony internetowej pozwanego to zdaniem sądu za mało. Odnośnie do zbieżności nazwy (firmy) pozwanego i znaku towarowego powoda, sąd wskazał, iż pozwany nie posługuje się oznaczeniem dla oznaczenia towarów ani usług, a jedynie jako oznaczenie przedsiębiorcy. Powód nie przedstawił nadto dowodów na okoliczność, iż posługiwanie się przez pozwanego oznaczeniem podobnym do spornego znaku towarowego może wywołać konfuzję u odbiorców odnośnie do pochodzenia produktów od określonego przedsiębiorcy. Pozwany wykazał natomiast zdaniem sądu, iż sam nie produkuje żadnych towarów, a jedynie sprzedaje produkty innych przedsiębiorców, nie opatrując ich przy tym swoim oznaczeniem. Sąd uznał, że wyklucza to ryzyko pomyłki. Sąd uwzględnił nadto tylko lokalny zasięg działalności pozwanego. Odnośnie do zarzutów naruszenia uczciwej konkurencji sąd zwrócił uwagę, iż powód przez wiele lat tolerował wykorzystywanie przez pozwanego oznaczenia BISAN, więc nie może być teraz mowy o uznaniu tego działania za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Niekonsekwencja stanowiłaby zdaniem sądu nadużycie prawa.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Pozew został oddalony ze względu na niewykazanie przesłanek naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. Ustalony przez sąd w toku postępowania stan faktyczny nie potwierdził zaistnienia naruszenia prawa wyłącznego.

SPRAWA 16

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XIV GC 385/11/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Katowicach Wydział XIV Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **14 września 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **12 stycznia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **A, P. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą F.H.P.U. A. A. P.**

Pozwany: **1. B. W., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą B.**

**Hurtownia Rowerów 2.B. W., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą
P.H.U. F. B. W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne na znak towarowy

Żądania pozwu

Zapłata kwoty 44 990 zł

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jak i pozwani prowadzą działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej rowerów w jednej miejscowości, ich sklepy znajdują się na jednej ulicy. Ok. 2004 r. powód i pozwani niezależnie od siebie zakupili od pośrednika produkowane w Chinach rowery opatrzone znakiem TREXSTAR i rozpoczęli ich dystrybucję. W 2005 r. Powód wniósł o udzielenie mu prawa ochronnego na znak towarowy TREXSTAR, które to prawo zostało mu udzielone z pierwszeństwem od dnia 5.09.2005 r. dla towarów takich jak rowery, ramy rowerowe, części i akcesoria rowerowe. Powód wniósł kilka lat po uzyskaniu prawa pozew przeciwko pozwanym, w którym zażądał m.in. zaniechania naruszeń. Postępowanie zakończyło się ugodą. Powód ponownie wniósł jednak pozew (niniejsza sprawa) żądając tym razem zapłaty z tytułu odszkodowania. Pozwani podnoszą zarzut przedawnienia roszczeń oraz powagi rzeczy osądzonej, a nadto zarzucają powodowi, iż zgłosił znak towarowy w złej wierze, działał niezgodnie z zasadami współżycia społecznego i naruszył tym zasady uczciwej konkurencji. Pozwani powołali też zarzut nadużycia prawa (art. 5 k.c.).

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

44 999 złotych – kwota ta odpowiadać ma wysokości szkody, ale powód nie precyzuje w pozwie, w jaki sposób ją wyliczył; w toku postępowania podniósł, że oparł się na przypuszczalnej liczbie sprzedanych przez pozwanych rowerów (6 000 szt.), ale ścisłe określenie wysokości szkody nie jest możliwe

Wyrok w I. instancji

Data: **12 stycznia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 289 p.w.p.** w zw. z **art. 298** zd. 2 p.w.p.

Oddalenie powództwa w całości ze względu na przedawnienie roszczeń. Sąd, pomimo zgłoszonego zarzutu przedawnienia, który słusznie został uwzględniony, poświęcił uwagę części przedstawionych twierdzeń. Wskazał m.in., iż zrzeczenie się

w ugodzie określonych roszczeń dotyczyło wyłącznie roszczeń zgłoszonych w pierwszym pozwie, więc wystąpienie z roszczeniem odszkodowawczym co do zasady nie podlegało odrzuceniu ze względu na powagę rzeczy osądzonej. Niemniej jednak ze względu na upływ terminu przedawnienia i zgłoszenie zarzutu w tym zakresie uwzględnienie powództwa okazało się niemożliwe.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia. Sąd nie prowadził szerszych rozważań natury prawnej nad zgłoszonym roszczeniem.

SPRAWA 17

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VI GC 71/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 1133/11**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sygnatura sprawy w I. instancji po uchyleniu: **VI GC 17/12**

Sygnatura sprawy w II. Instancji po uchyleniu: **I ACa 978/12**

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział VI Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Wrocławiu Wydział I Cywilny

Sąd Okręgowy w Legnicy Wydział VI Gospodarczy (Sąd Okręgowy w Świdnicy został zlikwidowany)

Sąd Apelacyjny w Wrocławiu Wydział I Cywilny

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: najprawdopodobniej **17.08.2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **16 października 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **Ś. – I. sp. z o.o. w Ś.**

Pozwany: **H. S. P. K. s.j. w T.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne na znak towarowy oraz zasady uczciwej konkurencji

Żądania pozwu

Zaniechanie wprowadzania do obrotu cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: wycofanie z obrotu cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”.

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: zniszczenie wszelkich materiałów stanowiących materiały reklamowe, promocyjne, ofertowe we wszelkiej postaci, informacje ze stron internetowych pozwanej odnoszące się do cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”.

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: zniszczenie opakowań cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”.

Zaniechanie niedozwolonych działań polegających na wprowadzaniu do obrotu cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach jednostkowych, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”, łudząco naśladujących stosowane w obrocie

opakowanie powoda „michałki z Hanki HANKA” oraz opakowania zbiorcze o łącznej masie 2 kg będące prostopadłościanem o kolorystyce granatowej z szarymi bokami;

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: wycofanie ze sprzedaży cukierków czekoladowych i wyrobów podobnych w opakowaniach jednostkowych, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”, łudząco naśladujących stosowane w obrocie opakowanie powoda „michałki z Hanki HANKA”.

Roszczenie publikacyjne: złożenie na koszt pozwanej jednokrotnego oświadczenia w dziennikach „Gazeta Wyborcza” oraz „Rzeczpospolita” w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku o określonej treści i wymiarach; powód wnosi także o upoważnienie do opublikowania ww. oświadczenia na koszt pozwanej w razie, gdyby nie dokonała ona tego dobrowolnie;

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia: zniszczenie opakowań (opisanych powyżej) oraz zniszczenie wszelkich materiałów stanowiących materiały reklamowe, promocyjne, ofertowe we wszelkiej postaci, w tym usunięcie informacji ze strony internetowej pozwanej dotyczącej przedmiotowych opakowań w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku

Zabezpieczenie roszczeń

a) poprzez zakazanie pozwanej na czas trwania procesu wykorzystywania w obrocie opakowań zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923” oraz

b) poprzez zajęcie na czas trwania procesu opakowań, zwłaszcza w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda (podane numery), w tym w szczególności wyrobów w

srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanki od 1923”.

W oparciu o art. 249 k.p.c. powód żąda nadto zobowiązania pozwanej do przedłożenia dokumentów handlowych dotyczących produkcji i obrotu cukierkami czekoladowymi i podobnymi w opakowaniach z nałożonymi znakami towarowymi powoda oraz naśladowujących opakowanie cukierków czekoladowych powoda, zwłaszcza za okres od pierwszej sprzedaży do dnia wniesienia pozwu, a także bilansu ilościowego ich sprzedaży, ilości zapasów wyrobów w spornych opakowaniach oraz listy odbiorców pozwanej, do których dostarczone zostały cukierki czekoladowe w przedmiotowych opakowaniach, ponadto faktur sprzedaży, celem ustalenia wielkości bezpodstawnie uzyskanych korzyści.

Podstawa prawna żądania pozwu

Powód wskazał w *petitum* pozwu, na czym opiera swoje roszczenia, jednakże podane przepisy tylko częściowo pokrywają się z żądaniami sformułowanymi słownie.

art. 153 ust.1, 284 pkt 6 z zw. z **art. 296 ust. 1 pkt 1** oraz **pkt 2** ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.), powód nie formułuje jednak roszczenia odszkodowawczego

art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 (1) ust. 1 pkt 1 i 2 oraz **ust. 2 pkt 1 i 2** ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.), powód wniósł jednak wyłącznie o zabezpieczenie roszczeń, a nie dowodów

art. 283 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.), w związku z **art. 730** k.p.c.

art. 3 ust. 1 i 2 oraz **art. 10 ust 1** oraz **art. 18 ust. 1 pkt 1-4** oraz **art. 18 ust. 2** ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód i pozwany działają w jednej branży – wytwórców słodczy m.in. cukierków czekoladowych i podobnych wyrobów. Powodowi przysługują prawa ochronne na znaki towarowe: michałki (słowny), michałki (słowno-graficzny), michałki z Hanki (słowno-graficzny) oraz michałki z Hanki Hanka. Od 2006 r. powód produkuje cukierki „michałki z Hanki”. Pozwana rozpoczęła działalność gospodarczą w 2009 r. obejmującą produkcję cukierków czekoladowych, które zdaniem powoda, naśladują opakowania powoda. Powód wskazał m.in. na zbieżność zastosowanej kolorystyki opakowań (owijek), podobieństwo zastosowanych czcionek, wykorzystanie słowa HANKA. Oznaczenie producenta miało być natomiast zapisane w obu przypadkach znacznie mniejszą czcionką, często niewidoczną dla nabywcy w momencie dokonywania wyboru. Naśladownictwo miało ujawniać się nie tylko w opakowaniach jednostkowych ale także zbiorczych – 2 kg. Powód podniósł, że sprzedaż cukierków w takich opakowaniach wprowadza odbiorców w błąd co do osoby producenta i pochodzenia produktów, co stanowić miałyby czyn nieuczciwej konkurencji. Pozwany przecząc wszystkim twierdzeniom pozwu, wskazał w szczególności na niską zdolność odróżniającą znaku tow. Michałki, której wyrazem jest okoliczność, iż oznaczenie michałki jest elementem wykorzystywanym w znakach towarowych różnych podmiotów w Polsce. Pozwana wskazała nadto, że na jej opakowaniach wyraźnie widoczny jest producent, zawierają one odmienne elementy graficzne niż widoczne na opakowaniach powoda, a nadto opatrzone są znakami towarowymi pozwanej, co umożliwia identyfikację pochodzenia produktu. Pozwana przeciwstawiła prawom powoda swoje prawa z rejestracji wspólnotowego wzoru przemysłowego. Pozwana zarzuciła nadto powodowi czyny nieuczciwej konkurencji polegające na bezprawnym wykorzystywaniu „cudzych” opakowań i zgłoszenie ich w złej wierze jako znaki towarowe oraz naśladownictwo opakowań pozwanej i innych podmiotów.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

75 000 zł Powód wskazał z powołaniem na orzecznictwo i doktrynę, iż dochodzone pozwem roszczenia mają charakter niepieniężny, ale majątkowy; powód nie precyzuje, jak dokładnie wyliczył kwotę 75 000,00 zł; uiszczona została opłata

stosunkowa; pozwana zakwestionowała wysokość wartości przedmiotu sporu i wniesionej opłaty, sugerując, że sąd powinien oznaczyć opłatę tymczasową.

Przed wyrokiem w I Instancji:

Wniosek o zabezpieczenie roszczeń nie został uwzględniony, także w postępowaniu zażaleniowym. Sąd Okręgowy uznał się nadto za niewłaściwy i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, Sądowi wspólnotowych znaków towarowych i wzorów przemysłowych. Na skutek zażalenia powoda, postanowienie o przekazaniu sprawy zostało uchylone.

Wyrok w I. instancji

Data: **21 czerwca 2011 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p. oraz art. 10 w zw. z art. 18 ust. 1 u.z.n.k.**

Sąd pierwszej instancji częściowo uwzględnił powództwo. Nakazał pozwanej:

a) zaprzestanie wprowadzania do obrotu i wycofanie znajdujących się w obrocie cukierków czekoladowych, ciast, pieczywa cukierniczego, batonów, cukierków, czekolady, gum do żucia, herbatników, karmelków, pomadek, pralinek, galaretek, słodczy, wafelków, wyrobów cukierniczych w opakowaniach, w tym w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz strony powodowej prawami ochronnymi o numerach (...), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanka od 1923”; b) zniszczenie wszelkich materiałów stanowiących materiały reklamowe, promocyjne, ofertowe we wszelkiej postaci, informacji ze stron internetowych pozwanej odnoszących się do cukierków czekoladowych, ciast, pieczywa cukierniczego, batonów, cukierków, czekolady, gum do żucia, herbatników, karmelków, pomadek, pralinek, galaretek, słodczy, wafelków, wyrobów cukierniczych w opakowaniach, w tym w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz strony powodowej prawami ochronnymi o numerach (...), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanka od 1923”; c) zniszczenie opakowań do pakowania cukierków czekoladowych,

ciast, pieczywa cukierniczego, batonów, cukierków, czekolady, gum do żucia, herbatników, karmelków, pomadek, pralinek, galaretek, słodczy, wafelków, wyrobów cukierniczych w opakowaniach w tym w kolorze srebrnym, na których nakładane są oznaczenia odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz strony powodowej prawami ochronnymi o numerach (...), w tym w szczególności wyrobów w srebrnych opakowaniach zawierających oznaczenie „Tradycyjne michałki Hanka od 1923”; d) publikację jednokrotnego oświadczenia prasowego o treści i formie zgodnej z roszczeniem pozwu wraz z upoważnieniem do publikacji na koszt pozwanej w razie nieopublikowania przez nią oświadczenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku. W pozostałym zakresie sąd oddalił powództwo. Sąd w pierwszej części uzasadnienia wskazał jednak, iż uwzględnił powództwo właściwie w całości, jednakże zawęził żądanie pozwu nie uwzględniając roszczeń odnośnie do „wyrobów podobnych” i opierając się na klasach towarowych, na które przyznane zostały powodowi prawa ochronne. Sąd wskazał nadto, iż stwierdził naruszenie praw własności przemysłowej oraz zasad uczciwej konkurencji. Zdaniem sądu ochrona w oparciu o p.w.p. jest dalej idąca, więc na tej ustawie oparł swoje rozstrzygnięcie, z wyjątkiem roszczenia publikacyjnego. Sąd podkreślił przy tym kumulację podstaw przyznanej ochrony z p.w.p. i u.z.n.k. Równocześnie sąd zastrzegł, iż zapadły wyrok nie ogranicza pozwanej w wykorzystywaniu w firmie oznaczenia zbieżnego ze znakiem towarowym powoda, o ile używanie jej mieścić się będzie w zakresie dyspozycji art. 158 p.w.p. W dalszej części uzasadnienia sąd wskazał w oparciu o ustalony stan faktyczny, iż spełnione zostały przesłanki naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy (art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p.) tj. bezprawność używania oraz ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd. Sąd uznał nadto, iż strona pozwana nie wykazała, iż skutecznie nabyła prawo ochronne do znaków towarowych, które mogłyby przeciwstawić znakom powoda. Sąd ustalił dalej, iż stosowane przez powoda i pozwaną oznaczenia nie są identyczne, ale są niewątpliwie podobne w stopniu, który utrudnia rozpoznanie od jakiego przedsiębiorcy pochodzą dane towary. Sąd wziął tu pod uwagę w szczególności kolorystykę, kształt i wielkość, rozkład elementów i fotografię cukierka na opakowaniu. W ocenie sądu umieszczone na półce sklepowej produkty będą nie do rozróżnienia. W konsekwencji sąd przyjął, iż zachodzi ryzyko konfuzji, obejmujące w szczególności ryzyko skojarzenia ze znakiem towarowym powoda. Sąd wskazał nadto, iż pozwana, podmiot nowy na rynku, chciała wywołać takie skojarzenie z podmiotem obecnym na rynku od wielu

lat. Zdaniem sądu podejmowane przez pozwaną uporczywe próby rejestracji wzorów przemysłowych wykorzystujących znaki towarowe powoda stanowi nie tylko naruszenie tych praw powoda, ale ze względu na uporczywość – także czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 10 u.z.n.k.

Wyrok w II. instancji

Data: **23 listopada 2011 r.**

Podstawa prawna: **art. 386 § 4 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c.**

Apelacja okazała się być uzasadniona. SA stwierdził, iż SO nie rozpoznał istoty sprawy. SA wskazał nadto, iż pozwana słusznie zarzuciła sądowi okręgowemu, iż orzeczenie odnośnie do produktów należących do klasy, dla której udzielono ochrony z tytułu znaku towarowego, w miejsce wskazanych w pozwie „wyrobów podobnych” jest w rzeczywistości orzeczeniem o przedmiocie, który nie był objęty pozwem. Zdaniem SA sąd orzekający w I instancji powinien był raczej wezwać do sprecyzowania żądania pozwu a nie czynić tego samodzielnie. Błędem było nadto niewskazanie, jakich konkretnie znaków towarowych pozwanemu zabronione byłoby używać. Określenie „odpowiadające znakom towarowym chronionym na rzecz powoda” było zbyt niejasne i przerzucało na organ egzekucyjny ocenę podobieństwa oznaczeń. SA wskazał przy tym, iż precyzyjne określenie znaków towarowych było obowiązkiem powoda a podanie numerów rejestru znaków towarowych UP RP to zbyt mało. SA wytknął nadto sądowi okręgowemu, iż ten nie wyjaśnił, czemu zakazał wyrokiem pozwanej używania także dookreśleń „tradycyjne” i „od 1923”, skoro nie stanowiły one elementów znaków towarowych powoda. SA podkreślił nadto potrzebę stwierdzenia przez sąd, czy doszło do konkretnego naruszenia prawa (kiedy? w jaki sposób?), do czego konieczne jest zestawienie cech znaku z produktem pozwanego, którego wprowadzanie do obrotu miałoby naruszać prawa powoda. SA przyznał jednak rację SO w zakresie oceny podobieństwa oznaczeń oraz kwestii ryzyka konfuzji. Uchylając wyrok, sąd wskazał, iż przy ponownej ocenie sprawy sąd I instancji powinien ustalić precyzyjny zakres żądania, zobowiązując powoda do sprecyzowania żądań pozwu poprzez m.in. opisanie znaków, na które prawa ochronne miałyby być naruszane.

Wyrok w I. instancji po uchyleniu wyroku

Data: **4 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 i 2 pkt 2 p.w.p. i art. 286 p.w.p. w kumulacji z art. 10 w zw. z art. 3 i art. 18 u.z.n.k.**

Powództwo zostało w całości uwzględnione przez sąd, po tym jak powód - zobowiązany przez sąd okręgowy, działający zgodnie ze wskazówkami sądu apelacyjnego - sprecyzował żądania pozwu m.in. opisując słownie znaki towarowe co do kolorystyki, kształtu, czcionki itp. Sąd Okręgowy stwierdził w pierwszej kolejności, iż niewątpliwie powodowi przysługuje pierwszeństwo posługiwania się znakami towarowymi, na które powoływał się w pozwie. Pozwana próbowała przeciwstawić znakom powoda własne prawa ochronne, ale sąd – podobnie jak sąd rozpatrujący sprawę pierwotnie w I Instancji – uznał, iż nie pozwana dowiodła uzyskania praw do powoływanych znaków towarowych i wspólnotowego wzoru użytkowego, a nadto powoływane przez pozwaną wspólnotowe wzory przemysłowe zostały uznane za nieważne decyzją OHIM. Sąd porównał następnie wykorzystywane przez strony oznaczenia, szczegółowo rozważając ich elementy (czcionka, słowa, kolorystyka, rozmieszczenie, elementy graficzne, kształt i wielkość towarów i opakowań), doszedł do wniosku, iż oznaczenia te są podobne i zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, obejmujące ryzyko skojarzenia ze znakiem towarowym zarejestrowanym na rzecz powoda. Sąd podkreślił, iż przy ocenie ryzyka konfuzji należy brać pod uwagę wrażenie nabywcy wynikające z ogólnego podobieństwa oznaczeń, a drobne różnice nie są w stanie zapobiec pomyłkom. Sąd stwierdził nadto, iż uzasadnione są roszczenia pozwu oparte o przepis ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji tj. art. 10 ust. 1 i 2 u.z.n.k., gdyż pozwana wprowadzała do obrotu towary w opakowaniach mogących wprowadzić odbiorców w błąd odnośnie do pochodzenia towarów. Sąd wyjaśnił jeszcze, iż zakazał wykorzystywania elementów „tradycyjne” oraz „od 1923”, o tyle o ile będą one zbieżne ze znakami towarowymi powoda. Odnośnie do elementu „od 1923” sąd wskazał w oparciu o art. 158 p.w.p., iż dozwolone jest zakazanie posługiwania się przez inną osobę firmą, jeśli jest ona używana w charakterze znaku towarowego i zachodzi ryzyko wprowadzenia w błąd, w szczególności ze względu na podobny przedmiot działalności.

Wyrok w II. Instancji po uchyleniu wyroku

Data: **16 października 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 i 2 pkt 2 p.w.p. i art. 286 p.w.p. w kumulacji z art. 10 w zw. z art. 3 i art. 18 u.z.n.k.**

Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony pozwanej, uznając ją za nieuzasadnioną. SA przychylił się do poglądu sądu okręgowego odnośnie do podobieństwa oznaczeń oraz opakowań produktów stosowanych przez powoda i pozwaną, co stanowiło naruszenie praw wyłącznych oraz realizowało znamiona czynu nieuczciwej konkurencji. Odnośnie do zarzutu braku zdolności odróżniającej znaku towarowego „michałki” SA wskazał, iż okoliczność ta została zbadana przez UP RP a decyzja o rejestracji znaku towarowego nie została podważona w przewidzianym do tego trybie (art. 169 ust. 1 pkt 2 p.w.p.). SA wskazał nadto, że zarejestrowanie na rzecz podmiotu znaku towarowego nie wyłącza bezprawności używania tego znaku w przypadku istnienia innego podobnego znaku zarejestrowanego na rzecz innego podmiotu – udzielenie prawa stwarza bowiem tylko formalne uprawnienie do używania znaku towarowego, a okoliczność istnienia także materialnoprawnej podstawy do używania go może być badana przez sąd. Niekorzystny wynik badania oznacza zdaniem sądu możliwość zakazania używania tego oznaczenia (SA powołał tu orzecznictwo SN). SA powołując się ponownie na orzeczenie SN (IV CSK 335/08) wyjaśnił jeszcze, iż zupełnie dopuszczalne jest kumulacyjne zastosowanie przepisów p.w.p. oraz u.z.n.k., gdyż stanowią one równoległą i samodzielną podstawę orzeczenia.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Zauważyć należy w niniejszej sprawie, że roszczenia pozwu oparte były równolegle na przepisach ustawy prawo własności przemysłowej oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, jako że stan faktyczny uzasadniał tak zarzut naruszenia prawa ochronnego na znaki towarowe przysługujące powodowi (art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p.) jak i zarzut dokonania czynów nieuczciwej konkurencji polegających na wprowadzającym w błąd co do pochodzenia oznaczaniu towarów (art. 10 ust. 1 i ust. 2 u.z.n.k.). Roszczenia budowane w oparciu o te zarzuty miały podstawę w obu wspomnianych ustawach. Wszystkie orzekające w sprawie sądy słusznie przyjęły w

przedmiotowym stanie faktycznym dopuszczalność kumulacji podstaw roszczeń z u.z.n.k. i p.w.p., jakkolwiek sąd okręgowy w Świdnicy – jak się zdaje – ochronę prawną roszczeń wynikającą z u.z.n.k. potraktował jako „słabszą” i choć stwierdził czyn nieuczciwej konkurencji, to uwzględniając powództwo opierał się (za wyjątkiem roszczenia publikacyjnego) na p.w.p. Za trafne uznać należy nadto wywody sądu II Instancji (po uchyleniu), w których sąd wyjaśnił różnicę między formalnoprawnym i materialnoprawnym uprawnieniem wynikającym z rejestracji znaku towarowego przez UP RP. Należy nadto zauważyć, że prawomocny wyrok zapadły w niniejszej sprawie jest zgodny z żądaniami pozwu (w formie sprecyzowanej na wezwanie sądu) i wskazanymi w pozwie podstawami roszczeń tj. przepisami p.w.p. oraz u.z.n.k.

SPRAWA 18

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 175/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 826/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **18 marca 2008 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **30 kwietnia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **T. O. sp. z o.o. z siedzibą w K.**

Pozwany: **Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe S. sp. z o.o. z siedzibą w M.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znaki towarowe w kolizji z prawem z rejestracji wzoru przemysłowego

Żądania pozwu

Zaniechanie używania w sposób zawodowy lub zarobkowy oznaczeń „złota ściana”, „złota podłoga” oraz „złote styropiany”

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia; wycofanie z obrotu styropianu oznaczonego przez pozwanego znakami „złota ściana”, „złota podłoga” oraz „złote styropiany” w tym ze sprzedaży prowadzonej przez kontrahentów pozwanego lub innych osób działających na rachunek lub w imieniu pozwanego oraz zniszczenia wyprodukowanych już opakowań styropianu zawierających znaki „złota ściana”, „złota podłoga” oraz „złote styropiany”, a także materiałów promocyjnych i reklamowych zawierających takie oznaczenie

Roszczenie publikacyjne: podanie do publicznej wiadomości na koszt pozwanego wyroku rozstrzygającego o naruszeniu przysługujących powodowi praw ochronnych na znaki towarowe, we wskazanej formie, w trzech dziennikach („Rzeczpospolitej”, „Gazecie Wyborczej” oraz „Pulsie Biznesu”) na wskazanej stronie i we wskazanej wielkości

Roszczenie publikacyjne: nakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia w dziennikach „Rzeczpospolita”, „Puls Biznesu” i „Gazeta Wyborcza”, na wskazanej stronie i we wskazanej wielkości oraz formie

Zabezpieczenie roszczenia powoda o zaniechanie poprzez nakazanie pozwanemu zaniechania używania w sposób zarobkowy lub zawodowy oznaczeń „złota ściana”, „złota podłoga” oraz „złote styropiany”

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 154 w zw. z 296 ust. 1 oraz **ust. 2 pkt 2** ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r.

Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 730 (1) k.p.c.

Stan faktyczny – krótki opis

Strony postępowania są producentami styropianu. Do połowy 2006 r. na rynku istniał jednolity system nazewnictwa styropianu. Od lipca 2006 r. powód rozpoczął fantazyjne nazywanie styropianu bez nawiązywania do jego parametrów. Posługiwał się m.in. oznaczeniami gold ściana, gold dach-podłoga, silver ściana, gold fundament itp. Powód uzyskał w UP RP prawa ochronne na znaki towarowe słowne i słowno-graficzne: m.in. Styropian Gold, Styropian Złoty, Gold + dach-podłoga termo Organika Q Styropian w ciepłe kropki...), Gold + ściana Termo Organika Q Styropian w ciepłe kropki, Styropian srebrny, styropian platynowy, Styropian Silver, Styropian Platinium. Pozwana zabiegała wśród producentów styropianu o wprowadzenie jednolitego nazewnictwa, jednak porozumienie w tym zakresie nie zostało zawarte. Pozwana zapowiedziała wówczas, że zacznie wprowadzać na rynek towary o analogicznych nazwach do towarów Powoda. W połowie 2007 r. wypuściła na rynek styropiany oznaczone „złota ściana”, „Złota podłoga” oraz „złote styropiany”. W 2008 r. pozwana uzyskała w UP RP prawo z rejestracji wzoru przemysłowego „złota podłoga” oraz „złota ściana”. Na podstawie opinii biegłego ustalono, że 20% profesjonalnych nabywców myliło tak oznaczone towary pozwanej z towarami powoda. Powód zarzuca naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy oraz czyn nieuczciwej konkurencji polegający na takim oznaczaniu produktów, które może wprowadzać w błąd odbiorców co do pochodzenia danego towaru.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

250 000 zł – WPS; opłata wniesiona została w wysokości 13 100 zł, na którą złożyło się 12 500 z tytułu roszczeń majątkowych i 600 zł z tytułu roszczenia niemajątkowego

Wyrok w I. instancji

Data: **27 marca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p.**

Sąd oddalił powództwo w całości, obciążając kosztami postępowania powoda. W uzasadnieniu sąd wskazał, iż dla oceny stanu faktycznego relewantny jest art. 296 ust. 2 p.w.p. Zdaniem sądu oznaczenia używane przez strony różnią się od siebie. Słowo styropian jest nazwą towaru i nie może zostać zawłaszczone. Słowo silver, platinium, a przede wszystkim gold nie są oryginalne, są stosowane powszechnie w różnych branżach. Słowo złoty ma słabą zdolność odróżniającą. Istotnym elementem może być zatem tylko warstwa graficzna oznaczeń. Sąd wskazał dalej z powołaniem na prawo unijne, iż oryginalność znaku decyduje o tym, jak duże muszą być różnice, aby oznaczenie uznać za wprowadzenie podobne, ale nie na tyle, by rodziło to ryzyko wprowadzenia w błąd. Sąd przywołał tu nadto orzecznictwo TS UE, które potwierdza, że im większa zdolność odróżniająca wcześniejszego znaku, tym większe ryzyko wprowadzenia w błąd. Sąd wskazał dalej, iż powód nie wykazał, by oznaczenia silver, gold i platinium były kojarzone w Polsce z towarami powoda. Sąd wskazał, że dla uzyskania wyłączności na takie słowa, konieczna byłaby bardzo szeroka rozpoznawalność znaku wśród konsumentów. Liczba rozpoznających dany znak i kojarzących go z towarami danego przedsiębiorcy, że samo słowo, niezależnie od jego formy graficznej, zaczyna w opinii publicznej pełnić funkcję wyróżnika tych towarów. Sąd Okręgowy powołał się tu na orzeczenie SN (III CSK 299/06) w sprawie towarów oznaczonych słowem „lord”. W rezultacie sąd uznał, iż powód nie wykazał, by zawłaszczył słowo „złoty”, jednocześnie jednak wskazał, że nie uchybia to prawu powoda do zakazywania innym używania tego oznaczenia w formie graficznej podobnej do znaku towarowego powoda. Dodatkowe elementy graficzne zwiększają bowiem zdolność odróżniającą oznaczenia. W odniesieniu do znaku towarowego słownego „styropian złoty” sąd, powołując się na orzeczenie SN (III CSK 120/09) wskazał, iż nie ma ono jakiegokolwiek oryginalności, a sąd powszechny jest uprawniony, by ten fakt stwierdzić. Odnosząc się do opinii biegłego, sąd wskazał, że fakt, iż profesjonalni nabywcy mogą sądzić, że styropiany oznaczone „gold+ dach-podłoga” oraz „złota podłoga” mogą pochodzić od jednego przedsiębiorcy tj. ryzyko wprowadzenia w błąd jest skutkiem znikomej zdolności odróżniającej znaku „gold+ dach-podłoga”, a nie podobieństwa znaków. Oceniając sprawę na gruncie przepisów u.z.n.k., sąd wskazał, iż także w tym przypadku niezbędne jest ustalenie ryzyka wprowadzenia w błąd. Sąd myśli tej nie rozwinął. Na koniec sąd wskazał jeszcze, że powód wykorzystał powszechnie znany ciąg „srebrny”, „złoty”, „platynowy”, gdyż nie chciał ponieść nakładów na promocję innego ciągu oznaczeń.

Wyrok w II. instancji

Data: **30 kwietnia 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust.1 i ust. 2 pkt 2, art. 154, 296 ust. 1a w zw. z art. 287 ust. 2 oraz art. 286 p.w.p., art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. oraz art. 18 ust. 1 u.z.n.k.**

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż nakazał pozwanej zaniechanie używania w sposób zarobkowy i zawodowy oznaczeń złota ściana, złota podłoga, złote styropiany w odniesieniu do styropianów lub wyrobów styropianopodobnych, wycofanie z obrotu styropianu oznaczonego przez pozwanego znakami „złota ściana”, „złota podłoga”, złożenie w periodyku branży budowlano – wykończeniowej ukazującym się co najmniej 4 razy w roku lub częściej, o skali ogólnokrajowej, na dowolnej stronie w dowolnym formacie oświadczenia w wskazanej treści. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Na podstawie opinii Instytutu Prawa Własności Intelektualnej sąd apelacyjny przyjął, że istniało ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów, które w szczególności obejmowało ryzyko skojarzenia oznaczeń pozwanej ze znakami towarowymi powoda, czego konsekwencją było uznanie przez SA, iż pozwana naruszyła prawa ochronne na te znaki towarowe. Sąd Apelacyjny wyjaśnił dalej, że sąd okręgowy zbyt dużą wagę przypisywał do samych słów, pomijając okoliczność, iż użyte one były w konkretnym zestawieniu ze słowem styropian, które nie jest typowe i posiada zdolność odróżniającą. Użycie przez pozwanego podobnych oznaczeń może wprowadzać w błąd co do tożsamości towarów i producenta. Sąd wskazał dalej, że w sprawie nie chodzi o zawłaszczenie słów złoty czy srebrny, lecz o nietypowe skojarzenie z określonym wyrobem. W opinii, na której oparł się sąd, oceniano ryzyko konfuzji z punktu widzenia abstrakcyjnego klienta, a nie tylko fachowców – jak stwierdził bowiem sąd zakupów materiałów izolacyjnych nie dokonują wyłącznie profesjonaliści. Odnosząc się do opinii przeprowadzonej przed sądem okręgowym, SA stwierdził, że nie sposób przyjąć, by w sytuacji, gdy ok 20% osób utożsamia towary powoda i pozwanej po analizie opakowań opatrzonych odpowiednio znakami towarowymi i oznaczeniami stosowanymi przez pozwaną, wartość tę należy uznać za śladową. Ryzyko konfuzji było zdaniem sądu tym większe, że powód jako pierwszy wprowadził na polski rynek oznaczenia fantazyjne,

a jego firma była znana i dobrze kojarzona. Działanie pozwanej wykazywało stąd znamiona umyślności. Sąd wskazał dalej, że działania pozwanej realizują równocześnie przesłanki czynu nieuczciwej konkurencji z art. 10 ust. 1 u.z.n.k.. Powołując się na orzeczenie SN, sąd wyjaśnił, iż przepisy u.z.n.k. uzupełniają ochronę uzyskaną na podstawie prawa własności przemysłowej, gdy chodzi o zarejestrowany (V CSK 102/09), a mogą być także samodzielną podstawą ochrony, gdy chodzi o znak towarowy lub wzór przemysłowy nie korzystający z rejestracji (V CSK 241/08). Sąd uznał działanie pozwanej za pasożytnicze, a więc naruszające dobre obyczaje kupieckie, gdyż ta wykorzystała pomysł powoda (na określone nazewnictwo) nie ponosząc żadnych kosztów wypromowania oznaczenia i nie ponosząc związanego z tym ryzyka, gdyż wiedziała, że pomysł ten został dobrze przyjęty przez odbiorców. Z tych względów SA zmienił wyrok SO, uznając, iż doszło zarówno do naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy jak i do dokonania czynu nieuczciwej konkurencji.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Ostateczne rozstrzygnięcie sądu zbieżne jest z żądaniami pozwu pod względem oceny prawnej stanu faktycznego. Sąd podzielił stanowisko powoda, iż wykorzystywane przez pozwaną oznaczenia, stanowiące serię, były podobne do znaków towarowych i oznaczeń stosowanych przez powoda. Sąd zgodził się także zasadniczo z zarzutem dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji, choć odmiennie od powoda, który jako podstawę wskazał art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.z.n.k., zakwalifikował działanie pozwanej jako realizację znamion czynu stypizowanego w art. 10 ust. 1 u.z.n.k.. Istotne w niniejszej sprawie jest dostrzeżenie, jak ogromną wagę spełniają opinie biegłych oraz opinie instytutów naukowych. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy oparte było bowiem w dużej mierze na opinii wydanej przez Instytut Prawa Własności Intelektualnej UJ. Uwidacznia się tu fakt, iż samodzielna ocena stanów faktycznych dotyczących praw własności intelektualnej przez sąd jest bardzo utrudniona i to nie tylko w sytuacji, gdy przedmiotem rozstrzygnięcia są bardzo skomplikowane rozwiązania.

SPRAWA 19

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 484/09**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **8 października 2009 r.** (stemplem niewyraźny, data prawdopodobna)

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **30 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **O. F. N. E. „E.” S.A. w O.**

Pozwany: **E. O. S.A. w O.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znak towarowy, firma oraz uczciwa konkurencja

Żądania pozwu

Zaniechanie; zakazanie pozwanej używania nazwy Emalia Olkusz i nakazanie jej zmiany dotychczasowej nazwy „Emalia Olkusz” na inną nazwę nie zwierającą

wyrazów „Emalia” i „Emalia Olkusz” lub kombinacji innych wyrazów z wyrazem Emalia bądź podobnie brzmiących i występujących w określonych kombinacjach.

Zaniechanie: zakazanie pozwanej publikacji w folderach, prasie, w tym czasopiśmie i gazetach, umieszczania w środkach transportu, mediach drukowanych i elektronicznych, w tym w Internecie oraz rozpowszechniania w jakikolwiek sposób: reklam, zdjęć oraz napisów zawierających kombinację słów z wyrazem „Emalia” oraz liczbą 1907 oraz „Emalia Olkusz 1907” bądź powoływania się lub wskazywanie liczbą 1907 bezpośrednio lub pośrednio roku założenia pozwanej spółki;

Roszczenie publikacyjne: nakazanie spółce trzykrotnego opublikowania w „Rzeczpospolitej” i „Gazecie Wyborczej” oraz na swojej stronie internetowej oświadczenia o wskazanej treści i formie;

Odszkodowanie w wysokości 100 000, zł (w uzasadnieniu powód wskazuje jednak, że kwota ta stanowić ma procent od uzyskanych przez pozwaną korzyści z bezprawnego używania znaku towarowego);

Nakazanie pozwanej zapłaty sumy 26 000,00 zł na rzecz Zamku Królewskiego na Wawelu (instytucja kultury).

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 3 ust. 1 w zw. z art. 5 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1,3,4 i 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 43 (3) oraz art. 43 (10) ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm.)

art. Art. 296 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 296 p.w.p. w zw. z art. 405 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm.) – jako podstawa żądania wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, utożsamianych z odszkodowaniem

Stan faktyczny – krótki opis

Pozwana E. O. S.A. została zawiązana aktem notarialnym w 2000 r. przez jednego wspólnika – powoda, O. F. N. E. „E.”. W 2004 r. uchwałą NZW dokonano zmiany aktu założycielskiego w ten sposób, że firmę spółki zmieniono na E. O. sp. z o.o. (następnie przekształconą w S.A.). 99,99% udziałów w spółce posiadał wówczas powód. Udziały w kapitale zakładowym pokryte zostały wkładem niepieniężnym obejmującym m.in. wartości niematerialne i prawne. W 2003 r. powód uzyskał w UP RP prawo ochronne na słowno-graficzny znak towarowy Emalia Olkusz. Kolejne prawo ochronne na znak towarowy emalia Olkusz w kolorze niebiesko-czerwonym powód uzyskał w 2006 r. W 2004 r. 100% udziałów w pozwanej spółce nabył J. K.. W 2007 r. pozwana uzyskała prawo ochronne na znak towarowy „e-emalia Olkusz 1907”. Od 2005 r. pozwana dysponowała też prawem ochronnym na znak towarowy z symbolem „nowego czajniczka i wkomponowanym napisem Olkusz i słowem emalia oraz liczbą 1907”. Powód zawarł z pozwaną porozumienie w 2006 r., w którym wyraził zgodę na korzystanie przez pozwaną z oznaczenia rok 1907, w nawiązaniu do tradycji produkcji naczyń. Powód zarzucił w pozwie, iż ze względu na podobieństwo firmy dochodzi do mylenia firmy powoda z pozwaną bądź uważane są one za jeden podmiot. Powód wskazał, iż pozwana powołuje się w materiałach reklamowych na rok 1907 jako rok powstania firmy i zarzucił jej zgłoszenie znaku towarowego do rejestracji w złej wierze.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Powód wskazał, iż w zakresie roszczeń o charakterze niepieniężnym (zaniechanie oraz roszczenie publikacyjne) nie można ustalić wartości przedmiotu sporu, natomiast w zakresie odszkodowania i żądania zapłaty kwoty na rzecz instytucji kultury wartość przedmiotu sporu określono na 126 000,00 zł. Opłata określona w sposób dość zawyży jako 6 300 zł oraz 30 – 1 000 zł (tj. 90,00 zł, od każdego roszczenia niepieniężnego po 30 zł) z powołaniem na art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Wyrok w I. instancji

Data: **30 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 43 (3) oraz art. 43 (10) k.c.**, **art. 296 ust. 2 p.w.p.** oraz **art. 5 u.z.n.k.**

Sąd oddalił powództwo w całości. Zdaniem sądu istota sporu sprowadzała się do kwestii wykorzystywania oznaczenia 1907 oraz nawiązywania do tradycji produkcji naczyń emaliowanych w Olkuszu. W bardzo obszernym uzasadnieniu wyroku sąd rozważył najpierw zarzut naruszenia prawa do firmy. Sąd nie stwierdził, by doszło do naruszenia tego prawa, gdyż zawarte pomiędzy powodem a pozwaną porozumienie regulowało kwestię wykorzystywania przez pozwaną oznaczenia „emalia Olkusz 1907” w ten sposób, iż powód zaakceptował wykorzystywanie go przez pozwaną i nawiązywanie do tradycji produkcji naczyń w Olkuszu. Sąd wskazał nadto, iż strony działają na różnych rynkach asortymentowych, więc nie jest zasadny zarzut, że firma pozwanej nie pozwala na odróżnienie jej od innego podmiotu działającego na tym samym rynku. Odnośnie do zarzutu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, sąd wskazał, iż w jego ocenie znak towarowy pozwanej „emalia Olkusz 1907” posiada zdolność rejestrową i nie wykazuje podobieństwa do znaku powoda. Szczególne walory odróżniające sąd przyznał słownym elementom znaku pozwanej tj. „Emalia Olkusz”. Sąd wskazał dalej, że nawet przeciętny kupiec, mając przed sobą produkty powoda i pozwanej, jest w stanie rozróżnić te produkty i dokonać dowolnego wyboru. Sąd uznał stąd, że pozwana nie wprowadza w błąd co do pochodzenia swoich wyrobów. Odnośnie do zarzutu popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji, sąd wskazał, iż działania pozwanej niewątpliwie są sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszają interes powoda. Niemniej jednak sąd uznał ostatecznie, iż w ocenianym stanie faktycznym nie zostały spełnione przesłanki art. 5 u.z.n.k., gdyż strony działają na różnych rynkach i kierują swoje działania do innych klientów. Sąd uwzględnił tu nadto okoliczność, iż powód zezwolił pozwanej na wykorzystywanie w działalności oznaczenia 1907. Sąd wskazał nadto, iż nie uwzględnił roszczenia opartego o art. 43 (1o) k.c., gdyż wyłączona była bezprawność działań pozwanej ze względu na udzielenie jej zgody przez powoda na używanie oznaczenia „1907” oraz okoliczność, że dysponowała ona prawem ochronnym na znak towarowy obejmujący oznaczenie 1907. Sąd wskazał nadto, iż odróżnialność firmy była w niniejszej sprawie kwestią drugorzędną, a spór dotyczył faktycznie liczb „1907”.

Wyrok uzupełniający

Data: **4 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 22 ust. 1 u.z.n.k.**

Sąd oddalił wniosek pozwanej o uzupełnienie wyroku w przedmiocie zobowiązania powoda do złożenia oświadczenia w terminie i o treści wskazanej w odpowiedzi na pozew. Pozwana wnosila w odpowiedzi na pozew o nakazanie powodowi złożenia oświadczenia w oparciu o art. 22 ust. 1 u.z.n.k. ze względu na oczywistą bezzasadność powództwa. Sąd nie stwierdził, by w niniejszej sprawie zachodziła taka oczywista bezzasadność, jako że o oddaleniu powództwa zdecydował sąd dopiero po przeprowadzeniu rozbudowanego postępowania dowodowego.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Orzeczenie opiera się w zasadzie na przepisach, które powód wskazał jako podstawy roszczeń, jednakże sąd doszedł po analizie stanu faktycznego do odmiennych wniosków tj. nie stwierdził naruszenia. Należy zauważyć, że uzasadnienie wyroku sądu I Instancji jest napisane językiem niejasnym. Wyjaśnienia wymaga, iż wbrew temu, co zdaje się przyjmować sąd, fakt, iż dany znak towarowy posiada zdolność odróżniającą, nie oznacza jeszcze, że znak ten jest niepodobny do innych znaków i że oznaczone nim towary nie zostaną mylnie wzięte za towary pochodzące od innego przedsiębiorcy. Kwestia zdolności odróżniającej znaków odnosi się do pytania, czy dane oznaczenie może być w ogóle znakiem towarowym oraz czy może ono być znakiem towarowym w stosunku do określonego towaru. Potwierdzenie posiadania zdolności odróżniającej przez dany znak nie oznacza jednak jeszcze, że w oparciu o ten znak można bezbłędnie rozstrzygnąć, od jakiego podmiotu pochodzi dany towar.

SPRAWA 20

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 455/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 21/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział V Gospodarczy
przekazane następnie do Sądu Okręgowego w Poznaniu IX
Wydziału Gospodarczego

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **2 grudnia 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **20 lutego 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **J. sp. z o.o. w K.**

Pozwany: **A. sp. z o.o. w Ż.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znak towarowy oraz prawo ochronne na wzór użytkowy

Żądania pozwu

Zaniechanie bezprawnego naruszania praw ochronnych na zarejestrowane wzory użytkowe [podane numery z rejestru] poprzez zakazanie pozwanej wytwarzania,

używania, oferowania i wprowadzania do obrotu oraz reklamowania lub zlecenia reklamy odpowiadającego wzorom użytkowym powoda

Zaniechanie bezprawnego naruszania prawa ochronnego na słowno-graficzny znak towarowy Infatec [podany numer zgłoszenia do rejestracji w UP RP]

Usunięcie skutków naruszenia prawa ochronnego na ww. znak towarowy poprzez zakazanie posługiwania się nim w reklamie oraz wykorzystywania go dla identyfikacji oferowanych towarów i usług

Odnosnie do bezprawnie wytworzonych przedmiotów oraz środków i materiałów użytych do ich wytworzenia zobowiązanie pozwanego do wycofania z obrotu i zniszczenia bezprawnie wytworzonych towarów naruszających prawa ochronne na ww. wzory użytkowe powoda

Roszczenie publikacyjne: jednokrotna publikacja w „Gazecie Wyborczej” oraz „Rzeczpospolitej” na stronach poświęconych prawu lub ekonomii przeprasiny określonej treści i formy

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 100 w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 oraz art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

oraz art. 3 oraz art. 10 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.);

art. 153 ust. 1 w zw. z art. 296 ust.1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

oraz art. 3 i art. 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 287 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie systemów dociepleń. Przysługuje mu prawo ochronne na wzór użytkowy „izolacyjna płyta okładzinowa” nr XX z pierwszeństwem od dnia 02.02.2006 r. oraz na mocy licencji prawo ochronne na wzór użytkowy „izolacyjna płyta okładzinowa” nr XX z pierwszeństwem od dnia 18.02.2008 r., która jest ulepszoną wersją pierwotnej płyty. Powód, zmierzając do nawiązania współpracy, udostępnił prezesowi spółki A. informacje techniczne i technologiczne dotyczące ww. wzorów użytkowych i przeszkolił go w tym zakresie. Do nawiązania współpracy ostatecznie nie doszło. Pozwany utworzył serwis internetowy a.....pl, w którym oferuje m.in. płyty izolacyjne. Uzyskał nadto prawo ochronne na wzór użytkowy „izolacyjna płyta podkładowa” o nr XX z pierwszeństwem od dnia 19.06.2008 r. Wzór ten różni się od wzoru powoda elementami, co do których nowości i użyteczności istniał spór. Sprzeciw zgłoszony w UP RP przeciwko udzieleniu prawa na rzecz pozwanej został uznany za bezzasadny. Powód jest uprawniony z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy Infatec dla towarów takich jak materiały izolacyjne, termoizolacyjne, uszczelniające. Powód stwierdził, iż na portalu Google oraz Onet.pl umieszczono reklamę sponsorowaną (link sponsorowany), która wyświetlała się po wpisaniu w oknie wyszukiwania słowa Infatec (słowo kluczowe) w górnej części okna przeglądarki, oferując przekierowanie na stronę internetową pozwanego a.....pl. Pozwany zaprzecza, by to on zlecił taką reklamę. Powód uzyskał jednak zabezpieczenia o zaniechanie poprzez zakazanie pozwanej posługiwania się znakiem towarowym Infatec w celu reklamy oraz zakazanie używania tego znaku dla identyfikacji oferowanych towarów i usług, w szczególności systemu ociepleniowego oraz płyty ociepleniowej.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Według deklaracji wartość roszczeń niemożliwa do dokładnego określenia – wniosek o określenie opłaty tymczasowej; opłata ostateczna ustalona na wysokość 2 000,00 zł. W zakresie roszczenia o zaniechanie naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy oraz prawa ochronnego na znak towarowy powód wniósł opłatę 1 200 zł

(2x 600 zł – opłata stała stosowanie do treści art. 26 ust. 1 pkt 6 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych)

Wyrok w I. instancji

Data: **5 października 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 153 ust. 1 i art. 296 ust. 1 p.w.p. oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 i 2 u.z.n.k.**

Sąd częściowo uwzględnił powództwo – w zakresie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. Sąd ustalił, iż faktycznie po wpisaniu w wyszukiwarkę Google i Onet.pl słowa Infatec, pojawiał się link sponsorowany przekierowujący na stronę pozwanej. Zdaniem sądu pozwana nie zaprzeczyła, że to ona wykupiła reklamę sponsorowaną – wskazanie, że powód nie udowodnił swojej tezy nie jest bowiem równoznaczne z zaprzeczeniem. Ponadto sąd uznał za zgodne z doświadczeniem życiowym, że to pozwana zleciła taką reklamę, gdyż ona czerpała z niej korzyści. Sąd uznał, że pozwana posłużyła się słowem Infatec (znakiem towarowym powoda) jako słowem kluczem, czym naruszyła prawo ochronne na znak towarowy. Sąd powołał się tu na orzeczenie SN (III CK 410/03), w którym przyjęto, że posłużenie się cudzym znakiem towarowym w celu reklamy jest dopuszczalne tylko o tyle, o ile nie prowadzi to do mylącego wrażenia o istnieniu gospodarczych powiązań pomiędzy uprawnionym a używającym cudzego znaku w reklamie. W niniejszej sprawie istniało takie ryzyko skojarzenia znaku z produktami pozwanej. Sąd uznał, że takie działania pozwanej stanowiły nadto czyn nieuczciwej konkurencji w postaci mylącego oznaczenia produktów (art. 10 ust. 1 u.z.n.k.), powołując się przy tym na doktrynę, która wykorzystanie mylącego oznaczenia w metatagach i linkach sponsorowanych zrównuje z fizycznym nałożeniem znaku na towary. Roszczenie publikacyjne nie zostało uwzględnione, gdyż sąd uznał, że byłoby ono nadmiernie represyjne i niecelowe, skoro naruszenie nie było długotrwałe, a klientami stron są wyłącznie niemal profesjonalne podmioty. Zdaniem sądu nie powstał stan, który wymagałby dla ochrony interesów powoda dalej idących środków niż zaniechanie. W zakresie naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy sąd oddalił powództwo. W pierwszej kolejności sąd zauważył brak legitymacji po stronie powodowej w zakresie wzoru użytkowego nr XX, gdyż umowa licencyjna jej dotycząca nie została ujawniona

w rejestrze. Nawet jednak, gdyby licencja została ujawniona, sąd nie stwierdziłby naruszenia. Odnośnie do przysługującego powodowi prawa ochronnego na wzór użytkowy nr XX, sąd uznał, iż wzór użytkowy pozwanej różni się od wzoru użytkowego powoda, a różnice te istotnie zwiększają wartość użytkową rozwiązania pozwanej w stosunku do wzoru powoda. Wykluczało to w konsekwencji przyjęcie, iż doszło do naruszenia. Sąd uzasadnił, iż za nowy wzór użytkowy uznać należy takie rozwiązanie, które zawiera przynajmniej jeden nowy i użyteczny element, o ile jest on istotny z punktu widzenia technicznego. Potwierdzenie tego zależy od stwierdzenia, czy dany element istotnie zwiększa wartość użytkową danego rozwiązania. Sąd nie stwierdził dalej, by doszło do czynu nieuczciwej konkurencji w zakresie naśladownictwa gotowego produktu (art. 13 ust. 1 u.z.n.k.) ani mylącego oznaczania produktów (art. 10 ust. 1 u.z.n.k.), gdyż istniały znaczne różnice wizualne między płytami izolacyjnymi wykonanymi wg wzoru powoda i pozwanego, wystarczające dla ich odróżnienia, w tym odmienne oznaczenia (Infatec - Artbrick). Nie istniało zatem ryzyko konfuzji. Jeden przypadek zaistnienia pomyłki nie przesądza zdaniem sądu o ryzyku konfuzji.

Wyrok w II. instancji

Data: **20 lutego 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 k.p.c., art. 287 ust. 2 p.w.p., art. 100 p.w.p., art. 6 k.c.**

Oddalenie apelacji powoda. Sąd zauważył jednak słusznie, iż roszczenie publikacyjne w zakresie wskazanym w pozwie nie miało podstawy prawnej, gdyż art. 287 ust. 2 p.w.p. nie przewiduje publikacji przeprosin, a jedynie publikację orzeczenia lub jego części. Sąd I instancji nie dostrzegł tego, ale oddalenie pozwu w tym zakresie pozostaje słuszne. W pozostałym zakresie rozstrzygnięcie sądu I instancji uznane zostało za prawidłowe. SA uzupełnił przy tym wyjaśnienia odnośnie do kwestii naruszenia w przypadku, gdy oba rozwiązania są chronione prawem wyłącznym z rejestracji, wskazując, iż przyznane prawo ochronne ma charakter formalny i w razie zaistnienia sporu możliwe jest rozstrzygnięcie w przedmiocie kolizji praw przez sąd powszechny. Rejestracja tworzy zdaniem sądu domniemanie, że rozwiązanie spełnia przesłanki uzyskania prawa ochronnego, więc na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że rejestracja nie miała podstaw.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd, w zakresie w jakim uwzględnił powództwo, oparł się w uzasadnieniu co do zasady na podstawach prawnych wskazanych w pozwie, w każdym razie w zakresie roszczeń z tytułu prawa własności przemysłowej. Zauważalne jest natomiast, iż w zakresie czynów nieuczciwej konkurencji, sąd – jakkolwiek rozważał kwestie dotyczące reklamy (link sponsorowany) – nie podjął rozważań o czynie nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k., jak wskazano w pozwie, lecz wziął pod uwagę wyłącznie czyn z art. 10 ust. 1 u.z.n.k.. Ponadto w odniesieniu do wzorów użytkowych, rozszerzył swoje rozważania na ocenę naśladownictwa produktu (art. 13 ust. 1 u.z.n.k.), która nie była wskazywana w pozwie, jako podstawa roszczeń. Należy także podkreślić trafnie dostrzeżony przez SA błąd sądu pierwszej instancji w postaci orzekania o publikacji przeprosin za dokonane naruszenia, w sytuacji, gdy ustawa nie przewiduje w ogóle takiego roszczenia.

SPRAWA 21

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 59/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 263/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **02 lutego 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **18 kwietnia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **B. B.**

Pozwany: **E. N. S.A. w W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na znak towarowy – kolizja z firmą i CTM

Żądania pozwu

Zaniechanie: nakazanie pozwanej zaniechania naruszania prawa ochronnego na znak towarowy Eltel (XX) poprzez oznaczanie przedsiębiorstwa nazwą Eltel lub Eltel Networks oferowania i świadczenia usług pod firmą Eltel Networks

Zakazanie pozwanej naruszania prawa wynikającego z pierwszeństwa używania nazwy w obrocie gospodarczym poprzez zaprzestanie prowadzenia działalności pod firmą Eltel Networks oraz zaprzestanie używania nazwy Eltel Networks na dokumentach handlowych, w reklamie oraz umieszczania oznaczenia Eltel Networks na samochodach, na budynkach i odzieży roboczej oraz wycofania z obrotu i zniszczenia materiałów reklamowych

Nakazanie pozwanej zmiany firmy

Odszkodowanie: nakazanie pozwanej zapłaty sumy odpowiadającej opłacie licencyjnej tj. 180 000 złotych - kwoty która byłaby należna w chwili jej dochodzenia tytułem udzielenia przez powoda zgody na korzystanie ze znaku towarowego

Roszczenie publikacyjne: nakazanie pozwanej publikacji na jej koszt treści zapadłego orzeczenia lub informacji o orzeczeniu w dziennikach, wydaniu ogólnopolskim sobotnio-niedzielnym, „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza”, w odstępach 14-dniowych od daty uprawomocnienia się w sposób i zakresie określonym przez sąd

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 3 ust. 1, art. 4 oraz art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 24 oraz art. 43 (10) ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm.)

art. 296 ust. 1 oraz art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest przedsiębiorcą. Od 1990 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą B. B. ELTEL Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe w zakresie robót budowlanych, instalacji elektrycznych i obsługi baz danych. Przedsiębiorstwo powoda zostało wniesione aportem do spółki Eltel sp. z o.o. w P.. Pozwana prowadzi działalność w zakresie budowy rurociągów przesyłowych, linii telekomunikacyjnych, instalacji

elektrycznych itp. Powód oferuje swoje usługi przedsiębiorcom. Pozwana zaś – Telekomunikacji Polskiej i Netii S.A. W 2007 r. pozwana zmieniła firmę z K.-t. S.A. na Eltel S.A. Powód jest uprawniony do słowno-graficznego znaku towarowego Eltel z pierwszeństwem od 1992 r. dla klas 37 i 42, które obejmują m.in. roboty budowlane instalacyjne przy instalacjach gazowych, elektrycznych, naprawy i remonty ww. instalacji oraz kontrola, badania i ekspertyzy w ww. zakresie. Powód zawarł ze spółką Eltel sp. z o.o. umowę licencyjną wyłączną na korzystanie z ww. znaku towarowego. Powód jest wyłącznym współnikiem tej spółki. Pozwany używa wspólnotowego znaku towarowego Eltel na mocy licencji, uzyskanej od Eltel Networks Oy z Finlandii, która w 2003 r. uzyskała w OHIM rejestrację słowno-graficznego znaku Eltel m.in. dla klasy 37 i 42. Pozwana używa znaku towarowego w kolorze niebieskim i pomarańczowym. Sąd ustalił, że nazwa Eltel bądź El-tel jest używana w Polsce przez wielu przedsiębiorców. Postępowanie dowodowe wykazało, iż dochodzi do pomyłek powoda i pozwanej – powoda obciążano fakturami, które powinny być skierowane do pozwanej, kierowana była egzekucja do majątku powoda, choć nie był on dłużnikiem, trafiały do powoda maile, których adresatem miała być pozwana itp.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

19 100 złotych wyliczony jako suma 600 zł opłaty stałej od roszczenia o zaniechanie, 500 zł od roszczenia publikacyjnego, 9 000 zł od roszczeń o zakazanie używania w obrocie nazwy (firmy) Eltel Networks, 9 000 zł od roszczenia odszkodowawczego – opłata wniesiona z pozwem

Wyrok w I. instancji

Data: **27 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 i ust. 2 p.w.p.** oraz **art. 43 (10) k.c.** oraz **art. 5 u.z.n.k.**

Sąd oddalił powództwo, określił opłatę tymczasową na poziomie 1 000 zł i obciążył powoda kosztami postępowania. W pierwszej kolejności sąd ocenił kwestię naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. Wskazał, iż korzystanie z zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego, w sytuacji gdy pierwszeństwo

przysługiwało powodowi, nie wyłącza bezprawności działania. Sąd uznał dalej, że nie było podstaw do uznania, iż towary i usługi, dla których zarejestrowano znaki są identyczne, gdyż powód tego nie wykazał, a inni byli odbiorcy usług. Sąd nie dopatrzył się też podobieństwa znaków ze względu na warstwę graficzną. Powód nie wykazał nadto, by znaku w ogóle w obrocie gospodarczym używał. Sąd uznał jednak, że strony używają znaków dla towarów podobnych. Przy ocenie podobieństwa znaków sąd dokonał oceny całościowego wrażenia, jakie wywierały znaki, uwzględniając orzecznictwo europejskiej (wyr. SPI w sprawie T-158/05 oraz wyr. ETS w sprawie C-408/01). Mając to na uwadze, sąd uznał, iż podobieństwo znaków nie osiągnęło takiego stopnia, który konstytuowałby stan wprowadzenia przeciętnego odbiorcy w błąd, szczególnie że odbiorcami usług stron są przedsiębiorcy, a nie konsumenci. Sąd wziął pod uwagę także okoliczność znikomej rozpoznawalności znaku powoda, który nie podejmował właściwie działań mających na celu promocję znaku, w sytuacji gdy pozwana przeznaczała na ten cel znaczne sumy pieniędzy. Sąd wziął nadto pod uwagę siłę znaku towarowego powoda – była ona niska, skoro wielu innych przedsiębiorców posługiwało się w firmie tym bądź podobnym oznaczeniem. Ze względu na niską moc znaku jako słowa, jego istota zawierała się w elementach graficznych. Sąd zauważył, iż powód nie wykazał, by dochodziło rzeczywiście do mylenia znaków towarowych. Wskazał tylko na pomyłki odnośnie do firmy. Pomyłki nie dotyczyły przy tym klientów powoda. Sąd nie stwierdził więc naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. Sąd nie stwierdził też naruszenia prawa do firmy ze względu na zaprzestanie działalności gospodarczej pod sporną firmą i w konsekwencji brak legitymacji czynnej. Sąd nie uznał za zasadne także zarzutu naruszenia zasad uczciwej konkurencji w oparciu o art. 5 u.z.n.k.. Sąd wskazał iż pojęcie „przedsiębiorstwa” rozumieć można zgodnie z poglądami doktryny wąsko (jak w art. 55 (1) K.c.) bądź szeroko tj. w znaczeniu przedmiotowym, podmiotowym i funkcjonalnym. Sąd wskazał dalej z powołaniem na piśmiennictwo, że nie każde naruszenie przepisów prawa jest relewantne z punktu widzenia art. 5 u.z.n.k., lecz tylko takie, które generuje bądź zwiększa ryzyko omyłek. Powód nie wykazał, by używał w obrocie spornego oznaczenia. Nie zachodził więc ryzyko konfuzji. Natomiast przedsiębiorstwo oznaczone sporną nazwą zostało wniesione aportem do spółki, więc to spółka mogłaby być legitymowana czynnie do podnoszenia roszczeń. Mając to na uwadze, sąd oddalił powództwo w całości.

Wyrok w II. instancji

Data: **18 kwietnia 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 i ust. 2 p.w.p.** oraz **art. 43 (10) k.c.**

Sąd oddalił apelację powoda i obciążył go kosztami postępowania odwoławczego. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne sądu okręgowego. Zarzuty prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c. okazały się być niezasadne. Odnośnie do zarzutu naruszenia art. 296 ust. 1 p.w.p. sąd wskazał, iż niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd oceniane jest z punktu widzenia modelowego odbiorcy, a więc obiektywnie. Ryzyko konfuzji jest wypadkową podobieństwa towaru i podobieństwa znaków. Sąd wskazał z powołaniem na piśmiennictwo, że konieczne jest przy tym uwzględnienie siły odróżniającej znaku. Z powołaniem na utrwalone orzecznictwo sąd wskazał, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zachodzi, gdy znaczna część relewantnego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłonią do skorzystania z usług pozwanej, myśląc, że ma do czynienia z usługami powoda lub mogłaby przyjąć, że pochodzą one od przedsiębiorstw ze sobą powiązanych gospodarczo. Sąd podkreślił przy tym odróżniający charakter słowa „networks” dla percepcji całego oznaczenia. Biorąc pod uwagę całościowe wrażenie wywierane przez oznaczenia oraz reguły oceny podobieństwa określone w orzeczeniu ETS w sprawie C-291/00, sąd uznał, iż różnią się one znacząco. Odnośnie do naruszenia prawa do firmy, SA powtórzył argument o braku legitymacji po stronie powoda i dodał, że w kraju działa kilkadziesiąt przedsiębiorstw o takiej nazwie, więc nie ma ona charakteru oryginalnego.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd słusznie oddalił powództwo w niniejszej sprawie. Jak zauważył już sąd I instancji, pozew sformułowany był w sposób utrudniający ocenę stanu faktycznego. Roszczenie publikacyjne zostało nadto sformułowane w sposób nieprecyzyjny. Najważniejszą wadą pozwu było jednak niedostrzeżenie, iż powód nie był w zasadzie legitymowany czynnie. Wada ta wynikała zapewne z utożsamiania powoda jako przedsiębiorcy-osoby fizycznej ze spółką, w której powód był jedynym wspólnikiem. Rozważania sądu odnośnie ryzyka konfuzji zarówno w odniesieniu do naruszenia

prawa ochronnego na znak towarowy jak i rzekomego czynu nieuczciwej konkurencji
uznać należy za trafne.

SPRAWA 22

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **V GC 114/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d.**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **20 października 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **24 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. P.**

Pozwany: **P. D. Sp. z o.o. w C.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy

Żądania pozwu

Nakazanie pozwanemu zaniechania naruszania prawa ochronnego na znaki towarowe należące do rodziny znaków zawierających słowo „prestige” poprzez zaprzestanie oznaczania słowno-graficznym znakiem towarowym [tu wklejony znak towarowy pozwanego] oferowanych towarów i usług, zaprzestanie umieszczania ww. znaku na dokumentach związanych ze sprzedażą towarów i wykonywaniem usług, jak również zaprzestanie posługiwania się tym znakiem w celu reklamy

Wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści: wydanie w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku korzyści obliczonych jako iloczyn towarów i usług opatrzonych tym znakiem sprzedanych w okresie od 1.03.2007 do dnia wniesienia pozwu oraz marży uzyskanej z tej sprzedaży

Odszkodowanie; zapłata sumy odpowiadającej opłacie licencyjnej, która byłaby należna w chwili jej dochodzenia tytułem udzielenia zgody na korzystanie ze znaku towarowego „Prestige”, a mianowicie 10% przychodu uzyskanego ze sprzedaży towarów i usług oznaczonych znakiem towarowym Prestige za każdy rok używania znaku, a gdyby nie można było ustalić przychodu pozwanego z tego tytułu – kwoty 80 000 za każdy rok

Zabezpieczenie ww. roszczeń poprzez zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji: przedstawienia wykazu osób, którym zbyte zostały towary i usługi oznaczone znakiem towarowym „Prestige” pozwanego w okresie od 1.03.2007 r. do dnia wniesienia pozwu oraz wskazania ilości sprzedanych towarów i usług i uzyskanych cen

Roszczenie publikacyjne: publikacja informacji o orzeczeniu, trzykrotna, w „Gazecie Wyborczej” (brak bliższego określenia żądania)

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 287 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm. odpowiednie stosowanie

Stan faktyczny – krótki opis

Powód prowadzi od 1996 r. działalność gospodarczą w branży nieruchomości pod nazwą Prestige. Jest też większościowym udziałowcem spółek realizujących projekty deweloperskie bądź zajmujących się pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

Wszystkie te spółki mają w firmie słowo Prestige. Powód jest uprawniony do słowno-graficznego znaku towarowego Prestige (klasa 36), słowno-graficznego znaku towarowego Prestige.pl (klasa 36, 37), słownego znaku „Prestige” (klasa 35, 36, 37), a nadto wniósł o rejestrację jeszcze trzech innych znaków, z których wszystkie zawierają człon „Prestige”. Pozwany używa znaku podobnego do znaków, na które prawa ochronne przysługują powodowi, mianowicie oznaczenia prestige DEVELOPMENT sp. z o.o. dla oznaczania towarów i usług. Zdaniem powoda istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów i usług ze względu na podobieństwo znaków towarowych oraz podobieństwo towarów i usług, które są nimi oznaczane oraz zbieżność kanałów dystrybucji. Pozwany wniósł o oddalenie pozwu w całości, wskazując m.in. na fakt, iż istnieje bardzo wiele innych znaków towarowych zawierających element „prestige”, w różnych formach graficznych, na które praw udzielił UP RP bądź OHIM. Sam uprawniony jest do znaku „Prestige development”. Pozwany wskazał nadto, iż prowadzi działalność tylko na obszarze Częstochowy, gdzie powód nie prowadzi żadnej działalności.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Powód wskazał, iż niemożliwe jest ustalenie wartości przedmiotu sporu. Wniósł opłatę 1 000 zł bez wskazania podstawy prawnej jej wyliczenia. Wniósł nadto o wyznaczenie opłaty tymczasowej. Sąd wezwał powoda do uzupełnienia braku formalnego w postaci wpłaty 1 600 zł tytułem opłaty sądowej.

Przed wyrokiem I Instancji

Sąd oddalił wniosek o zabezpieczenie roszczeń poprzez udzielenie informacji, gdyż powód nie wykazał wysokiego prawdopodobieństwa naruszenia praw ochronnych na znak towarowy, a swojego żądania w ogóle nie uzasadnił, lecz wywodził je z fakty dochodzenia roszczeń o naruszenie praw własności przemysłowej. Sąd wskazał też, że zakres roszczenia informacyjnego był zbyt szeroki.

Wyrok w I. instancji

Data: **24 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 i ust. 2 p.w.p. w zw. z art. 153 p.w.p.**

Sąd oddalił powództwo w całości. Sąd stwierdził, iż obie strony są uprawniony z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy. Wskazał przy tym, iż ocenę naruszenia można podejmować tyle w stosunku do znaków towarowych, które zostały zarejestrowane przez UP RP z wcześniejszym pierwszeństwem niż znak towarowy pozwanej. Dalej sąd wskazał, iż porównywane znaki nie są identyczne, różnią się kolorem, czcionką i nazwą. Sąd uznał nadto, iż znaki te nie są do siebie podobne ze względu na elementy graficzne, które odróżniają znaki pomimo zawarcia w obu słowa „prestige”. Także towary oznaczane porównywanymi znakami sąd uznał za różnorodnjawe. Sąd nie podzielił poglądów powoda odnośnie do renomy jego znaku, wywodząc, iż renoma wiąże się ze szczególną jakością towarów bądź usług, a nie liczbą osób, które rozpoznają dany znak towarowy. Szczególna jej wartość wyraża się natomiast w zdolności do przyciągania odbiorców – samo rozpowszechnienie znaku to za mało. Sąd wskazał nadto w odniesieniu już konkretnie do znaku towarowego „prestige”, że samo słowo nie ma zdolności odróżniającej (podkreślono przy tym uprawnienie sądu powszechnego do oceny zdolności odróżniającej znaków towarowych z powołaniem orz. SN III CSK 120/09), a próby jego zawłaszczenia jest działaniem na szkodę konkurencji. Powód nie wykazał też, zdaniem sądu, istnienia ryzyka konfuzji znaków. Poparł to wskazaniem na okoliczność, iż nabywanie nieruchomości jest czynnością tego typu, przy której ryzyko konfuzji jest wykluczone. Sąd wykluczył także bezprawność działania pozwanej, wskazując na fakt, iż używała ona znaku, co do którego przysługiwało jej prawo ochronne nadane przez UP RP. Na koniec sąd wskazał, iż powód nie podnosił zarzutów opartych o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, w szczególności art. 5 u.z.n.k.. W tym przypadku jednak także nie zachodziłoby ryzyko konfuzji. Sąd wykluczył stąd także roszczenia oparte o tę ustawę.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd wskazał w początkowej części uzasadnienia, iż jest zasadniczo związany podstawą prawną roszczeń wskazaną w pozwie, skoro została ona już w nim zawarta. Niemniej jednak swoje wywody rozszerzył nieznacznie na analizę możliwości zakwalifikowania stanu faktycznego pod przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, które nie były powoływane w pozwie. Zauważyć należy

nadto, iż sąd przy ocenie podobieństwa towarów i usług opierał się na porównaniu klas towarów i usług, dla których oznaczania przeznaczone miały być znaki towarowe. Takie podejście jest pewnym uproszczeniem – przepisy mówią bowiem o podobieństwie towarów i usług a nie zbieżności klas, dla których prawo ochronne jest udzielane. Klasyfikacja nicejska może być wprawdzie wskazówką dla oceny podobieństwa towarów i usług, jednakże nie powinna zastępować konkretnej oceny w oparciu o inne kryteria jak substytucyjność, przeznaczenie, relewantni odbiorcy itp. Zagadnienie to nie zostało jednak dotąd w dostateczny sposób wyjaśnione w doktrynie i orzecznictwie. Ponadto sąd mylnie przyjął, iż uprawnienie z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy wyklucza bezprawność działania pozwanej. Udzielenie prawa, jak wskazuje się w orzecznictwie SN, tworzy li tylko formalne uprawnienie do używania danego oznaczenia w charakterze znaku towarowego, w odróżnieniu od materialnego uprawnienia. Stąd możliwe jest zakazanie w procesie używania znaku, na który UP RP udzielił prawa ochronnego, jeśli okaże się, że jego używanie narusza prawa ochronne innego podmiotu.

SPRAWA 23

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 590/10, IX GC 611/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 770/11, I ACa 735/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny Wydział I Cywilny Kraków

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **24 września 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **2 października 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **G. S.A. w W.**

Pozwany: **J. Z.**

Interwenient po stronie pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa ochronnego do znaku towarowego

Żądania pozwu

Powód wniósł o zaniechanie naruszenia prawa ochronnego do znaków towarowych, zasądzenie odszkodowania, kosztów procesu

Podstawa prawna żądania pozwu

Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm)

Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

Stan faktyczny – krótki opis

Powód domagał się zaprzestania wykorzystywania przez stronę pozwaną prawa ochronnego na słowne i słowno-graficzne znaki towarowe poprzez zakaz wprowadzenia do obrotu towaru pod spornymi oznaczeniami. Strona powodowa prowadzi sprzedaż paliw. Pozwany prowadzi sprzedaż paliw w tym gaz propan butan. Producentami butli są dwie firmy na terenie RP. Na zlecenie pozwanego podmiot trzeci kolekcjonuje gaz płynny do butli, z tym że jest to inny gaz niż ten wprowadzany do obrotu przez powoda, po czym pozwany dokonuje zakupu tychże butli od rozlewni, które następnie pod inną nazwą wprowadza do obrotu. W ramach wprowadzania do obrotu pozwany dokonuje napełnienia gazem przyniesionych przez klientów pustych butli opatrzonych znakami towarowymi innych dystrybutorów, w tym powoda. W ramach działalności dodatkowo zaczęły pojawiać się butle gazowe opatrzone znakiem towarowym GASPOL SA z notą copy right z dodatkowy oznaczeniem formatu A5 z napisem Rozlewnia Dziekanowice DOBRY GAZ i znakiem graficznym.

Z udziałem powoda toczyły się przy podobnym stanie faktycznym postępowania w wielu SO na terenie RP, podstawy były tożsame a przede wszystkim fakt, że nietrwałe oznaczenie butli przez innych dostawców może wprowadzać w błąd konsumenta, co do pochodzenia dostawcy gazu.

Pozwany powoływał się na wyczerpanie prawa do znaku towarowego i wnosił w oparciu o opinie prawne o oddalanie powództwa w całości nie kwestionując stanu faktycznego ani wysokości dochodzonego odszkodowania.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

2 000 zł – WPS wskazany przez powoda bez uzasadnienia, niekwestionowany przez pozwanego i zasądzony na zasadzie art. 322 k.c.

Wyrok w I. instancji

Data: **21 kwietnia 2011 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2, 3 p.w.p.**

Oddalono powództwo w całości i zasądzono koszty od powoda na rzecz pozwanego

Wyrok w I instancji po uchyleniu

Data: **11 kwietnia 2012 r.**

Zakaz dla pozwanego naruszenia prawa ochronnego na słowne i słowno-graficzne znaki towarowe wg treści świadectw ochronnych poprzez zaprzestanie wprowadzania do obrotu butli oznaczonych spornymi znakami towarowymi, zasądzenie tytułem odszkodowania kwoty 2 000 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego

Wyrok w II. instancji

Data: **28 września 2011 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2 p.w.p., art. 3 i art. 10 u.z.n.k.**

Uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje SO w Krakowie do ponownego rozpoznania wraz z kosztami postępowania apelacyjnego

Wyrok II instancji po ponownym rozpoznaniu

Data: **2 października 2012 r.**

Oddalono apelację i zasądzono koszty postępowania od pozwanego na rzecz powoda

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości wraz z roszczeniem odszkodowawczym. Sąd Okręgowy po uchyleniu wyroku I Instancji uznał, że zachowanie pozwanego narusza renomowane znaki towarowe poprzez umieszczanie na butlach folii wskazującej na rozlewnie oraz nazwę produktu Dobry Gaz wraz z nazwą GASPOL, która stanowi renomowany znak. Renoma została

wypracowana poprzez nakłady organizacyjne i finansowe powoda. Zachowanie pozwanego w ocenie Sądu wpływało na zmniejszenie zdolność odróżniającej znaków towarowych powoda. Sąd uznał, że znaki towarowe powoda cechuje duża zdolność odróżniająca. Zachowanie pozwanego wywołuje skutek wprowadzający w błąd odbiorców. Sądy odwołały się do orzeczenia SN, które zostało wydane na gruncie podobnego stanu faktycznego tj. gdy butle powoda stały się opakowaniem dla towaru pozwanego. (OSN III CSK 323/06).

Sąd uznał, że zrealizowane zostały także przesłanki z art. 10 u.z.n.k. W związku z udowodnieniem renomy znaków towarowych powodowej spółki Sąd uznał także, że doszło do naruszenia art 3 u.z.n.k.

Stanowisko to zostało podtrzymane przez Sąd Apelacyjny.

Pierwotnie powództwo zostało oddalone przez SO Wydział Gospodarczy w Krakowie w oparciu o nieprawidłową wykładnię art. 154 i art. 155 p.w.p., gdyż Sąd uznał przede wszystkim w oparciu o prywatną opinię prawną, że prawa ochronne do znaków towarowych uległy wyczerpaniu.

SPRAWA 24

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 374/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **4 lipca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **3 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **W. M.**

Pozwany: **B. D.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne do znaku towarowego

Żądania pozwu

Zaniechanie używania znaku towarowego powoda ze słowem „Kraków” w miejscu słowa KR w zarejestrowanym znaku, przeproszenia powoda, zapłaty odszkodowania w wysokości 8 037,36 zł

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód uprawniony do znaku towarowego I „KR” od dnia 27 marca 2000 r zażądała od pozwanego wycofania z obrotu i nie posługiwania się oznaczeniem I Kraków. Pozwana prowadziła sklep i kilka stoisk w Krakowie i kupowała od powoda koszulki i torby z użyciem spornego oznaczenia. Po jakimś czasie zakupy były coraz mniejsze aż wreszcie pozwany zaczął sam wykonywać koszulki ze spornym oznaczeniem zastępując jeden element zarejestrowanego znaku.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

8 037,36 zł – WPS pokrywał się w całości z wartością żądania odszkodowawczego, które powód wyliczył jako wartość netto sprzedaży pozwanej w latach 2009-2011 r - przedstawiono zaświadczenie o stracie w sprzedaży wynikającej z obliczenia sprzedaży pomiędzy stronami w 2009 r., Sąd wezwał do określenia WPS dla roszczenia o zaniechanie, które powód określił przy roszczeniu o zaniechanie na kwotę 5 000 zł (wysokość rocznej opłaty licencyjnej), przeprosin na kwotę 400 zł

Wyrok w I. instancji

Data: **3 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2 p.w.p.**

Oddalono powództwo w całości zasądzono koszty procesu od powoda na rzecz pozwanego

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone w całości, uznano, że Sąd jest uprawniony do badania zdolności odróżniającej znaku towarowego i nie jest w tym względzie potrzebna sprawa o unieważnienia znaku towarowego w postępowaniu przed UP RP. Zdaniem Sądu znak towarowy, którym legitymuje się powód posiada słabą zdolność odróżniającą a ponadto znaki te nie są podobne gdyż różnicowanie słowa KRAKÓW

i KR jest wystarczające dla wyłączenia możliwości wprowadzenia w błąd. Sąd odwołał się do orzeczenia SN w sprawie „lord” IIICSK 299/06 oraz ETS C342/97 z 22.06.1999 r.

SPRAWA 25

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 407/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 649/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **22 lipca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **13 lipca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **F. W. O. sp. z o.o. w O.**

Pozwany: **N. P. S.A.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne do znaku towarowego

Żądania pozwu

Zaniechanie używania znaku towarowego powoda W.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód uprawniony do znaku towarowego R 217707 i wniósł o zakazanie posługiwania się przez pozwanego znakiem WWOax, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa twierdząc, że znak towarowy zarejestrowany został w złej wierze, gdyż od lat 70-tych sporne oznaczenie używane jest na oznaczenie typu wentylatorów, podniósł także, że jest to nazwa rodzajowa. Pozwany wskazał, że przed zgłoszeniem przez powoda znaku do ochrony posługiwał się nim w obrocie. Pozwany wniósł o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania administracyjnego o unieważnienie znaku towarowego. Postępowanie nie zostało zawieszone.

Wartość przedmiotu sporu

Powód pierwotnie nie określił WPS opłacając opłatę stałą w kwocie 600 zł od roszczenia niemajątkowego, kolejno Sąd wydał zarządzenie zobowiązujące go do wskazania WPS w oparciu o wysokość rocznej opłaty licencyjnej i uiszczenie od tego 5% opłaty pomniejszonej o uiszczoną kwotę 600 zł, powód wskazał, że opłata licencyjna roczna za znak towarowy to kwota 200 000 zł, tak wskazany WPS został zaskarżony zarzutem przez pozwanego.

Wyrok w I. instancji

Data: **29 marca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2** p.w.p.

Oddalono powództwo, w całości zasądzono koszty procesu od powoda na rzecz pozwanego

Wyrok w II. instancji

Data: **13 lipca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2 p.w.p.**

Oddalono apelację w całości, zasądzone koszty od powoda na rzecz pozwanego

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone w całości, uznano, że Sąd jest uprawniony do badania zdolności odróżniającej znaku towarowego i nie jest w tym względzie potrzebna sprawa o unieważnienia znaku towarowego w postępowaniu przed UP RP. Zdaniem Sądu znak towarowy, którym legitymuje się powód posiada słabą zdolność odróżniającą. Powód nie wykazał, że jego znak jest powszechnie kojarzony z jego produktami i że jest on rozpoznawalny powszechnie wśród nabywców. W ocenie Sądu jest to słowo mało oryginalne w stosunku do produktów, do których ma zostać zastosowane. Sąd wziął pod uwagę, że znak ma charakter znaku słowno-graficznego co oznacza, że dla skuteczności postawienia zarzutu niezbędne byłoby posługiwanie się w obrocie tożsamym oznaczeniem przez pozwanego. Sądy obu instancji uznały, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że słowo WWOax ze względu na posługiwanie się nim powszechnie w obrocie oznacza typ wentylatora.

SPRAWA 26

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **I C 478/11**

Sygnatura sprawy w II. Instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **20 grudnia 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **26 stycznia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. S.**

Pozwany: **K. C., E. P.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

naruszenie znaku towarowego

Żądania pozwu

Zaprzestanie działań grożących naruszeniem prawa i nakazanie stronie pozwanej zaprzestania wykorzystywania nazwy „Blackband” w zakresie działalności objętym wykazem usług.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 285 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód złożył 18 października 2010 r. do Urzędu Patentowego RP wniosek o udzielenie prawa ochronnego na słowno-graficzny znak towarowy. W związku z dokonany zgłoszeniem, powód powziął wiadomość o wykorzystywaniu znaku towarowego objętego zgłoszeniem przez pozwanych. Pozwani nie zareagowali na jego propozycję ugody przesądowej. Strony pozwane podniosły, że powodowi nie udzielono ochrony na zgłoszony do Urzędu Patentowego RP znak towarowy „BLACKBAND”. Dowiedli także, że pozwany zarejestrował swą działalność gospodarczą pod nazwą BLACKBAND co najmniej rok po tym jak pozwani używali jej dla swojego zespołu muzycznego.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

:

Wyrok w I. instancji

Data: **26 stycznia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 109 § 2 w zw. z § 2 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 18** rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 , poz. 1349 ze zm.).

Oddalono powództwo i zasądzone od powoda na rzecz pozwanych solidarnie zwrot kosztów procesowych.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone w całości jako niezasadne. Sąd podkreślił, że nie zapadła decyzja Urzędu Patentowego RP po zgłoszeniu udzielenia powodowi prawa

ochronnego do spornego znaku, zaś działanie pozwanych w tej sprawie jest pozbawione znamion bezprawności – właścicielem praw autorskich do znaku graficznego BLACKBAND jest pozwana (art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. - Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 904 ze zm. – dalej także jako pr.aut.). W ocenie Sądu, działania powoda noszą cechy złej wiary (art. 131 ust. 2 pkt 1 p.w.p.).

SPRAWA 27

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VI GC 4/12 Oz 10/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V ACa 541/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **9 listopada 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **29 czerwca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **M. K.**

Pozwany: **I. J.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Naruszenie prawa ochronnego do znaku towarowego

Żądania pozwu

Zapłata kwoty 2 400 euro z tytułu odszkodowania za naruszenie prawa ochronnego do znaku towarowego; zapłata kwoty 781 euro tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda tytułem obsługi prawnej przed wytoczeniem powództwa oraz kwoty 459,56 euro tytułem zwrotu kosztów transportu, noclegu i wyżywienia wynikających z czynności podejmowanych na terenie Polski w związku z ustaleniem zakresu

podstaw odpowiedzialności pozwanego. Ponadto powód zażądał zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w stawce powiększonej o połowę.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 1 pkt 2 p.w.p., art. 13 ust. 1 i art. 14 dyrektywy 2004/48/WE (Dz. U. UE – sp. 17-2-32).

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest niemieckim hodowcą i producentem drzewek owocowych, w tym sadzonek czereśni odmiany ALKAVO. Decyzją WIPO zarejestrowano na rzecz powoda znak towarowy ALKAVO dotyczący nasion i roślin. Decyzja ta obejmuje funkcjonowanie prawa ochronnego do znaku towarowego również na terenie Polski. Powód uznał, że pozwany naruszył przysługujące mu prawo do znaku towarowego ALKAVO, co potwierdził SO w Toruniu wyrokiem zaocznym z dnia 20 maja 2011 r. (sygn. akt VI GC 45/11).

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wniosek o ustalenie opłaty tymczasowej od całości pozwu – opłata tymczasowa początkowo ustalona na kwotę 1 000 zł – w wyroku końcowym 5 000 zł – nie podzielona na roszczenia majątkowe i niemajątkowe i nie uwzględniono wniosku pozwanego o zwrot pozwu w zakresie roszczenia niemajątkowego jako nieprawidłowo opłaconego

Wyrok w I. instancji

Data: **9 marca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 pkt 2, art. 322 k.p.c., art. 100 k.p.c.**

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 198,33 euro z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty a także zwrot kosztów postępowania. Powództwo w pozostałej części zostało oddalone.

Wyrok w II. instancji

Data: **29 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 386 § 1 k.p.c., art. 98, art. 99, art. 108 § 1 k.p.c.**

Na skutek apelacji powoda, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 240,56 euro z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, a także zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 321,16 zł zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Ponadto zasądzono od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 198,33 euro z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty a także zwrot kosztów postępowania. Powództwo w pozostałej części zostało oddalone – w związku z bezprawnymi działaniami pozwanego doszło do uszczerbku w majątku powoda w kwocie 1/240,56 euro, jednak powód nie udowodnił, że działania pozwanego były zawinione i dlatego powództwo w tej części było według Sądu nieuzasadnione. Sąd uwzględnił, że w zakresie roszczenia opartego na podstawie art. 296 ust. 1 pkt 2 p.w.p. powód w zasadzie wygrał sprawę, gdyż kwestia samej wysokości roszczenia na podstawie art. 322 k.p.c. podlegała ocenie Sądu. W pozostałej części powód przegrał sprawę, ponieważ nie udowodnił winy pozwanego, jako przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Apelacja powoda została uwzględniona w części – Sąd II instancji uznał, że roszczenie powoda domagającego się zasądzenia odszkodowania na zasadach ogólnych w oparciu o art. 296 ust. 1 pkt 1 p.w.p. były uzasadnione. Sąd jednocześnie oddalił żądanie powoda obejmujące odszkodowanie dochodzone na zasadach ogólnych.

SPRAWA 28

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XVI GC 606/10**

Sygnatura sprawy w II. Instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **16 sierpnia 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **1 marca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **K. F. P. Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

Pozwany: **J. T.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

naruszenie praw z rejestracji znaków towarowych

Żądania pozwu

Powód wniósł o zakazanie pozwanemu naruszania praw ochronnych do słownego znaku towarowego NUSSBEISSER oraz słowno-graficznego znaku towarowego, jak również o nakazanie pozwanemu usunięcia skutków naruszenia praw powoda dotychczas znaków poprzez wycofanie znajdujących się w obrocie czekolad

oznaczonych ww. znakami towarowymi i zniszczenie tychże opakowań. Ponadto powód wnosił o publiczne przeprosiny powoda na łamach prasy („Gazeta Wyborcza” i „Poradnik handlowca”), a w przypadku nie opublikowania przeprosin w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku, powód wnosił o upoważnienie do opublikowania ogłoszenia na koszt pozwanego.

Podstawa prawna żądania pozwuart.

art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Pozwana importowała i wprowadzała do obrotu czekolady o nazwie „NUSSBEISSER” tj. identyczne do zarejestrowanych znaków towarowych powoda, a także o zbliżonym kształcie i kolorze opakowania do opakowań produktów powoda. Towary sprzedawane przez pozwaną są towarami tego samego rodzaju, co towary sprzedawane przez powoda – działania pozwanej pociągały za sobą ryzyko wprowadzenia w błąd klientów powoda, co do pochodzenia kupowanych przez nich towarów.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **1 marca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust. 1 p.w.p., art. 100 k.p.c.**

Sąd zakazał pozwanej naruszania praw ochronnych do słownego znaku towarowego oraz słowno-graficznego, będących przedmiotem sporu, jak również ich oferowania, importowania, składowania w celu oferowania i wprowadzania do obrotu oznaczonych nimi towarów. Koszty postępowania sąd wzajemnie zniósł między stronami. Opłata ostateczna od pozwu ustalona została na kwotę 2 400 zł. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało uznane w części. Sąd nie przychylił się do wniosku powoda o nakazie przeprosin pozwanego na łamach prasy, uznając, że to żądanie ma pełnić funkcję informacyjną nie zaś represyjną. Sąd zaznaczył, że konieczność dwukrotnej publikacji w prasie obciążałoby pozwaną zbyt znacznymi kosztami co byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

SPRAWA 29

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XX GC 711/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **VI ACa 1678/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **brak akt**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **19 września 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **OOO G. P. S. z siedzibą w M. (Federacja Rosyjska)**

Pozwany: **P. T. K. – C.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Znak towarowy

Żądania pozwu

nakazanie pozwanej zaniechania naruszeń do prawa do międzynarodowego znaku towarowego „NAVIFON”, używania tej nazwy na opakowaniach produktów pozwanego jak również wszelkich z nim związanych reklam czy świadczenia usług związanych z tą nazwą; nakazanie wydania powódce bezpodstawnie uzyskanych

korzyści od 31 sierpnia 2009 r. z tytułu naruszenia prawa do znaku towarowego „NAVIFON”; podanie wyroku do publicznej wiadomości oraz zwrot kosztów postępowania.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powódka prowadząca na terytorium Federacji Rosyjskiej działalność gospodarczą w zakresie produkcji i dystrybucji oprogramowania komputerowego. Powódce służy prawo wyłączne do słowno-graficznego znaku towarowego NAVIFON, udzielone przez WIPO i uznane w Polsce decyzją Urzędu Patentowego. W przekonaniu powódki świadczona przez pozwanego usługa w pakiecie z telefonem, usługa autonawigacji telefonicznej jest komplementarna do towarów objętych ochroną (aparaty telefoniczne, telefony przenośne), a nadto jest ona złożona z wielu usług częściowych objętych ochroną (m.in. systematyzacja informacji w komputerowych bazach danych, techniczna obsługa oprogramowania komputerowa). Używanie przez pozwaną podobnego oznaczenia dla usługi podobnej do towarów i usług, dla których zastrzeżony został znak towarowy NAVIFON wywołuje według powoda ryzyko konfuzji konsumenckiej.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **4 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 98 k.p.c.**

Sąd oddalił powództwo zasądzając od powoda zwrot kosztów procesowych.

Wyrok w II. instancji

Data: **19 września 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.**

Apelacja została odrzucona jako spóźniona, zasądzono koszty postępowania II instancji od powoda.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone. Zdaniem sądu I instancji nie można mówić o identyczności jej znaku towarowego. Przedstawienie kuli ziemskiej z orbitami satelitów ma charakter estetyczny, uwzględniany przy ocenie podobieństwa znaków na płaszczyźnie wizualnej oraz ma znaczenie na płaszczyźnie koncepcyjnej – jest pierwotnie odróżniający i zapamiętywany przez klientów. Zdaniem sądu przepis art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p. nie miał w niniejszej sprawie zastosowania ze względu na brak identyczności znaków towarowych. Sąd oparł swoje stanowisko o treść wyroków Trybunału w sprawie T-388/00 ELS z 4 listopada 2003 w sprawie T-85/02 Castillo, wyroku z 29 listopada 1998 r. w sprawie C-39/97 Canon, wyroku z 4 maja 1999 r. w sprawie C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer oraz C-254/09 CK Calvin Klein.

Apelacja została odrzucona przez Sąd Apelacyjny, gdyż skarżący nie wykonał w zakreślonym terminie zarządzenia do uzupełnienia braków formalnych wniosku o przywrócenie terminu do złożenia apelacji poprzez uiszczenie opłaty sądowej od ww. pisma.

SPRAWA 30

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 256/11**

Sygnatura sprawy w II. Instancji: **I ACa 215/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **brak danych**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **4 kwietnia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód : **P. P. sp. z o.o.**

Pozwany: **S. Ż.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo ochronne do znaku towarowego

Żądania pozwu

Powód jako podmiot uprawniony do udzielania licencji na posługiwaniem się na terenie RP znakiem Jean Louis David wniósł o zakazanie pozwanemu prowadzenia salonu fryzjerskiego pod konkretnym adresem.

Podstawa prawna żądania pozwu

niewykonanie umowy **art. 471** ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93, ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód wniósł o zakazanie pozwanemu prowadzenia salonu fryzjerskiego pod konkretnym adresem z wykorzystaniem znaku towarowego Jean Louis David. Pozwana wykorzystywała wskazany znak towarowy na podstawie umowy franczyzy ale pod zupełnie innym adresem niż wynikał on z umowy. Zdaniem powoda, który to posiał na terenie Polski wyłączność na udzielenie licencji do posługiwania się tym znakiem, było to przekroczenie warunków umownych. Pozwany reprezentowany był w postępowaniu przez kuratora.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

6 127,55 zł WPS – równowartość miesięcznej opłaty licencyjnej

Wyrok w I. instancji

Data: **20 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: Kodeks cywilny

Oddalono powództwo

Wyrok w II. instancji

Data: **4 kwietnia 2013 r**

Podstawa prawna: Kodeks cywilny

Oddalono apelacje

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone przez obie instancje. Sądy obu instancji miały jednak inne uzasadnienia dla oddalenia powództwa. Sąd I instancji oddalił stwierdzając, że

strony łączyła umowa dzierżawy zgodnie z którą powód powinien zastosować się do przepisów k.c., zgodnie z którymi powinien wezwać pozwanego do prawidłowego korzystania z przedmiotu dzierżawy i dopiero wówczas wypowiedzieć umowę.

Sąd Apelacyjny uznał zaś, że powództwo musi zostać oddalony, ponieważ nie ma materiału dowodowego, który wskazywałby na fakt posługiwania się przez pozwanego znakiem towarowym w miejscu, na które wskazuje powód.

SPRAWA 31

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VI GC 161/11**

Sygnatura sprawy w II. Instancji:

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w - - Wydział - -

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **27 grudnia 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **29 marca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P.-M. W. S.A. w D.**

Pozwany: **Z. S. M. U. sp. z o.o. w C.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa ochronnego na znaki towarowe.

Żądania pozwu

Nakazanie pozwanej zaniechania naruszania prawa ochronnego na znaki towarowe URSUS poprzez nakazanie zaprzestania oznaczania nimi produkowanych przez pozwaną części do ciągników rolniczych, stosowania ich w reklamie, nakazanie pozwanej usunięcia znaków towarowych URSUS z wyprodukowanych już części,

nakazanie zniszczenia wszystkich materiałów reklamowych i opakowań ze spornym oznaczeniem jak również opublikowanie przeprosin.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 14 i art. 16 u.z.n.k. oraz art. 153, art. 154 i art. 296 ust. 2 pkt 1 p.w.p.

Stan faktyczny – krótki opis

Powódka wskazała, że jest uprawniona z praw ochronnych na szereg słowno-graficznych znaków towarowych URSUS. Powódka poinformowała pozwaną o nabyciu praw do znaku towarowego składając pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy sublicencyjnej w trybie natychmiastowym z powodu nieuiszczenia opłat licencyjnych poprzez okres dłuższy niż trzy miesiące. Pozwana podważyła skuteczność rozwiązania umowy wskazując, że powódka nie ma praw do znaku towarowego, z którego korzysta pozwana na podstawie umowy licencji.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **12 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 98 k.p.c.**

Powództwo zostało oddalone w całości, zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 307 zł tytułem kosztów procesu.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone w całości. Sąd przyznał, że powódka jest uprawniona do wyłącznego używania znaku towarowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jak również, że prawo do korzystania z przedmiotowego znaku towarowego pozwana wywodziła z wcześniejszej umowy licencyjnej zawartej z poprzednim uprawnionym do znaku. Zdaniem Sądu nabywca prawa do znaku towarowego – wbrew twierdzeniom powódki – nie wstępuje *ex lege* w stosunek obligacyjny związany

z licencją w miejsce poprzednika, który przestaje być stroną zobowiązania. W sytuacji przejścia praw do znaku towarowego stosunek obligacyjny pomiędzy pierwotnymi stronami umowy licencyjnej jest kontynuowany zaś nabywca praw do znaku musi znosić korzystanie ze znaku przez licencjobiorcę przez czas trwania umowy. Powódka zdaniem Sądu nie miała zatem uprawnień do wypowiedzenia umowy licencyjnej zawartej przez zbywcę prawa do znaku towarowego, gdyż na podstawie art. 78 p.w.p. nabywca prawa nie wstępuje w stosunek licencyjny.

SPRAWA 32

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VIII GC 191/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V ACa 890/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **31 grudnia 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **27 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. D. „D.” Sp. z o.o. w S.**

Pozwany: **Z. M. „B.-M.” w B. Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej w B.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo do znaku towarowego

Żądania pozwu

Zapłata 101 104,11 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 30.12.2010 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust 2 pkt 2 p.w.p., art. 84 § 1 k.c.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 101 104, 11 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał dowód zakupu od pozwanego prawa ochronnego do znaku towarowego „1890 BYD-MEAT”, który to znajdował się w trakcie rejestracji w Urzędzie Patentowym i który – mimo uprzednich zapewnień ze strony pozwanego – spotkał się z decyzją Urzędu Patentowego RP o odmowie rejestracji, gdyż nie odróżniał się on dostatecznie od znaku towarowego „1890 Zakłady Mięsne Bydgoszcz” należącego do przedsiębiorstwa „D.”. Tym samym znak nabyty przez powoda okazał się być bezwartościowy, choć ten nabywając go był przekonany o jego oryginalności i wysokiej wartości rynkowej. Wyrokiem zaocznym z dnia 2 lutego 2011 r. sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wniosek o ustalenie opłaty 101 104,11 zł.

Wyrok w I. instancji

Data: **27 czerwca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 347 k.p.c.**

Sąd zaznaczył, że oświadczenie woli pomiędzy stronami obarczone było istotnym błędem dotyczącym znaku towarowego, który nie został zarejestrowany w Urzędzie Patentowym wbrew zapewnieniom jakie pozwany złożył powodowi w momencie zwarcia umowy sprzedaży znaku. Zdaniem Sądu wina leży w tym przypadku po stronie pozwanego, który mógł wywołany przez siebie błąd z łatwością zauważyć. Powództwo zostało uwzględnione w całości utrzymując wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 2 lutego 2011 r. Ponadto sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 81,26 zł tytułem zwrotu kosztów wypłaconych świadkowi.

Wyrok w II. instancji

Data: **27 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 k.p.c., art. 98 i 99 k.p.c.**

Apelacja została w całości oddalona i zasądzono koszty postępowania II instancji od pozwanego na rzecz powoda

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Zarówno Sąd I instancji jak również Sąd II instancji podtrzymały treść ustaleń faktycznych oraz wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 lutego 2011 r. przyznający w pełni słuszność żądaniom strony powodowej. Sąd I instancji nie znalazł jednocześnie podstaw do uwzględnienia wniosków pełnomocników stron o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, gdyż według sądu charakter sprawy ani ilość zebranego materiału dowodowego czy czas postępowania/nakład pracy pełnomocników nie uzasadnia tego.

SPRAWA 33

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 375/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I A Ca 1185/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **20 września 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **6 grudnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **I. Corporation z siedzibą w S. C. (Stany Zjednoczone)**

Pozwany: **P. C.**

Interwenient po stronie pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Naruszenie prawa ochronnego do znaku towarowego, prawa do firmy i czyny nieuczciwej konkurencji

Żądania pozwu

Zakazanie pozwanemu używania nazwy „Intelkom Paweł Ciągło”, znaku towarowego „Intelkom” do oznaczania oferowanych przez pozwanego towarów lub usług,

zakazanie pozwanemu używania domen internetowych zawierających człon „Intelkom”, nakazanie opublikowania przeprosin w prasie.

Podstawa prawna żądania pozwu

Art. 43¹⁰ k.c., art. 296 ust 2 pkt 3 p.w.p., art. 3 ust 1 i art. 10 u.z.n.k.

Stan faktyczny – krótki opis

Strona powodowa jako jeden z największych i najbardziej rozpoznawalnych na świecie producentów procesorów do komputerów używa szeregu wersji słownych znaków towarowych z członem „Intel” w nazwie, będących jednym z czołowych marek wśród najwyżej cenionych oznaczeń komercyjnych na świecie. Firma powoda zajmuje się natomiast działalnością związaną z oprogramowaniem, doradztwem i usługami w zakresie informatyki. Firma powoda o nazwie „Intelkom Paweł Ciągło” posługuje się w obrocie oznaczeniem „Intelkom”, a także stroną internetową www.intelkom.com.pl. Według strony powodowej znak „Intelkom” jest zbyt podobny do znaku „Intel” co może wprowadzać klientów w błąd.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

brak

Wyrok w I. instancji

Data: **13 lipca 2012 r.**

Sąd I instancji uwzględnił powództwo w części, zakazując pozwanemu używania nazwy firmy „Intelkom Paweł Ciągło”, używania znaku „Intelkom” do oznaczenia oferowanych przez pozwanego towarów lub usług, w tym zamieszczania spornej nazwy w serwisach i domenach internetowych. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3/109,44 zł tytułem kosztów postępowania. Zdaniem Sądu stosowanie nazwy pozwanego powoduje ryzyko występowanie po stronie odbiorców towarów i usług z branży informatycznej wyobrażenia, że towary i usługi oznaczone

znakami Intelkom pochodzą od strony powodowej. Sąd uznał, że używanie znaku wpływa na rozmywanie jego zdolności odróżniającej, gdyż odbiorcy mogą zacząć traktować zwrot Intel jako zwrot rodzajowy i kojarzyć z wieloma podmiotami. Sąd nie

znalazł natomiast podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 43¹⁰ k.c.

Wyrok w II. instancji

Data: **6 grudnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust .2 pkt 3** p.w.p., **art. 3 ust 1** i **art. 10** u.z.n.k.

Sąd II Instancji oddala apelację i zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 630 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części przyznając rację większości zarzutów strony powodowej. Sąd nie znalazł natomiast

podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 43¹⁰ k.c., albowiem przepis ten

dotyczy wyłącznie zagrożonego prawa do firmy. Ta zaś w przypadku strony powodowej oznaczona została jako Intel Corporation. Drugi człon firmy Corporation w zupełności odróżnia ją od firmy pozwanego. Natomiast takie działanie pozwanego należy uznać według sądu za czyn nieuczciwej konkurencji i w konsekwencji stosować art. 3, 5 i 10 u.z.n.k. Stanowisko to podtrzymał Sąd II instancji.

SPRAWA 34

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XVI GC 511/08**

Sygnatura sprawy w II. Instancji: - -

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w - - Wydział - -

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **3 października 2008 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **29 maja 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. W. W. P. S.A. z siedzibą w S.**

Pozwany: **P. G. sp. z o.o. z siedzibą w P.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

nieuczciwa konkurencja, znaki towarowe

Żądania pozwu

Zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji oraz naruszeń praw ochronnych na znaki towarowe, a w szczególności:

- 1) Zakazanie pozwanemu produkowania, wprowadzania do obrotu, eksportowania, reklamowania i oferowania wódki pod nazwą „Paderewski” i z wizerunkiem kompozytora;
- 2) Wystosowanie przeprosin na łamach „Gazety Wyborczej” oraz „Rzeczpospolitej”;
- 3) Zniszczenie znajdujących się w dyspozycji pozwanego ww. produktów oraz wycofanie ich od dystrybutorów;
- 4) Zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesowych.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 296 ust. 2 pkt. 1-3 p.w.p.; art. 3, 10, 13 ust. 1 u.z.n.k.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód jest producentem napojów alkoholowych, w tym wódki „Chopin”, chronionej przez powoda słowno-graficznym znakiem towarowym. Pozwany wprowadził do obrotu wódkę „Paderewski” o butelce, której kształt i ornamentacja zdaniem powoda jest zbyt zbliżona do jego produktu, nasuwając skojarzenia z wódką „Chopin”.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wyrok w I. instancji

Data: **29 maja 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 98 § 1k.p.c.**

Powództwo zostało oddalone w całości.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone w całości. Sąd uznał, że intensywność zdobień oraz ilustracja na emblemacie w przypadku produktu pozwanego wyraźnie odróżnia ją od

wzoru przemysłowego produktu zastrzeżonego na rzecz powoda, zaś użyte zwroty „Chopin” oraz „Paderewski” są wyraźnie odróżnialne. Podobnie Sąd nie doszukał się w działalności pozwanego znamion czynów nieuczciwej konkurencji.

SPRAWA 35

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XX GC 634/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **VI A Ca 1291/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy XX Wydział
Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **13 września 2010 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **9 maja 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **W. N. P. S.A. w W.**

Pozwany: **P. Sp. z o.o. w W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa ochronnego z zakresu ochrony znaków towarowych wzorów
użytkowych

Żądania pozwu

Powód wniósł o zakazanie oznaczania oraz reklamy „komputerowego tłumacza
języka angielskiego Translatica”, „Słownika polsko-angielskiego Translatica” oraz

„Słownika angielsko-polskiego Translatica” słownym znakiem towarowym „PWN” w jakiegokolwiek postaci, w tym fonetycznej i wprowadzania tak oznaczonego produktu do obrotu lub jego reklamy. Ponadto powód wniósł o nakazanie opublikowania przeprosin na łamach dzienników „Gazeta Wyborcza” oraz „Rzeczpospolita”.

Podstawa prawna żądania pozwu

Art. 296 ust. 1, 1a, 2 pkt 2 i 3 p.w.p, art. 3 ust. 1 oraz art. 18 ust. 1 u.z.n.k.

Stan faktyczny – krótki opis

Powód udzielił spółce PWN.pl licencji na wykorzystanie poszczególnych haseł publikacji książkowej powoda „Wielki Słownik PWN – Oxford” w opracowaniu programów komputerowych. Umowa nie obejmowała prawa do posługiwania się przez spółkę pwn.pl znakiem towarowym „PWN” ani też wykorzystania nazwy „Wielki Słownik PWN – Oxford”. Powód upoważnił spółkę pwn.pl do zawierania dalszych umów licencyjnych. Na mocy tego upoważnienia spółka pwn.pl zawarła z pozwanym umowę mocą której pozwany wprowadził translator elektroniczny jako insert do wydawanego przez siebie dziennika codziennego „Rzeczpospolita”. Rozpowszechniając przedmiotowy translator pozwany posłużył się słowami „PEWUEN OXFORD” oraz powołała się na Słownik PWN – OXFORD pomimo wyraźnym sprzeciwom spółki wobec użycia takiej formy oznakowania graficznego na opakowaniu płyty kompaktowej. Zdaniem powoda taka praktyka wprowadzała klientów w błąd, była sprzeczna z dobrymi obyczajami i dyskredytowała produkt powoda.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wniosek o ustalenie opłaty tymczasowej od całości pozwu – opłata tymczasowa początkowo ustalona na kwotę 1 000 zł – w wyroku końcowym 5 000 zł – nie podzielona na roszczenia majątkowe i niemajątkowe i nie uwzględniono wniosku pozwanego o zwrot pozwu w zakresie roszczenia niemajątkowego jako nieprawidłowo opłaconego.

Wyrok w I. instancji

Data: 3 kwietnia 2012 r.

Podstawa prawna: **art. 87 ust. 2, art 296 ust. 1, 1a, 2 pkt 2 i 3 p.w.p., art. 3 ust. 1** oraz **art. 18 ust. 1 u.z.n.k. art. 98 k.p.c.**

Powództwo zostało uwzględnione w całości.

Wyrok w II. instancji

Data: **9 maja 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 i 386 § 1 k.p.c.**

Sąd zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok częściowo.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało uwzględnione w całości przez sąd I instancji. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok: zmieniając nazwę podmiotu we wzorze oświadczenia pozwanego jakie miał zamieścić w prasie (z „P. Sp. z o.o.” na „G. M. Sp. z o.o.”). Nadto Sąd II instancji oddalił powództwo względem postanowienia Sądu I Instancji o zakazie umieszczenia własnego komentarza do przeprosin ponad formę wskazaną przez sąd (art. 1049 k.p.c. oraz art. 54 Konstytucji RP). Sąd II instancji podwyższył kwotę zwrotu kosztów procesu z 1 440 zł na 2 640 zł obniżając jednocześnie z 4 350 zł na 2 550 zł kwotę jaką Skarb Państwa miał zwrócić powodowi tytułem nadpłaconego wpisu. W pozostałym zakresie sąd oddalił apelację zasądzając od pozwanego koszty postępowania apelacyjnego.

SPRAWA 36

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **XVI GC 373/11**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **21 czerwca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **6 września 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **M. G. i E. P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

Pozwany: **R. C.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

naruszenie prawa do znaku towarowego, czyn nieuczciwej konkurencji

Żądania pozwu

Orzeczenie o dopuszczeniu się przez pozwanego czynu nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i art. 5 u.z.n.k. poprzez posługiwanie się znakiem towarowym, którego właścicielem jest powód oraz nakazanie pozwanemu złożenia przeprosin na łamach „Gazety Wyborczej” oraz „Rzeczpospolitej”.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 3 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.))

Stan faktyczny – krótki opis

Firma E. P. 16 marca 2006 r. złożyła wniosek do Urzędu Patentowego RP o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy „euroadres”, do którego posiadała autorskie prawa majątkowe. W dniu 7 września 2007 r. ten sam znak towarowy o tożsamym wyglądzie graficznym zgłosił do Urzędu Patentowego RP pozwany - były pracownik E., który prowadził w dniu zgłoszenia już własną działalność gospodarczą posługując się powyższym znakiem jako swoim. Urząd Patentowy odmówił zgłoszenia pozwanego.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

:

Wyrok w I. instancji

Data: **6 września 2012 r.**

Oddalono powództwo. Brak uzasadnienia wyroku.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało oddalone. Brak uzasadnienia wyroku.

SPRAWA 37

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 86/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 1268/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **5 sierpnia 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **15 stycznia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **W. S. P. S. w K.**

Pozwany: **F. R. M. R. sp.j. w Z.** Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐

NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Prawo do znaku towarowego oraz nieuczciwa konkurencja

Żądania pozwu

Zaniechanie używania przez pozwanego we wszelkiej postaci reklam słoików majonezu w grafice ogólnie podobnej do opakowań stosowanych przez powodów, zakaz reklamy z wykorzystaniem oznaczenia „majonez świętokrzyski” oraz równoznacznych z nim; podanie do publicznej wiadomości i na koszt pozwanego

informacji o orzeczeniu uwzględniającym roszczenie w „Rzeczpospolitej”, „Gazecie Wyborczej” oraz „Pulsie Biznesu”; upoważnienia powoda do opublikowania ogłoszenia o określonej treści na koszt pozwanej w razie niewykonania wyroku, nakazanie pozwanemu wycofania zgłoszeń znaków towarowych dokonanych w UP RP oraz zrzeczenie się praw do wspólnotowych znaków towarowych.

Podstawa prawna żądania pozwu

Art. 153, art. 296 ust 1 i 2 pkt 2 i 3 Prawo własności przemysłowej, **art. 3, art.10 i art. 18** ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

Stan faktyczny – krótki opis

Strona powodowa podniosła, że jest znanym powszechnie producentem majonezu kieleckiego, który w określonej szacie graficznej i z określoną nazwą wprowadzany jest przez kilkadziesiąt lat do obrotu. Produkt ten jest traktowany jako renomowany co odnosi się także do jego oznaczenia i wyglądu powszechnie rozpoznawalnego i kojarzonego z określoną jakością. Na potrzeby postępowania zgromadzone zostało szereg dowodów potwierdzających te okoliczności. W 2008 r. powódka dowiedziała się od jednego z dystrybutorów, że pozwany zaczął wprowadzać do obrotu nowy produkt pod nazwą Majonez Świętokrzyski. Produkt ten oferowany był w słoiku o tożsamej wielkości do Majonezu Kieleckiego oraz zawierał wiele elementów spójnych z etykietą majonezu Kieleckiego, przede wszystkim żółto-zieloną kolorystykę opakowania.

Powódka zażądała pismem ostrzegawczym zaprzestania posługiwania się wskazanym oznaczeniem opakowania.

Pozwana uznała, że nie ma podstaw do zaprzestania wprowadzania do obrotu i powołała się na zarejestrowane na jej rzecz znaki towarowe oraz fakt wyraźnego oznaczenia producenta, który również jest powszechnie znany i rozpoznawany na terenie RP.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Wniosek o ustalenie opłaty tymczasowej od całości pozwu – opłata tymczasowa początkowo ustalona na kwotę 1 000 zł – w wyroku końcowym 5 000 zł – nie

podzielona na roszczenia majątkowe i niemajątkowe i nie uwzględniono wniosku pozwanego o zwrot pozwu w zakresie roszczenia niemajątkowego jako nieprawidłowo opłaconego.

Wyrok w I. instancji

Data: **3 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 296 ust 2 pkt 2 p.w.p.**

Powództwo zostało uwzględnione w modyfikowanym przez powoda zakresie wynikającym z zakresu udzielonego zabezpieczenia. Sąd nakazał pozwanemu zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji oraz zaniechania naruszenia praw ochronnych strony powodowej na wskazane znaki towarowe , zakazał pozwanej spółce oferowania do sprzedaży, wprowadzania do obrotu albo reklamowania w jakiegokolwiek formie lub zlecenia reklamy majonezu w słojach upodobnionych do opakowań stosowanych przez powódkę szczegółowo opisanych w sentencji wyroku, zakazał wprowadzania do obrotu opakowań produktu z oznaczaniem „majonez świętokrzyski”, zobowiązał do podania do publicznej wiadomości informacji o orzeczeniu uwzględniającym roszczenie w trzech kolejnych wydaniach „Rzeczpospolitej”, „Gazety Wyborczej” i „Pulsu Biznesu”.

Wyrok w II. instancji

Data: **15 stycznia 2013 r**

Podstawa prawna: art. 296 ust. 2 pkt 2 i 3 p.w.p., art. 3 i art. 10 w zw. z art. 18 u.z.n.k.

Apelacja została w całości oddalona i zasądzono koszty postępowania II instancji od pozwanego na rzecz powoda

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Powództwo zostało uwzględnione w zmodyfikowanej przez powoda części zarówno w zakresie ustawy prawo własności przemysłowej, gdzie uznał Sąd, że doszło do naruszenia wskazanych praw ochronnych do znaków towarowych jak i czynów

nieuczciwej konkurencji opisanych w art. 3 i art. 10 u.z.n.k. w zw z art. 18 u.z.n.k.. Istotne, że Sąd w zakresie dokonywania oceny podobieństwa towarów oparł się na opinii biegłego sądowego. Powództwo zostało oddalone w zakresie żądania wycofania przez pozwanego zgłoszenia znaków towarowych w UP RP oraz zrzeczenia się praw do wspólnotowych znaków towarowych, gdyż uznano, że wprowadzie istnieje roszczenie o złożenie stosownych oświadczeń woli, ale sam fakt posiadania znaku towarowego nie przesądza o naruszeniu praw wyłącznych innego podmiotu, gdyż zarówno na gruncie prawa własności przemysłowej jak nieuczciwej konkurencji decydujące są warunki rynkowe i sposób wykorzystania ich na produkcji.

C. Sprawy z zakresu wzorów przemysłowych

SPRAWA 1

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 628/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 526/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Łodzi Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **15 listopada 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **5 listopada 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **P. M. S.A.**

Pozwany: **M. J. Sp. j.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

prawo ochronne na wzór przemysłowy

Żądania pozwu

Zaniechanie produkowania i wprowadzania do obrotu mebli wchodzących w skład systemu mebli, które w dniu wnoszenia pozwu pozwany sprzedaje pod nazwą

Pacyfik oraz zobowiązanie pozwanej do niepodejmowania w przyszłości produkcji mebli wchodzących w skład tego systemu mebli; nakazanie pozwanej wycofania z obrotu mebli wchodzących w skład systemu Pacyfik; N. pozwanej zniszczenia materiałów reklamowych dotyczących systemu mebli Pacyfik, Nakazanie opublikowania w magazynach „Cztery Kąty” i „Meble Plus” oraz na głównej stronie internetowej pozwanej oświadczenia o określonej w pozwie treści; zobowiązanie do wydania stronie powodowej kwoty stanowiącej równowartość przychodów uzyskanych ze sprzedaży mebli wchodzących w skład systemu mebli Pacyfik w okresie od dnia rozpoczęcia sprzedaży systemu mebli Pacyfik do dnia wniesienia pozwu.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 13; 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

[niesprecyzowany] ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. - Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 904 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Przedmiotem działalności stron jest produkcja mebli. Od czerwca 2005 strona powodowa produkuje meble z systemu Carina, meble w ramach obowiązków pracowniczych zaprojektowała M. P-S., ogół majątkowych praw autorskich należy do powódki. Pozwana samodzielnie opracowała system mebli Pacyfik, nie wzorowała się na meblach powódki. Początkowo meble pozwanej eksportowane były za granicę, następnie zaczęła je sprzedawać także na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 20 lipca 2011 UP RP udzielił na rzecz pozwanej prawa z rejestracji wzoru przemysłowego komody z systemu Pacyfik. Meble produkowane przez strony są to meble średniego standardu – popularne. 30 czerwca 2011 r. powódka wezwała pozwaną do zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji polegających na wprowadzaniu do obrotu mebli mogących wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia towarów. Wezwanie w szczególności dotyczyło systemu mebli Pacyfik, łądząco podobnych do systemu mebli Carina.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nie określono

Wyrok w I. instancji

Data: **28 grudnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 3; 13 u.z.n.k. i art. 79 pr.aut.**

Powództwo jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlegało oddaleniu w całości. Jak wykazała opinia biegłego, meble mają zasadnicze różnice konstrukcyjne, meble można odróżnić - meble pozwanej mają w stosunku do mebli powódki takie różnice, które rzucają się w oczy. Stąd, nie można stwierdzić, aby spełniona została przesłanka odpowiedzialności z art. 13 ust. 1 u.z.n.k. – podobieństwo produktów stron nie może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. W ocenie Sądu nie można tym bardziej mówić o spełnieniu w niniejszej sprawie przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 3 u.z.n.k. W zakresie odpowiedzialności za naruszenie praw autorskich powódki, wskazać należy, iż pozwana nie wkroczyła w monopol eksploatacyjny powódki, bowiem nawet w sytuacji, gdy nie było zgody na inspirowanie się projektem mebli powódki, uprawniony z utworu inspirowanego nie może skutecznie domagać się roszczeń z art. 79 pr.aut.

Wyrok w II. instancji

Data: **5 listopada 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 385 k.p.c.**

Apelację oddalono w jako bezzasadną. Sąd II instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia dotyczące stanu faktycznego oraz oceny prawnej poczynione przez Sąd I instancji.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Zarzucane pozwanej zachowanie nie wyczerpywało znamion któregośkolwiek z czynów opisanych w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. W odniesieniu do ubiegania się o udzielenie ochrony na podstawie przepisów prawa autorskiego

wskazać należy, iż powodowej spółce przysługiwały jedynie majątkowe prawa autorskie. Nie wykazano charakteru twórczego mebli, tym samym nie została udowodniona podstawowa przesłanka ochrony utworu. Co więcej, nie został również wykazany fakt wkroczenia w monopol eksploatacyjny powódki, a autor utworu inspirowanego nie ma podstaw do dochodzenia od autora dzieła inspirowanego roszczeń opisanych w art. 79 pr.aut.

SPRAWA 2

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 118/12**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **n/d**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **19 stycznia 2012 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **27 września 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **A. M.**

Pozwany: **D. D., D. D. i „G.-G.” Sp. z o.o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Wzór przemysłowy (znak graficzny)

Żądania pozwu

Nakazanie złożenia oświadczenia woli

Podstawa prawna żądania pozwu

„właściwe przepisy prawa”, Sąd I instancji wskazał, iż „można jedynie domyślać się, że chodzi o art. 15 ust. 1 pkt 2”

Stan faktyczny – krótki opis

A. P. M. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „G.” od 2000 r. Polegała m.in. na sprzedaży detalicznej sprzętu telekomunikacyjnego, zakresem obejmowała Polskę Północną. W 2006 r. zarejestrował wzór przemysłowy wykorzystujący słowo GLOBAL w kilku odmianach graficznych. D. D. i D. D. sprzedawali powodowi telefony komórkowe w listopadzie i grudniu 2008 r. Powód nie wiedział, że czynią to w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. W 2011 r. pozwani zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą „Global – GSM”; przedmiotem działalności była m.in. sprzedaż detaliczna sprzętu telekomunikacyjnego. Pozwani zarejestrowali domeny „global-gsm.eu”, „global-gsm.com.pl”, „global-gsm.pl”.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

--

Wyrok w I. instancji

Data: **27 września 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 18 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k. a contrario**

Powództwo oddalono pomimo faktu, iż w ocenie prawnej Sądu doszło do popełnienia przez pozwaną spółkę czynu nieuczciwej konkurencji. W myśl art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie mógł wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie – a sformułowanie żądania pozwu było na tyle nieprecyzyjne, że nie nadawało się do egzekucji, a tym samym osiągnięcia wymaganego skutku (usunięcia następstw czynu nieuczciwej konkurencji).

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Rozstrzygnięcie istoty sprawy wymagało oceny, czy działanie pozwanych stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji. Powód wskazywał na sprzeczność z prawem i dobrymi

obyczajami. Tymczasem w niniejszej sprawie nie występowała konieczność posiłkowania się klauzulą z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Zachowanie pozwanego spełniało przesłanki czynu nieuczciwej konkurencji opisanego w art. 5 u.z.n.k. Żądanie pozwu nie określało konkretnie sposobu usunięcia skutków zakazanego działania, sformułowane było w sposób zbyt ogólny („złożenie oświadczenia w trybie i formie wynikających z właściwych przepisów prawa”) i nie nadawało się do egzekucji tym samym nie mogło prowadzić do osiągnięcia zamierzonego skutku. Sąd w uzasadnieniu wyroku przesądził, iż istotnie doszło do czynu stypizowanego w przepisach u.z.n.k., jednak w oparciu o odmienną względem uzasadnienia przedstawionego przez powoda argumentację. Sąd wskazał ponadto, że brak było legitymacji procesowej biernej pozwanych D. D. i D. D., gdyż żądanie pozwu skierowane było odnośnie nakazania złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zmiany firmy pozwanej spółki.

SPRAWA 3

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 458/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji:--

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Lublinie Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **10 listopada 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **24 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **A. D., M. H.**

Pozwany: **G. K., S. P.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączone

Wzór przemysłowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszania wzoru przemysłowego; zakazanie popełniania czynów nieuczciwej konkurencji; wycofanie z obrotu wafli naruszających zarejestrowany wzór przemysłowy

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 292 w zw. z art. 287 ust. 1; art. 286 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 18 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powódki są współniczkami spółki cywilnej prowadzącej działalność w branży cukierniczej. Posiadają zarejestrowany na swoją rzecz wzór przemysłowy pt. „wafle w opakowaniu”. Pozwani prowadzą cukiernię i oferują do sprzedaży wafle o nazwie handlowej „Beskid wafle domowe”.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

--

Uгода sądowa

Data: **24 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **223 k.p.c.**

Zobowiązanie się przez pozwanych pod rygorem egzekucji sądowej, że od dnia zawarcia ugody zaprzestaną układania wafli BESKID w postaci jak na rysunkach załączonych do opisu z rejestracji wzoru przemysłowego powódek; zastosowania nowego sposobu układania wafli; wycofania ze sprzedaży spornych produktów po 24 lipca 2012. Zawarcie ugody wyczerpało roszczenia stron.

SPRAWA 4

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **IX GC 203/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 198/13**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **30 marca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **3 kwietnia 2013 r.**

Strony postępowania

Powód: **Z. K.**

Pozwany: **R. W.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawa z rejestracji wzorów przemysłowych

Żądania pozwu

Zaniechanie: nakazanie pozwanemu zaniechania naruszeń wzorów przemysłowych o numerach (...) będących własnością powoda, poprzez zakazanie oferowania do sprzedaży kubków oznaczonych wg oferty pozwanego jako Quadro, Mini Specta, Handy i Sonata w tym na stronie internetowej i w katalogu w wersji papierowej.

Roszczenie publikacyjne: nakazanie pozwanemu poinformowania na piśmie w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku wszystkich jego odbiorców, którzy w okresie od dnia 14 sierpnia 2008 roku (tj. daty nabycia praw do wzorów przemysłowych przez powoda) nabyli kubki wyprodukowane zgodnie z wzorami przemysłowymi stanowiącymi własność powoda, iż sprzedając te produkty naruszył on prawa wyłączne powoda oraz bezprawnie posługiwał się nazwami handlowymi powoda poprzez wysłanie ww. odbiorcom listów poleconych za potwierdzeniem odbioru o wskazanej treści i przesłanie potwierdzeń odbioru ww. listów powodowi w terminie 14 dni od ich otrzymania.

Roszczenie publikacyjne: nakazanie opublikowania przeprosin na własny koszt na łamach dziennika „Gazeta Wyborcza” i „Rzeczpospolita” w wydaniu piątkowym na stronie 3, 4 lub 5 o wskazanej formie i treści.

Roszczenie publikacyjne: nakazanie opublikowania przeprosin na stronie www.....win.pl w ten sposób, że po wpisaniu adresu www.....win.pl jako strona startowa ukaże się informacja o wskazanej treści i formie, a informacja ta będzie widoczna przez 15 sekund zanim nie nastąpi przekierowanie na stronę główną www.....win.pl; przeprosiny mają ukazywać się przez okres 90 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Powód wniósł nadto o upoważnienie go do wykonania ww. czynności na koszt pozwanego w razie niewykonania ich dobrowolnie

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 105 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

art. 13 ust. 1 i ust. 2 oraz **art. 10** ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Powód prowadzi działalność pod firmą Z. K. M.. Jest on uprawniony do wzorów przemysłowych dla kubków i filiżanek, które są odzwierciedlone w produktach o nazwach Quadro, Mini Specta, Handy i Sonata. Prawa do wzorów przemysłowych

nabył od spółki M. sp. z o.o. W pozwie zarzucono pozwanemu – również przedsiębiorcy - naruszenie prawa ochronnego na te wzory poprzez wprowadzanie do obrotu kubków i filiżanek wyprodukowanych zgodnie z ww. wzorami. Powód zarzucił pozwanemu nadto czyny nieuczciwej konkurencji polegające na naśladownictwie produktu oraz wprowadzającym w błąd oznaczeniu produktu za pomocą zasadniczo zbieżnych nazw. Pozwany nabył oferowane przez siebie produkty od spółki M. sp. z o.o.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

10 606 złotych – powód wskazał, iż taką wartość ustalił Sąd Okręgowy w Poznaniu w oparciu o opinię biegłego w innym postępowaniu dotyczącym tych samych wzorów przemysłowych; powód wniósł o zaliczenie na poczet opłaty sądowej opłaty wniesionej w innej sprawie, ale ze względu na zwrócenie pozwu w tej drugiej sprawie i zwrot opłaty, sąd wezwał powoda do uiszczenia opłaty stosunkowej, zwracając pozew.

Wyrok w I. instancji

Data: **8 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 105 ust. 3 p.w.p., art. 3 u.z.n.k., art. 316 k.p.c.**

Sąd oddalił powództwo w całości. Na początek wyjaśnił, iż przeniesienie prawa ochronnego na wzór przemysłowy staje się skuteczne w stosunku do osób trzecich po dokonaniu odpowiednich zmian (wpisów) w rejestrze. Sąd wskazał dalej, że sporne produkty pozwany nabył od powoda lub za pośrednictwem innych osób. Powód nie zakazał pozwanemu sprzedaży oferowanych kubków. Ponadto sąd zauważył, iż pozwany nie prowadzi już działalności gospodarczej w zakresie zdobienia ceramiki, a skoro sąd bierze za podstawę stan faktyczny ustalony na chwilę wyrokowania, to roszczenie powoda o zaniechanie uznać należało za bezzasadne. W odniesieniu do zarzutów opartych o u.z.n.k., sąd wskazał, iż konieczne byłoby wykazanie, iż sprzedaż przez pozwanego kubków była sprzeczna z dobrymi obyczajami bądź prawem oraz zagrażała bądź naruszała interes powoda, czego ten jednak nie wykazał. Mając to na uwadze, sąd oddalił powództwo.

Wyrok w II. instancji

Data: **3 kwietnia 2013 r.**

Podstawa prawna: **art. 287 ust. 1 i 2 p.w.p. art. 13 oraz art. 10 u.z.n.k.**

Sąd oddalił apelację powoda. SA wskazał wprawdzie, iż powód słusznie wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż powód nie zakazał pozwanemu sprzedaży kubków według przysługujących mu wzorów przemysłowych, w sytuacji, gdy zakaz taki wyrażony został już w wezwaniu do zaprzestania oferowania przedmiotowych wyrobów. Niemniej jednak SA podzielił rozstrzygnięcie sądu okręgowego. W uzasadnieniu wskazał, iż żądanie zaniechania naruszeń w sytuacji gdy pozwany zaprzestał już działalności gospodarczej, z którą związane były żądania pozwu, było bezprzedmiotowe i podlegało oddaleniu. Odnośnie do roszczeń publikacyjnych, SA wskazał, iż przepisy obecnie obowiązujące nie przewidują możliwości żądania przeprosin w prasie ani kierowania oświadczeń do klientów, lecz tylko podanie do publicznej wiadomości części lub całości wyroku lub też informacji o nim. Odnośnie do zarzutów z u.z.n.k., SA wskazał, że nie można mówić o zaistnieniu fundamentalnej przesłanki w postaci konkurencyjności działań stron. Ponadto działalność pozwanego w żaden sposób nie zagrażała ani nie naruszała interesów powoda. Mając to na uwadze, sąd oddalił apelację.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sądy obu instancji oddaliły powództwo. W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż oddalenie roszczenia publikacyjnego wyniknęło z błędnego sformułowania roszczenia w pozwie tj. żądania przeprosin, w sytuacji gdy ustawa nie przewiduje takiej formy usunięcia skutków naruszenia (temu bowiem służyć ma roszczenie publikacyjne). Odnośnie do rozważań o zasadności uwzględniania roszczenia o zaniechanie w sytuacji, gdy przedsiębiorca zaniechał już działalności określonego typu, wskazać trzeba, iż nie jest to wystarczająca przesłanka. Sąd orzekając na podstawie u.z.n.k. powinien zawsze badać, czy istnieje wciąż zagrożenie dla interesu zgłaszającego roszczenie tj. czy zaniechanie ma charakter trwały i definitywny. Przedsiębiorca może bowiem wznowić działalność i ponowić działania, które powinny być zostać uznane za czyny nieuczciwej konkurencji. Na koniec należy wyrazić jeszcze wątpliwość odnośnie do stwierdzenia SA, iż stosunek konkurencji jest

fundamentalną przesłanką zastosowania przepisów u.z.n.k.. Pogląd ten nie jest obecnie dominujący.

SPRAWA 5

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VIII GC 98/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **V ACa 956/12**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział V Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **25 lutego 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **12 grudnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **K. H.**

Pozwany: **J. S.**

Interwenient po stronie pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Naruszenie prawa ochronnego z rejestracji do wzoru przemysłowego

Żądania pozwu

Powód wniosła o zaniechanie naruszenia prawa ochronnego z rejestracji do wzoru przemysłowego, zwrot kosztów procesowych oraz przeprosin na łamach dziennika „Gazeta Wyborcza”.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 105 ust. 3, art. 286 p.w.p, art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. w zw. z art. 79 ust. 1 pr.aut.

Stan faktyczny – krótki opis

Powódka posiadała prawa autorskie osobiste i majątkowe do utworu graficzno-plastycznego w postaci teczki budowlanej, którą jako pierwsza wprowadziła do obrotu na terenie Polski, a którą zgłosiła 24 maja 2010 r. jako wzór przemysłowy w Urzędzie Patentowym RP. Od października 2010 r., pozwana nie posiadając żadnego tytułu prawnego do omawianego utworu, rozpoczęła produkcję i wprowadzanie do obrotu teczek budowlanych wykonanych wg wzoru opracowanego przez powódkę. Powódka wniosła o zakazanie pozwanej produkowania, używania oraz wprowadzania (wraz z wycofaniem wprowadzonych) do obrotu utworu w postaci teczki budowlanej, a także przeprosin na łamach prasy.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Koszty procesowe.

Wyrok w I. instancji

Data: **31 lipca 2012 r.**

Podstawa prawna: art. 105 ust. 3, art. 286 p.w.p., art. 18 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k., w zw. z art. 79 ust.1 pr.aut. Powództwo zostało uwzględnione w całości. Sąd nakazał zaniechania naruszania prawa ochronnego z rejestracji przysługującego powódce do wzoru przemysłowego pt. „Teczka budowlana” poprzez zaprzestanie wytwarzania, używania oraz wprowadzania do obrotu przedmiotu sporu, w którym został zawarty powyższy wzór przemysłowy. Sąd nakazał pozwanej w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku wycofanie z obrotu wyprodukowanych teczek naruszających prawa powódki, opublikowanie na koszt pozwanej przeprosin w prasie oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 057 zł tytułem zwrotu kosztów procesu jak równie kwotę 337,60 z na rzecz Skarbu Państwa tytułem reszty kosztów opinii biegłego.

Wyrok w II. instancji

Data: **12 grudnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 98 i 385 k.p.c.**

Oddalono apelację i zasądzono koszty postępowania od pozwanego na rzecz powoda (630 zł).

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dopuściła się czynów opisanych przez powódkę w uzasadnieniu pozwu: czy swoim działaniem naruszyła zarówno prawa powódki z rejestracji wzoru przemysłowego, jak też czy dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

Powództwo zostało uwzględnione w całości. Zdaniem Sądu I Instancji brak jest formalnych przeszkód, aby uprawniony dochodził ochrony wyłącznie na podstawie przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – jak wносиła strona pozwana. Stanowisko to zostało podtrzymane przez Sąd Apelacyjny.

D. Sprawy z zakresu wzorów użytkowych

SPRAWA 1

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **VII GC 73/09**

Sygnatura sprawy w II. instancji: **I ACa 562/10**

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **16 czerwca 2009 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **1 marca 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **B. T.**

Pozwany: **I. Spółka z o.o.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na wzór użytkowy

Żądania pozwu

Zaniechanie naruszeń; zniszczenie rolet; publikacja oświadczenia; odszkodowanie

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 w zw. z art. 292 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Podstawy prawne żądań po sprecyzowaniu ich w piśmie powódki z dnia 27 września 2011 r.: art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1, art. 66, art. 100 p.w.p.; art. 18 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 u.z.n.k. (zakazanie produkcji i wprowadzania do obrotu rolety okiennej wytworzonej według chronionego wzoru); art. 18 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 1 i ust. 3 (zaniechanie produkowania i wprowadzania do obrotu komponentów rolety okiennej systemu Magnolia); art. 286 p.w.p. art. 18 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k. w zw. z art. 13 ust. 1 u.z.n.k. (wycofania z obrotu rolety okiennej Magnolia).

Stan faktyczny – krótki opis

Powódka jest producentem rolet okiennych, posiada na rynku uznaną renomę. W dniu 27.01.2009 r. UP RP udzielił powódce prawa ochronnego na wzór użytkowy „Roleta okienna”. Istota rozwiązania miała polegać na tym, że roleta miała profil przystawkowy połączony rozłącznie z profilem osłonowym lub tylko profil osłonowy. Od 2003 r. wytwarza rolety okienne systemu „Besta” (następnie „Mikro II”), wykorzystując przedmiotowy wzór użytkowy. W 2007 r. strony prowadziły rozmowy handlowe, których celem było nawiązanie współpracy dotyczącej systemu rolet okiennych. Doszło do przekazania dokumentacji technicznej związanej z systemem rolet. Po fiasku negocjacji, mimo wezwania powódki, dokumentacja nie została zwrócona. Powódka uzyskała informację, zgodnie z którą pozwana informuje swoich odbiorców, że posiada wyłączność na produkcję i sprzedaż rolety powódki i że oferuje cenę niższą niż powódka. Pozwany rozpoczął wprowadzanie do obrotu bliźniaczo podobnych rolet systemu „Magnolia” w 2008 r.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

109 657,00 zł (określona przez powódkę)

Wyrok w I. instancji

Data: **3 marca 2010 r.**

Podstawa prawna: **art. 3, 13 ust. 1, 18 ust. 1 pkt 1** u.z.n.k.

Wyrok wstępny uznający roszczenie powódki za usprawiedliwione co do zasady. Działanie pozwanej spółki określone zostało jako niewolnicze naśladownictwo. Pomiędzy zachowaniem pozwanej polegającym na produkowaniu i wprowadzaniu do obrotu rolet „Magnolia” oraz zachowaniem sprzecznym z dobrymi obyczajami kupieckimi, a zagrożeniem interesów powódki - istnieje związek przyczynowy.

Wyrok w II. instancji

Data: **30 czerwca 2010 r.**

Podstawa prawna: **386 § 4** k.p.c.

Rozpoznając apelację wniesioną od wyroku wstępnego przez pozwaną, Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy. Nie przychylił się przy tym do argumentacji skarżącej wskazującej na rażącą wadliwość sporządzonego uzasadnienia i brak związku z sentencją wydanego wyroku. Sąd Apelacyjny wskazał, iż Sąd w ogóle w toku postępowania nie zajął się zbadaniem faktu naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy powódki. Nie przeprowadzając dowodu z opinii biegłego, w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie wymagało wiadomości specjalnych, Sąd naruszył wymogi z art. 236 k.p.c.

Wyrok wydany po skierowaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia

Data: **1 marca 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 3, 13, 18** u.z.n.k.

Sąd uwzględnił żądania wysuwane przez powódkę nakazując pozwanej zaniechania naruszania prawa ochronnego na wzór użytkowy oraz zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji poprzez zakazanie produkcji i wprowadzania do obrotu rolety okiennej systemu Magnolia. Nakazano wycofanie z obrotu rolety okiennej systemu Magnolia, zniszczenie rolet systemu Magnolia oraz materiałów promocyjnych z nią związanych.

Spójność rozstrzygnięcia z żądaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Wyrok wydany na skutek ponownego rozpatrzenia sprawy odpowiadał roszczeniom sprecyzowanym w toku postępowania, Sąd oparł się na opiniach biegłych, które stwierdzały występowanie naśladownictwa niewolniczego systemu rolet Besta/Mikro II. Sąd dziesięciokrotnie zmniejszył wysokość kwoty, która miała być przekazana na cel społeczny, uznając, że 5 000 zł odpowiadało będzie wadze naruszenia. Roszczenie publikacyjne, w zakresie zamieszczenia informacji w dzienniku ogólnopolskim – „Gazeta Wyborcza”, Sąd uznał za uzasadnione, gdyż odbiorcami finalnymi rolet byli konsumenci – i tak szerokie grono odbiorców mogło zostać zaistniałym czynem nieuczciwej konkurencji poszkodowane.

SPRAWA 2

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 364/11**

Sygnatura sprawy w II. instancji:--

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w Łodzi Wydział I Cywilny

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **7 lipca 2011 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **16 listopada 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **K. Sp. z o.o.**

Pozwany: **PPHU S. Sp. j. R. B., K. B.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na wzór użytkowy (zarejestrowany na rzecz osoby trzeciej)

Żądania pozwu

Nakazanie usunięcia umieszczanych na stronie internetowej w zakładkach „Oferta” oraz „Aktualności” informacji, które mogą sugerować iż pozwana produkuje i wprowadza do obrotu kształtki wieńcowe, stanowiące podróbki produktów powoda, które dodatkowo cechuje bardzo słaba jakość; roszczenie publikacyjne – ogłoszenie

w miesięcznikach „Cztery Kąty”, „Murator”, „Zbuduj Dom”; Wniosek o zabezpieczenie roszczeń – zobowiązanie do usunięcia ze strony internetowej informacji, które stanowią przedmiot pozwu.

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

art. 23 w zw. z art. 43 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Strony mają taki sam zakres działalności, obie spółki działają na rynku prefabrykatów betonowych i prowadzą sprzedaż kształtek wieńcowych. Pozwana, jako licencjodawca, prowadzi sprzedaż kształtek objętych wzorem użytkowym. Zamieściła na swojej stronie internetowej „komunikat” informujący o pojawieniu się na rynku kształtek o bardzo słabej jakości, będących podróbką kształtek dystrybuowanych przez pozwaną. W uzupełnieniu komunikatu wskazała na powódkę, nadmieniając o fiasku podejmowanych przez nią prób unieważnienia prawa ochronnego na wzór użytkowy.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

Nieokreślona przez powoda

Wyrok w I. instancji

Data: **30 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 24 k.c. oraz art. 14 i 3 u.z.n.k.**

W pierwszej kolejności Sąd nie doszukał się naruszenia dóbr osobistych w postaci renomy oraz dobrego imienia powoda, uznał tym samym za bezzasadne roszczenia podnoszone na zasadzie art. 24 k.c. Sąd nie uznał, iż nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające stwierdzenie czynu nieuczciwej konkurencji. Sąd uznał bowiem, że zamieszczenie w pierwszej części komunikatu dotyczącego kształtek

słabej jakości, w żaden sposób nie łączy tego z powodową spółką K., co mogłoby sugerować niezgodne z prawem działanie powoda. Sąd uznał ponadto, iż działanie spółki S. nie narusza abstrakcyjnego pojęcia dobrego obyczaju.

Wyrok w II. instancji

Data: **16 listopada 2012 r.**

Podstawa prawna: **385 k.p.c.**

Apelacja strony powodowej nie zasługiwała na uwzględnienie. Powód niezasadnie zarzucał błędną konstrukcję uzasadnienia oraz pominięcie argumentacji odnoszącej się do oceny niektórych dowodów przeprowadzonych w sprawie. Powód nie wskazał ponadto, o które dowody chodzi. Sąd Apelacyjny jednoznacznie ocenił, iż treści zamieszczone na stronie internetowej pozwanej, stanowiące przedmiot pozwu nie pozwalają na uznanie, że wprowadzają w błąd. Sąd II. Instancji podzielił rozważania Sądu Okręgowego tak w zakresie ustalenia stanu faktycznego, jak i rozważań prawnych.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

2 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia. Sąd nie zgodził się z argumentacją, wedle której działanie pozwanej było niezgodne z prawem oraz naruszało dobre obyczaje. W zaistniałej sytuacji nie istniało ryzyko pomyłki, gdyż druga informacja była na tyle konkretna, iż nie pozwalała na połączenie jej z abstrakcyjnym przekazem zamieszczonym w pierwszej części ogłoszenia.

SPRAWA 3

Dane Ogólne

Sygnatura sprawy w I. instancji: **X GC 372/10**

Sygnatura sprawy w II. instancji: --

Sąd Najwyższy TAK ☐ NIE ☒

Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział X Gospodarczy

Sąd Apelacyjny w -- Wydział --

Czas trwania postępowania

Data wpłynięcia sprawy: **8 września 2009 r.**

Data prawomocnego zakończenia sprawy: **13 kwietnia 2012 r.**

Strony postępowania

Powód: **PPHU E. Sp. z o.o.**

Pozwany: **ZPHU U. Sp. j.**

Interwenient po stronie powoda/pozwanego TAK ☐ NIE ☒

Naruszone prawo wyłączne

Prawo ochronne na wzór użytkowy

Żądania pozwu

Zaniechanie produkcji i wprowadzania do obrotu

Podstawa prawna żądania pozwu

art. 287 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm.)

Stan faktyczny – krótki opis

Do zakresu działalności stron należy produkcja wyrobów budowlanych z betonu. Na rzecz strony powodowej zarejestrowano wzór użytkowy na kształtkę budowlaną do podparcia belki stropowej na ścianie zewnętrznej. Pozwana wprowadza do obrotu pustaki szalunkowe „L”. Pismem z dnia 26 maja 2010 r. strona powodowa wezwała pozwanych do zaprzestania produkcji pustaków.

Wartość przedmiotu sporu – sposób określenia

50 000 zł

Wyrok w I. instancji

Data: **13 kwietnia 2012 r.**

Podstawa prawna: **art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.**

Powództwo zasługiwało na oddalenie w całości. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów (a w szczególności pustaków szalunkowych produkowanych przez pozwaną), które wskazywałyby na zaistnienie naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy. W związku z tym, konsekwencją tego musiał być niekorzystny dla strony wynik procesu.

Spójność rozstrzygnięcia z żadaniami pozwu oraz wskazanymi w nim podstawami prawnymi

Sąd słusznie podkreślił, iż podstawą roszczeń w przedmiotowym stanie faktycznym powinno być zestawienie przepisów art. 287 w zw. z 292 ust. 1 p.w.p. Pozew nie zasługiwał na uwzględnienie, z uwagi na złamanie zasad rozkładu ciężaru udowodnienia faktu zaistnienia naruszenia. Pozwana musiała zostać obciążona konsekwencjami poniechania realizacji obowiązku przedstawienia dowodów na słuszność swoich twierdzeń.

III. Analiza merytoryczna spraw

A. Analiza spraw z zakresu prawa patentowego

Przeanalizowane sprawy w przeważającej mierze rozpoznawane były przez wydziały gospodarcze sądów okręgowych. Dwie sprawy rozpoznawane były przez wydział cywilny ([I C 89/11](#) oraz [I C 702/12](#)), jednakże nie unaoczniły się w tych postępowaniach żadne różnice w orzekaniu. Nie jest stąd możliwe wykazanie rozbieżności w stosowaniu relewantnych przepisów prawa ani w podejściu do tego typu spraw przez wydziały cywilne i gospodarcze.

Ze względu natomiast na stosunkowo niewielką liczbę wyroków dotyczących prawa patentowego zapadłych w badanym okresie, a nadto zakończenie części spraw wyrokiem zaocznym, trudno jest wyciągnąć z analizy jednoznaczne wnioski co do linii orzeczniczej czy trendów w wykładni relewantnych przepisów. Analizowane sprawy nie tworzyły ciągu spraw o podobnej kwestii spornej, lecz dotyczy różnych aspektów sporów na tle prawa patentowego. Niemniej jednak poniżej przedstawiono szczegółową analizę najistotniejszych zagadnień, które ujawniły się w postępowaniach z zakresu patentów:

1. W pierwszej instancji [IX GC 515/10](#) w drugiej instancji I ACa 276/13

W niniejszej sprawie roszczenie powoda zostało oddalone w oparciu o opinie biegłego, który stwierdził w sposób jednoznaczny i nieskutecznie zakwestionowany przez stronę powodową, że nie doszło do naruszenia do patentu. Sąd I instancji na tym zakończył swoje rozważania merytoryczne. Sąd Apelacyjny pomimo stwierdzenia wielu uchybień proceduralnych po stronie Sądu I instancji uznał, że wnioski opinii biegłego są jednoznaczne, co przesądza merytorycznie o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji. Ujawniło się tu jak w wielu innych sprawach dotyczących własności intelektualnej, jak wielkie znaczenie dla rozstrzygnięcia mają opinie biegłych. Zauważyć należy jeszcze, iż choć pierwotnie przedmiotem powództwa były roszczenia odszkodowawcze, to w toku postępowania

zmodyfikowano powództwo, ograniczając je do rozstrzygnięcia kwestii, czy doszło do naruszenia prawa z patentu. Jest kwestią dyskusyjną, czy dopuszczalne jest wystąpienie z roszczeniem o ustalenie w sytuacji, gdy stronie przysługuje dalej idące roszczenie tj. o stwierdzenie naruszenia i odszkodowanie. W orzecznictwie nie ma zgodności co do tej kwestii.

Sądy obu instancji nie odniosły się do pozostałych roszczeń opartych o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Nie jest stąd możliwa analiza w tym zakresie. Należy jednak wskazać, że ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji ma inny przedmiot ochrony niż ustawa – Prawo własności przemysłowej, więc celowym byłoby rozważenie przez sąd także zarzutów opierających się na u.z.n.k.

2. W pierwszej instancji [I C 89/11](#), w drugiej instancji I ACa 459/12

Niniejsza sprawa toczyła się jeszcze na gruncie poprzednio obowiązujących i już nieaktualnych przepisów ustawy o wynalazczości z 19 października 1972 r. (Dz. U. z 1993 nr 26 poz. 117). Ze szczególnych okoliczności sprawy wynikało, iż roszczenia nie zostały uznane za przedawnione. Ze względu na powyższe, nie jest możliwa ocena zgodności tego rozstrzygnięcia z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego ani stanowiskiem doktryny. Rozważania takie miałyby li tylko wartość historyczną.

3. W pierwszej instancji [I C 94/11](#), w drugiej instancji I ACa 459/12

W niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone w obydwu instancjach. Sąd podkreślił, że strona powodowa powołała się na nieobowiązujące przepisy ustawy o wynalazczości z dnia 19 października 1972, miast ustawy - Prawo własności przemysłowej z 30 czerwca 2000 r., które to przepisy powinny były znaleźć zastosowanie. Sąd nie zgodził się z poglądem powodów, jakoby ich twórczość miała stanowić projekt racjonalizatorski, który *de facto* był rozwiązaniem technicznym. Zgodnie z art. 22 i 23 w związku z art. 11 ust. 3 i 5 ustawy – Prawo własności przemysłowej kwestia wynagrodzenia jest rozpatrywana w pierwszej kolejności z perspektywy swobody kontraktowej stron, nie stawiając żadnych bezwzględnych wymogów zawieranych umowom. Sąd podkreślił adekwatność tych przepisów do przedmiotowej sprawy. Strony podpisały zgodnie umowę, na podstawie której powodowie otrzymali należne wynagrodzenie, zaś z jej treści i daty podpisania nie

sposób wywnioskować, ażeby strona powodowa miała w przyszłości domagać się dodatkowych profitów. Według Sądu I instancji akcentowany przez stronę powodową fakt późniejszego opatentowania rozwiązania określonego w umowie jako projekt racjonalizatorski nie zmienia oceny roszczeń powodów jako bezzasadnych. Sąd II instancji nie zmienił wyroku w merytorycznym zakresie. Należy zauważyć, iż istnieje pewna liczba orzeczeń traktujących o zagadnieniu projektów racjonalizatorskich na gruncie ustawy Prawo własności przemysłowej m.in. orzeczenie SN z dnia 18 stycznia 2012 r. o sygn. II PK 95/11 oraz w wyroku SN z dnia 8 czerwca 2001 r. o sygn. I PKN 468/00. W pierwszym z przywołanych projekt racjonalizatorski definiuje się w następujący sposób: *„Za projekt racjonalizatorski na gruncie ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej należy uważać innowacyjne rozwiązanie (polegające na zmianach i usprawnieniach) udoskonalające procesy produkcji zawierające mniejsze natężenie myśli twórczej (w porównaniu z wynalazkiem, wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego), które jednocześnie spełnia kryteria przewidziane w regulaminie racjonalizacji przyjętym u danego pracodawcy.”* Ponadto w orzecznictwie zwrócono uwagę na okoliczność, iż pozostawienie przedsiębiorcom możliwości ustalenia w zakładzie regulaminu racjonalizacji nie oznacza jeszcze, że mają oni pełną swobodę w kształtowaniu stosunków z osobami zgłaszającymi takie projekty (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 września 2002 r. sygn. III CKN 1070/00). Mając powyższe na uwadze, można wyrazić wątpliwości odnośnie do zgodności rozstrzygnięcia z orzecznictwem Sądu Najwyższego, skoro przedmiot projektu okazał się być jednak wynalazkiem.

4. W pierwszej instancji [X GC 388/08](#), w drugiej instancji I ACa 612/12

W niniejszej sprawie Sąd I instancji w oparciu o materiał dowodowy uznał, że sposób wytworzenia montelukastu sodu – substancji czynnej w produkcie leczniczym, nie narusza patentu powódki. Sąd podkreślił, że dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie tej nie miało znaczenia, czy na etapie wytaczania powództwa w sprawie wystąpiły przesłanki z art. 64 ust. 2 ustawy – Prawo własności przemysłowej. Sąd uznał, że sposób syntezy montelukastu sodu przez pozwane nie narusza części znamiennej niezależnych zastrzeżeń patentu powódki, ergo: patent powódki nie został naruszony na podstawie art. 286 i 287 ust. 1 p.w.p. Różnice techniczne

w metodach pozwanych, w stosunku do zastrzeżeń patentowych powoda, mają charakter wyraźnego ulepszenia i mają zasadniczy i pozytywny wpływ na sposób działania procesu syntezy montelukastu sodu. Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny oddalając apelację. Odnosząc się do tej sprawy należy rozważyć kwestię domniemania, iż wytwory, które mogą być uzyskane chronioną patentem metodą, zostały tą metodą uzyskane tj. art. 64 ust. 2 p.w.p. Artykuł ten jest odpowiednikiem art. 34 ust. 1 TRIPS (Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej. Marakesz.1994.04.15. Dz.U.UE.L.1994.336.214 z dnia 1994.12.23), choć w doktrynie wskazuje się, iż na gruncie p.w.p. łatwiej jest spełnić warunki domniemania, niż na gruncie porozumienia (P. Kostański [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz.* wyd. 2, 2014, Legalis, art. 64, nb. 7). Przepis ten ma na celu ułatwienie uprawnionym dochodzenie ich praw w sytuacji, gdy ustalenie sposobu uzyskiwania danego wytworu jest utrudnione. W przywołanym powyżej komentarzu zaprezentowano nadto pogląd, iż samo zwrócenie się do strony o ujawnienie sposobu uzyskiwania danego wytworu i uzyskanie odpowiedzi odmownej nie jest wystarczające dla uznania, iż spełniona została przesłanka z art. 64 ust. 2 p.w.p. Niemniej jednak w analizowanej sprawie materiał dowodowy pozwolił na stwierdzenie, iż nie doszło do naruszenia prawa z patentu, stąd Sąd słusznie oddalił powództwo.

5. W pierwszej instancji [IX GC 577/10](#), w drugiej instancji I ACa 44/13

Podstawą roszczeń w niniejszej sprawie był art. 63 w zw. z art. 287 ustawy – Prawo własności przemysłowej. Pierwszy z nich daje uprawnionemu z patentu wyłączność na korzystanie z wynalazku w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej. Zakres przedmiotowy patentu określany jest przez zastrzeżenia patentowe zawarte w opisie patentowym, natomiast opis i rysunki służą wykładni zastrzeżeń. Art. 287 p.w.p. zawiera natomiast katalog roszczeń, jaki uprawniony może podnosić w przypadku naruszenia jego prawa. Katalog ten obejmuje roszczenie o zaniechanie, wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia także naprawienie wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych bądź poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie

z wynalazku. Uprawnionemu przysługują nadto określone w art. 287 ust. 2 p.w.p. roszczenia publikacyjne, obejmujące podanie do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu. W analizowanej sprawie powód dochodził zaniechania oraz wspomnianego właśnie roszczenia publikacyjnego. Sąd Okręgowy uznał w omawianej sprawie na podstawie opinii biegłego, że roszczenie powodowi nie przysługiwało. Biegły stwierdził bowiem w sposób jednoznaczny i nieskutecznie zakwestionowany przez stronę powodową, że nie doszło do naruszenia prawa do patentu. Pytanie, czy dane rozwiązanie wkracza w zakres wyłączności wynikający z zastrzeżeń patentowych, jest bezspornie kwestią techniczną, wymagającą wiedzy specjalistycznej. Niewątpliwie słusznym było stąd powołanie przez Sąd biegłego do oceny i porównania rozwiązań technicznych. Sąd nie dysponował bowiem wystarczającą wiedzą w tym zakresie. Jest to powszechnie stosowana praktyka w sądach powszechnych rozpoznających sprawy z zakresu prawa własności intelektualnej. O ile jednak w przypadku znaków towarowych może budzić wątpliwości, czy w każdym przypadku powołanie biegłego jest niezbędne, to w przypadku sporów na tle patentu, przyjąć można, iż pomoc biegłego jest w większości przypadków *de facto* niezbędna, szczególnie gdy chodzi o ocenę sporu dotyczącego aspektów technicznych, a nie np. interpretacji zapisów umowy licencji.

Sądy obydwu instancji nie przeprowadziły rozważań nad kwestią zarzucanych czynów nieuczciwej konkurencji. Takie działanie można tłumaczyć okolicznością, iż nie stwierdzono wkroczenia w zakres wyłączności wynikającej z patentu. Przesłanki stwierdzenia czynu nieuczciwej konkurencji są jednak odmienne od tych statuujących ochronę prawa wyłącznego. Przedmiotem ochrony w przypadku zarzucania innemu przedsiębiorcy czynów nieuczciwej konkurencji jest mianowicie interes przedsiębiorcy, a nie prawo wyłączne. Zasadnym byłoby więc choćby krótkie odniesienie się do roszczeń opartych o ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

6. W pierwszej instancji [VI GC 186/10](#)

W niniejszej sprawie rozstrzygnięciu podlegały dwie kluczowe kwestie: a) istnienie interesu prawnego po stronie powoda w dochodzeniu ustalenia negatywnego tj. ustalenia, iż działania powoda nie stanowią naruszenia prawa z patentu oraz b) ocena ewentualnego istnienia naruszenia prawa z patentu poprzez wytwarzanie, oferowanie i wprowadzanie urządzenia. Odnośnie do oceny interesu prawnego sąd

trafnie przyjął, iż rodzący się spór pomiędzy powodem i pozwaną odnośnie do rzekomego naruszenia praw wyłącznych pozwanej, który wywoływał stan niepewności prawnej, uzasadniał przyjęcie istnienia interesu prawnego w dochodzeniu przed sądem ustalenia, że zarzucane powodowi naruszenie praw nie ma miejsca. Odnośnie do kwestii oceny, czy dane rozwiązanie stanowi naruszenie prawa z patentu, sąd słusznie posłużył się dowodem z opinii biegłego, jako że dla oceny kwestii technicznych potrzebna była bez wątpienia wiedza specjalistyczna, którą sąd nie dysponował. W zakresie wykładni przepisów p.w.p. dotyczących patentów, sąd właściwie i zgodnie z poglądami doktryny zastosował art. 63 ust. 2 tj. przyjął, iż zakres wyłączności, którą daje uprawnionemu patent, określają zastrzeżenia patentowe. Przyjęcie takiej wykładni zabezpiecza przed nadmiernym rozciąganiem ochrony patentowej na elementy rozwiązania, nieujęte w zastrzeżeniach, w szczególności należące do stanu techniki. W sprawie tej nie została wniesiona apelacja, nie jest więc możliwa ocena stabilności rozstrzygnięcia.

7. W pierwszej instancji [IX GC 46/10](#)

Problemem w niniejszej sprawie była kwestia skutku decyzji UP RP o unieważnieniu patentu tj. pytanie, czy wywołuje ona skutki *ex tunc* tj. powstaje sytuacja, jak gdyby patent nigdy nie został udzielony, czy też *ex nunc*, co oznacza, że decyzja wywołuje jedynie skutki na przyszłość od momentu jej wydania. Sąd słusznie przyjął tu, iż właściwa jest pierwsza alternatywa. Takie rozumienie skutku decyzji stwierdzającej nieważność patentu odpowiada jej rozumieniu na gruncie prawa cywilnego (art. 58 Kodeksu cywilnego). Sąd nie zgodził się przy tym z zaprezentowanym w jednym orzeczeniu Sądu Najwyższego poglądem o wywieraniu przez decyzje o nieważności patentu skutku wyłącznie na przyszłość (*ex nunc*). Rozstrzygnięcie sądu orzekającego w tej sprawie zgodne było natomiast z poglądami doktryny (zob. P. Kostański [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 89, nb. 30.) W sprawie tej nie została wniesiona apelacja.

8. W pierwszej instancji [V GC 46/12](#)

W sprawie zapadł wyrok zaoczny i nie zostało sporządzone uzasadnienie. Nie jest stąd możliwe szersze wypowiedzenie się co do trafności motywów, jakimi kierował

się sąd przy rozstrzyganiu tej sprawy, ich zgodności z orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny. Wskazać jednak można, że pozew przygotowany został rzetelnie, podstawy prawne żądań zostały wskazane i rzeczowo uzasadnione.

B. Analiza spraw z zakresu znaków towarowych

Postępowania, w których przedmiotem sporu były prawa ochronne na znaki towarowe stanowiły znaczą większość przeanalizowanych spraw z zakresu prawa własności przemysłowej, gdyż aż 38. Tylko dwie spośród nich rozpoznawane były przez wydział cywilny a nie gospodarczy, co wyklucza dokonywanie jakiegokolwiek porównania praktyki orzeczniczej wydziałów gospodarczych i cywilnych. W 20 sprawach wniesiono apelację, która w 8 przypadkach zakończyła się zmianą wyroku pierwszej instancji.

Najczęstszym problemem, z jakim stykały się sądy orzekające w sprawach dotyczących znaków towarowych, była kwestia podobieństwa oznaczeń stosowanych przez przedsiębiorców oraz metodyka porównywania spornych oznaczeń. Pojawiały się nadto spory wynikające z konfliktu pomiędzy prawem ochronnym na znak towarowy a firmą. Rzadszym zagadnieniem były spory, u podstawy których legł renomowany znak towarowy. Istotnym zagadnieniem, które pojawiło się w orzecznictwie, było także naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy w Internecie poprzez posłużenie się znakiem jako metatagiem (słowem kluczem) lub jako domeną przez podmiot nieuprawniony. W kilku badanych sprawach przedmiotem oceny były zagadnienia cywilistyczne (nieważność, błąd jako wada oświadczenia woli, właściwe wykonanie umowy licencji, dzierżawa praw, ogólne zasady odpowiedzialności, rozkład ciężaru dowodu), co unaoczniało silne powiązania pomiędzy prawem cywilnym a prawem własności przemysłowej.

Często pojawiającym się zagadnieniem w przeanalizowanych sprawach było nadto uprawnienie sądu powszechnego do zakazywania naruszytelowi posługiwania się znakiem towarowym, co do którego przysługuje mu prawo ochronne, w sytuacji, gdy jego znak towarowy okazał się być na tyle podobny do znaku towarowego innego przedsiębiorcy, iż rodziło to ryzyko konfuzji (art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p.). Widoczny jest konsekwentny trend w orzecznictwie, zgodnie z którym sąd zakazując

w takiej sytuacji posługiwania się znakiem towarowym, nie ingeruje w zakres kompetencji Urzędu Patentowego. Jak bowiem słusznie wskazuje się w orzeczeniach, udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy ma charakter li tylko formalny. Posługiwanie się natomiast znakiem towarowym podobnym do innego wcześniejszego znaku towarowego, gdy powoduje to ryzyko wprowadzenia w błąd odbiorców, nie wyłącza bynajmniej bezprawności działania naruszcyciela.

Dostrzegalnym zjawiskiem jest w sprawach z zakresu znaków towarowych powoływanie się przez sądy powszechne na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jest to słuszny trend nie tylko ze względu na postępującą harmonizację krajowych i unijnych przepisów regulujących zagadnienia praw wyłącznych poprzez dyrektywy, ale także ze względu na potrzebę ujednolicenia stosowania prawa krajowego przez sądy i organy państw członkowskich dla zapewnienia odpowiednich warunków rynkowych dla realizacji podstawowych swobód rynkowych na rynku wspólnym, w tym w szczególności swobody przepływu towarów i usług.

Należy odnotować nadto, iż w części spraw sądy uciekały się do pomocy biegłego dla oceny podobieństwa znaków i/lub ryzyka konfuzji.

Poniżej przedstawiono szczegółową analizę najistotniejszych zagadnień, jakie stały się przedmiotem postępowania.

1. W pierwszej instancji [IX GC 590/10](#), IX GC 611/11, w drugiej instancji I ACa 770/11, I ACa 735/12

W niniejszej sprawie najistotniejsze zagadnienia obejmowały kwestię rzekomego wyczerpania prawa oraz renomy znaku towarowego. Pierwotnie powództwo zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w oparciu o nieprawidłową wykładnię art. 154 i art. 155 p.w.p. Zgodnie z dyspozycją drugiego z nich, prawo ochronne na znak towarowy nie rozciąga się na działania dotyczące towarów ze znakiem, polegające w szczególności na ich oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu towarów oznaczonych tym znakiem, jeżeli towary te zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą. Należy wskazać, iż w komentowanym stanie faktycznym towarem, który sprzedawał powód był gaz, podczas gdy butla pełniła wyłącznie rolę służebną

jako opakowanie. Nie było zatem możliwe przyjęcie, że doszło do wyczerpania prawa ochronnego na znak towarowy w sytuacji, gdy butle były ponownie napełniane innym gazem i oferowane do nabycia pod pierwotnym oznaczeniem. Sąd Okręgowy błędnie wyłożył zatem ten przepis. Przy ponownej ocenie sprawy po uchyleniu wyroku błąd ten został jednak skorygowany.

Zagadnienie renomy znaku ma znaczenie z punktu widzenia możliwości dochodzenia ochrony także poza zakresem specjalizacji tj. nie tylko w przypadku oznaczania podobnym bądź identycznym znakiem towarów podobnych lub identycznych. Nawet zatem w przypadku, gdy nieuprawniony nakłada podobne oznaczenie na towary, dla których renomowany znak towarowy nie został zarejestrowany, to uprawniony może dochodzić wszelkich roszczeń. Znak towarowy renomowany nie jest zdefiniowany w ustawie. Jak wskazuje się w doktrynie, pierwotnie uważano, iż elementem decydującym o renomowanym charakterze znaku towarowego jest kojarzony z nim prestiż i wysoka jakość towaru nim oznaczonego, jednakże pod wpływem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który wielokrotnie miał okazję wypowiadać się w tej kwestii, przewagę zdobył pogląd, iż jedynym istotnym kryterium jest stopień rozpoznawalności danego znaku towarowego wśród znacznej części relewantnej grupy odbiorców na określonym terytorium w odniesieniu do określonych towarów (tak A. Tischner [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 296 nb. 27 z powołaniem na poglądy R. Skubisza wyrażony [w:] System PrPryw, t. 14B, s. 1117 i n.). Z orzecznictwa Trybunału wynika, iż renomowany charakter danego znaku towarowego wykazać można za pomocą takich czynników jak udział w rynku oznaczanych towarów lub usług, intensywność używania, zasięg terytorialny i długotrwałość używania oraz nakłady na promocję znaku (sprawa General Motors Corporation vs Yplon SA, C-375/97, wyrok z dnia 14 września 1999). Niniejsze orzeczenie zgodne jest zarówno z poglądami doktryny w tej kwestii jak i z przywołanym orzecznictwem. Sąd ponownie rozpoznając sprawę słusznie przyjął, iż znak towarowy dotyczący gazu, jakkolwiek nie odnosi się do towarów powszechnie kojarzonych z luksusem i prestiżem, może być znakiem towarowym renomowanym ze względu na znaczną rozpoznawalność na terytorium Polski w odniesieniu do konkretnego towaru. Trafnie zauważył przy tym, że na renomę tę wpłynął znacznie fakt podejmowania przez uprawnionego działań skierowanych na uzyskanie

rozpoznawalności, w tym poczynienie nakładów organizacyjnych i finansowych. Sąd, wywodząc dalej w zgodzie z poglądami doktryny, słusznie zauważył, że działania pozwanego wpływały negatywnie na zdolność odróżniającą renomowanego znaku towarowego. Istotność stwierdzenia tej okoliczności w sprawie o naruszenie prawa ochronnego na renomowany znak towarowy podkreślana jest w doktrynie. Wskazuje się, że szkoda dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego może polegać na osłabieniu, rozmyciu lub erozji renomowanego znaku towarowego (A. Tischner, *tamże*). Wskazać można, iż szkoda wynikać może w szczególności z faktu oznaczania identycznym lub podobnym znakiem towarów o niskiej jakości, co przypisane zostanie następnie uprawnionemu, przez co ucierpi jego dobre imię. Najpoważniejsze w skutkach może być natomiast rozwodnienie znaku tj. sprawienie, iż jego zdolność odróżniającą zmaleje bądź oznaczenie zacznie być postrzegane jako nazwa rodzajowa. Całkowicie słusznie Sąd orzekający w niniejszej sprawie stwierdził stąd zagrożenie dla renomy znaku.

Odnosnie do kwestii uznania działania pozwanego równocześnie za naruszające zasady uczciwej konkurencji (art. 3 i art. 10 u.z.n.k.), wskazać należy, iż taka kumulacja jest dopuszczalna, a w orzecznictwie wskazuje się, że uzasadnieniem dla niej jest fakt, iż ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i ustawa – Prawo własności przemysłowej chronią odmienne interesy i brak uzasadnienia dla wykluczenia dochodzenia kumulatywnej ochrony. W doktrynie kwestia ta nie jest już tak jednoznacznie oceniana. R. Skubisz reprezentuje stanowisko, iż "rejestracja znaku towarowego wyłącza, w zakresie określonym przez art. 296 ust. 2 pkt 1-3 Prawa własności przemysłowej, ochronę na podstawie art. 3 i 10 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Przepisy art. 296 ust. 2 pkt 1-3 Prawa własności przemysłowej mają bowiem charakter szczególny w stosunku do art. 10 i 3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (regulacji ogólnej)". (R. Skubisz, *Znaki towarowe - ewolucja przedmiotu ochrony prawnej*, PPH 2008, nr 12, s. 23.). Na trafność tego poglądu wskazuje także cytowana już powyżej A. Tischner.

2. W pierwszej instancji [IX GC 374/11](#)

W analizowanej sprawie należy najpierw zwrócić uwagę na trafne spostrzeżenie Sądu Okręgowego, iż w sprawach sporów odnosnie do znaków towarowych sąd powszechny jest uprawniony do oceny zdolności odróżniającej znaków towarowych

oraz ich podobieństwa i może nadto nawet w przypadku istnienia prawa ochronnego zakazać uprawnionemu posługiwania się danym oznaczeniem w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa innego podmiotu. Powyższe zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego (które swoje pierwotne źródło ma w orzecznictwie z okresu międzywojnia). Przykładowo w wyroku z dnia 17 czerwca 2004 r. Sąd Najwyższy wskazał, że *„Ochrona prawna wynikająca z zarejestrowania znaku towarowego jest jedynie formalna i nie może stanowić przeszkody do orzeczenia zakazu naruszania praw prywatnych określonego podmiotu. Sąd nie jest związany ostateczną decyzją Urzędu Patentowego w sprawie rejestracji znaku towarowego, jeśli chodzi o ocenę faktów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia sporu cywilnego.”* (wyr. SN sygn. V CK 280/04). Należy dalej wskazać, że komentowane orzeczenie zgodne jest z orzecznictwem sądów w zakresie sposobu dokonywania oceny podobieństwa znaków towarowych. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 1999 w sprawie Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH, sygn. C-342/97, w którym powtórzono, iż ocena zdolności odróżniającej znaków musi przebiegać całościowo, należy brać przy niej pod uwagę wszelkie czynniki, w tym w szczególności immanentne cechy danego oznaczenia oraz okoliczność, czy oznaczenie zawiera elementy deskryptywne, wskazujące na towar, który ma być oznaczany danym znakiem. Ponadto Sąd Okręgowy przywołał często powoływaną w tego typu sprawach sprawę znaku towarowego „Lord”, rozstrzygniętą przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 15 grudnia 2006 r. sygn. III CSK 299/06. W wyroku tym SN wskazał (zgodnie z tendencjami europejskiego orzecznictwa), iż *„Ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów, przewidziane w art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), zależy w szczególności od stopnia znajomości znaku zarejestrowanego, jego siły (zdolności) odróżniającej, stopnia podobieństwa znaków i towarów oraz okoliczności, w których oznakowane towary są sprzedawane.”* Sąd orzekający w komentowanej sprawie całkowicie zatem słusznie podszedł do oceny podobieństwa elementów znaków KR i Kraków, wskazując na istniejące między nimi różnice oraz fakt niewielkiej zdolności odróżniającej zarejesrtowanego oznaczenia.

3. W pierwszej instancji - [IX GC 407/11](#), w drugiej instancji I ACa 649/12

W niniejszej sprawie ponownie pojawiło się zagadnienie uprawnienia sądu powszechnego do oceny podobieństwa znaków towarowych. Powtórzyć zatem wypada, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego sądy powszechne nie są związane podstawą faktyczną decyzji udzielającej prawa ochronnego na znak towarowy, co oznacza, że mogą one przy ocenie sporu cywilnego wynikłego na tle kolizji znaków towarowych dokonać własnej oceny, w tym zagadnienia posiadania przez dany znak towarowy zdolności odróżniającej i jej siły. Sąd słusznie wywnioskował z tego, że nie jest konieczne zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania administracyjnego przed Urzędem Patentowym RP w sprawie unieważnienia znaku dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy. Mając to na uwadze, sądy obydwu instancji, w wyniku analizy materiału dowodowego, doszły do wniosku, iż sporne oznaczenie miało charakter rodzajowy, więc nie było możliwe zakazanie innym posługiwaniem się nim.

Drugą istotną kwestią w tym orzeczeniu był zakres wyłączności jaki daje uprawnionemu prawo do słowno-graficznego znaku towarowego. Sąd trafnie wskazał przy analizie tego zagadnienia, że należy wziąć przy ocenie podobieństwa oznaczeń pod uwagę nie tylko elementy słowne, ale także właśnie elementy graficzne. Odmienne niż w przypadku znaków towarowych słownych, prawo ochronne na znak słowno-graficzny nie rozciąga się bowiem na wszystkie sposoby graficznego zapisu (czcionki) danego oznaczenia. Znak należy bowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, także europejskim, oceniać całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników i elementów, w tym elementów graficznych. Te ostatnie mogą mieć bowiem nieocenione znaczenie dla odbioru znaku, a czasem mogą nawet przesądzać o sile odróżniającej danego znaku. O ile bowiem samo słowo może okazać się zbyt słabe, to w połączeniu z elementem graficznym, może ono nabrać zdolności odróżniającej. Istotnym jest jednak, iż w przypadku posługiwania się przez inny podmiot podobnym znakiem towarowym lub oznaczeniem, elementy graficzne będą również uwzględniane przy ocenie podobieństwa i ryzyka wprowadzenia odbiorców w błąd. Sąd Okręgowy orzekł stąd w tym zakresie zgodnie z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 24 listopada 2010, sygn. II GSK 1010/09, w którym skrytykowano generalny pogląd o dominującej roli elementów słownych w znakach towarowych słowno-graficznych.

4. W pierwszej instancji I [C 478/11](#)

Podstawą roszczeń w niniejszej sprawie był art. 285 ustawy - Prawo własności przemysłowej, który stanowi, iż uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji bądź osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaprzestania działań grożących naruszeniem prawa. Aby móc powołać się na ten artykuł, konieczne jest legitymowanie się będącym w mocy prawem, w tym m.in. prawem ochronnym na znak towarowy. Przepis ten mówi o grożącym naruszeniu, co rozumieć należy jako sytuację poprzedzającą faktyczne naruszenie, gdy istnieje już jednak prawdopodobieństwo (zagrożenie), że do naruszenia dojdzie. W literaturze wskazuje się, że o zagrożeniu w rozumieniu komentowanego artykułu można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy jest ono rzeczywiste a nie tylko hipotetyczne (tak. A. Tischner, [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 285, nb. 1). Cytowana autorka wskazuje przy tym na zapobiegawczy (prewencyjny) charakter roszczenia o zaniechanie w sytuacji opisanej w niniejszym artykule. Mając na uwadze powyższe, należy przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy właściwie zastosował przepisy i odmówił uwzględnienia roszczeń powoda, który nie dysponował jeszcze prawem ochronnym na znak towarowy, a z okoliczności sprawy wynikało nadto, że takiego prawa nie powinno się mu w ogóle udzielić ze względu na zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze, co stanowi bezwzględną przesłankę odmowy rejestracji znaku towarowego zgodnie z art. 131 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej. Przepis ten stanowi, iż nie udziela się praw ochronnych na oznaczenia, jeżeli zostały zgłoszone w złej wierze do Urzędu Patentowego w celu uzyskania ochrony. W literaturze wskazuje się, że przy ocenie, czy zgłoszenie nosi znamiona złej wiary, należy z jednej strony wziąć pod uwagę domniemanie dobrej wiary wynikające z ogólnych zasad prawa cywilnego i związany z tym rozkład ciężaru dowodu, z drugiej zaś strony w orzecznictwie wskazuje się na istnienie domniemania znajomości znaków towarowym konkurentów (zob. M. Andrzejewski, P. Kostański [w:] P. Kostański (red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 131, nb. 6 i 10). Pozwani dowiedli w postępowaniu, iż powód zarejestrował swą działalność gospodarczą pod sporną nazwą co najmniej rok po tym, jak pozwani rozpoczęli używanie jej dla swojego zespołu. Sąd miał zatem

podstawy, by przyjąć, że wniosek o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy zbieżny z tą nazwą zespołu zgłoszony został w złej wierze.

5. W pierwszej instancji: [VI GC 4/12](#) Oz 10/11, w drugiej instancji: V ACa 541/12

Zgodnie z art. 296 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo własności przemysłowej osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od osoby, która naruszyła to prawo, zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody albo na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie ze znaku towarowego. W niniejszej sprawie druga alternatywa była przedmiotem rozważań sądu, gdyż na nią powoływał się powód. W literaturze wskazuje się, że taki sposób określenia wysokości odszkodowania uznać można za formę zobiektywizowania szkody, wyznaczenia jej zryczałtowanej wysokości, co stanowi ułatwienie dowodowe (A. Tischner, [w:] P. Kostański (red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 296, nb. 19-20). Powyższe nie wpływa jednak na potrzebę wykazania przez dochodzącego odszkodowania z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy zawinionego działania naruszydiciela, którego skutkiem było powstanie szkody (A. Tischner, *tamże*). Przenosząc powyższe na komentowaną sprawę, należy wskazać, że Sąd właściwie i zgodnie z prezentowanymi przez doktrynę poglądami zastosował przepisy, przyjmując, że powód powinien był wykazać, że działanie naruszydiciela było zawinione. Należy dalej zauważyć, iż Sąd orzekający w pierwszej instancji posłużył się art. 322 k.p.c. dla określenia precyzyjnej wysokości dochodzonej kwoty odszkodowania. Przepis ten dopuszcza m.in. w sprawach o odszkodowanie, by w sytuacji, gdy sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może on w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. W piśmiennictwie dopuszcza się korzystanie z tego instrumentu w sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej (A. Tischner, *tamże*, nb. 18). Także orzecznictwo dopuszcza takie działania m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 sierpnia 2006 r. w sprawie o sygnaturze V CSK 237/06 oraz w

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r. w sprawie o sygn. IV CSK 203/07 w kontekście dochodzenia roszczenia o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści. W takim zakresie analizowane orzeczenia zgodne były z orzecznictwem Sądu Najwyższego.

6. W pierwszej instancji [XVI GC 606/10](#)

W niniejszej sprawie Sąd zajmował się interesującym zagadnieniem roszczenia publikacyjnego, którego podstawą jest art. 287 ust. 2 ustawy - Prawo własności przemysłowej. Przepis ten stanowi, iż sąd, rozstrzygając o naruszeniu patentu, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd. Wprawdzie odnosi się od tylko do naruszeń prawa do patentu, ale ze względu na odesłanie zawarte w art. 296 ust. 1a p.w.p., znajduje on zastosowanie także w sprawach naruszeń prawa ochronnego na znak towarowy. Należy zauważyć, że przepis ten, odmiennie niż np. w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie przewiduje możliwości wnoszenia o publikację przeprosin czy też oświadczeń, co czasem umyka zarówno powodom jak i niektórym sądom. Komentowany przepis statuuje roszczenie o charakterze majątkowym, co zostało przesądzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego m.in. w wyroku z dnia z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie o sygnaturze II CSK 469/11. Jak wskazuje się w orzecznictwie, roszczenie publikacyjne nie powinno mieć charakteru represyjnego – jego funkcja jest zgoła odmienna. Chodzi mianowicie o przywrócenie równowagi poprzez rozpowszechnienie informacji wśród relewantnej grupy odbiorców, którzy mogli zostać wprowadzeni w błąd przez działania stanowiące naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy. Takie rozumienie roszczenia publikacyjnego znalazło wyraz m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2002 r. w sprawie o sygnaturze IV CKN 329/01, zapadłego na gruncie nieobowiązującej już ustawy o znakach towarowych, w którym SN wskazał, że „*Oświadczenie w założeniu ustawy ma dopełnić skutków innych nakazów i zakazów i pełni funkcję informacyjną, jest więc środkiem działającym na świadomość klienteli i jej wybory znajdujące odbicie w stosunkach majątkowych.*” Szerzej w tej kwestii wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie o sygnaturze V ACa 139/09, gdzie „*Roszczenie [to] służy kilku celom- czyni zadość*

pokrzywdzonemu, pełni funkcję wychowawczą, prewencyjną i kompensacyjną (jako szczególny sposób usuwania skutków naruszenia). Równocześnie [...] zgodnie uznaje się, że nie powinno ono stanowić represji. Celem tego roszczenia jest podanie do publicznej wiadomości informacji prostujących obiegową opinię społeczną lub opinię pewnych grup o stanie wynikłym ze stwierdzonego przez sąd naruszenia prawa ochronnego. Roszczenie o publikację treści wyroku umożliwia bezpośrednio poinformowanie klienteli podmiotu poszkodowanego o fakcie naruszenia prawa ochronnego, co nierzadko wpływa też na renomę czy dobre imię uprawnionego.” Poglądy takie dzielone są przez przedstawicieli doktryny (m.in. A. Tischner [w:] P. Kostański (red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 287, nb. 27) Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że komentowane orzeczenie zgodne jest w zakresie oceny roszczenia publikacyjnego zarówno z poglądami doktryny jak i z orzecznictwem Sądu Najwyższego. Sąd orzekający w sprawie nie przychylił się bowiem do wniosku powoda o nakazie publikacji na łamach prasy, uznając, że to żądanie ma pełnić funkcję informacyjną nie zaś represyjną. Sąd zaznaczył przy tym, że konieczność dwukrotnej publikacji w prasie, której żądano w pozwie, obciążałaby pozwaną nieproporcjonalnie wysokimi kosztami, co byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Uwidocznilo się tu trafne wnioskowanie, że nakazanie publikacji nie powinno być niewspółmiernie obciążając w stosunku do zakresu naruszenia, by właściwie zrealizować funkcję tego roszczenia.

7. W pierwszej instancji [XX GC 711/11](#), w drugiej instancji VI ACa 1678/12

Kwestią kluczową w niniejszej sprawie była ocena identyczności bądź podobieństwa znaków towarowych. Zgodnie z art. 296 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo własności przemysłowej naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy polega m.in na bezprawnym używaniu w obrocie gospodarczym znaku identycznego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do identycznych towarów. Stwierdzenie identyczności, jakkolwiek wydaje się być to pojęcie jednoznaczne, wymaga od sądu oceniającego oznaczenia porównania ich, przy czym w doktrynie wskazuje się z powołaniem na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że nieistotne różnice, które pozostają niezauważone przez przeciętnego odbiorcę, nie niweczą identyczności (A. Tischner [w:] P. Kostański

(red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 296, nb. 35). Komentowany artykuł wymaga jednak nie tylko, by same oznaczenia były identyczne, ale także, by towary, których ono dotyczy, również spełniały tę przesłankę. Zgodne z powyższym było przyjęcie przez sąd orzekający w sprawie w pierwszej instancji, że sporne oznaczenia nie były identyczne, co natomiast otworzyło drogę do oceny, czy sporne znaki są podobne w stopniu, który sprowadzałby ryzyko konfuzji wśród odbiorców co do pochodzenia towarów od danego przedsiębiorcy. Oceny podobieństwa oznaczeń dokonuje się zgodnie z poglądami doktryny oraz orzecznictwa, w tym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, jak rozpoznawalność znaku przez relewantną grupę odbiorców, stopień podobieństwa znaków i towarów, które są nimi opatrywane. Z orzecznictwa TS UE wynika nadto, iż modelowy odbiorca, choć jest dobrze poinformowany, uważny i ostrożny, to wciąż postrzega oznaczenia jako całość i nie skupia uwagi na poszczególnych elementach. Przy całościowym badaniu podobieństwa znaków towarowych bierze się pod uwagę trzy płaszczyzny podobieństwa – warstwę wizualną, warstwę dźwiękową oraz warstwę koncepcyjną. Pierwsza obejmuje elementy postrzegane zmysłem wzroku – zastosowane litery, grafikę, szczególną czcionkę, kolorystykę, w tym zestawienie kolorów, cieniowanie itp. Warstwa dźwiękowa postrzegana jest zmysłem słuchu. Chodzi o wydźwięk wymawianego znaku, o ile jest to w ogóle możliwe – w przypadku znaków graficznych jest to wykluczone. Warstwa koncepcyjna to znaczenie danego słowa, ewentualnie nawiązanie do istniejącej nazwy własnej, motywu itp. Sąd orzekający w analizowanej sprawie opierał się na ocenie znaku na ww. warstwach, co zgodne jest z praktyką sądową i uznawane jest przez doktrynę za właściwe podejście do zagadnienia podobieństwa znaków.

8. W pierwszej instancji [IX GC 256/11](#), w drugiej instancji I ACa 215/13

Przedmiotem niniejszej sprawy było nie tyle zagadnienie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, które pozostawało w tle, co kwestia niewłaściwego wykonywania umowy franczyzy. Charakter tej umowy został przez sąd orzekający w pierwszej instancji określony jako dzierżawa. Sąd posłużył się zatem konstrukcją dzierżawy praw określoną w art. 709 Kodeksu cywilnego. To stanowisko jest mocno

kontrowersyjne. W doktrynie wskazuje się bowiem, iż prawa własności intelektualnej, jak prawa z patentu czy prawa ochronne na znaki towarowe, nie mogą być przedmiotem dzierżawy ze względu na fakt, iż ustawodawca przewidział dla nich inną formę umowy nazwanej tj. umowę licencji (M. Dreła [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*. Wyd. 6, Warszawa 2014, Legalis, art. 709, nb. 2). Wskazuje się przy tym nadto, iż to nie samo prawo przynosi pożytki, co byłoby charakterystyczne dla dzierżawy, ale dopiero jego wykorzystanie np. wytwarzanie przedmiotów zgodnie z patentem bądź oznaczanych danym znakiem towarowym (M. Dreła, *tamże*). Z drugiej jednak strony Sąd Najwyższy dopuścił zastosowanie konstrukcji dzierżawy w stosunku do praw autorskich (wyrok z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie o sygnaturze IV CSK 274/10), co spotkało się jednak z krytyką ze strony przywołanej powyżej autorki i zostało również skrytykowane w glosie przez A. Pązika. Jakkolwiek doktryna zdaje się odrzucać pogląd dopuszczający zawieranie umów dzierżawy praw własności intelektualnej, to Sąd Najwyższy stoi na odmiennym stanowisku. Wyrok sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie był stąd spójny z orzecnictwem SN, ale odmienny od dominującego w doktrynie zapatrywania na tę kwestię.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda, jednakże odmiennie uzasadnił swoje rozstrzygnięcie. Wskazał mianowicie, iż powód nie wykazał faktu naruszenia znaku towarowego przez pozwanego. W przypadku dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy obowiązują generalne zasady rozkładu ciężaru dowodu. Ustawodawca przewidział jedynie pewne ułatwienia dowodowe w zakresie wskazania wysokości poniesionej w wyniku naruszenia szkody. Na powodzie ciąży zatem obowiązek wykazania wszelkimi środkami dowodowymi przesłanek warunkujących dochodzenia roszczeń opartych o przepisy ustawy – Prawo własności przemysłowej, w tym w szczególności faktu naruszenia tj. wystąpienia zdarzenia relewantnego z punktu widzenia przepisów. SA właściwie zastosował zatem przepisy ustawy w niniejszej sprawie.

9. W pierwszej instancji [VI GC 161/11](#)

Przedmiotem kontrowersji w niniejszej sprawie była kwestia skuteczności umowy licencji w stosunku do nabywcy prawa ochronnego na znak towarowy, którego ta licencja dotyczyła. Zgodnie z art. 78 ustawy Prawo własności przemysłowej, do

którego odsyła art. 163 ust. 1 p.w.p., w razie przejścia patentu obciążonego licencją, umowa licencyjna jest skuteczna wobec następcy prawnego. Przepis ten stosować się ma odpowiednio do znaków towarowych. W doktrynie wskazuje się, że wprawdzie umowa licencyjna jest umową o rozszerzonej skuteczności i wywiera skutki także wobec nabywcy prawa obciążonego licencją, to nie jest dopuszczalne posługiwanie się w tym przypadku konstrukcją wstąpienia w stosunek licencyjny przez nabywcę prawa, gdyż taka zmiana podmiotowa musiałaby być przewidziana przez przepis szczególny (P. Kostański [w:] P. Kostański (red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 78, nb. 7-8). W przypadku przeniesienia prawa ochronnego, które jest przedmiotem licencji, umowa licencji pozostaje w mocy pomiędzy dotychczasowymi stronami, a nabywca prawa musi znosić korzystanie z prawa ochronnego przez licencjobiorcę przez czas trwania umowy (P. Kostański, *tamże*). W piśmiennictwie zagadnienie to analizowane jest przy okazji dyskusji nad charakterem umowy licencji – część autorów opowiada się za jej obligacyjnym charakterem, a część za rozporządzającym (zob. Z. Okoń, *Charakter prawny umowy licencyjnej*, ZNUJ 2009/3/31-48, lex). Sąd orzekający w niniejszej sprawie trafnie zatem i zgodnie z poglądami doktryny przyjął, że w analizowanym stanie faktycznym nie doszło do wejścia przez powoda *ex lege* w stosunek obligacyjny pierwotnie łączący uprawnionego i licencjobiorcę i że nabywca prawa nie był uprawniony do wypowiedzenia umowy licencji, skoro nie był on stroną tej umowy. Zagadnienie takie nie było dotąd przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, stąd nie jest możliwe dokonanie oceny zgodności z orzecnictwem.

10. W pierwszej instancji [VIII GC 191/10](#), w drugiej instancji V ACa 890/12

Zagadnieniem, które oceniane było w niniejszej sprawie przez sądy obydwu instancji, było pytanie, czy można mówić o błędzie w rozumieniu przepisów k.c., w sytuacji, gdy dochodzi do zbycia praw do znaku towarowego, który nie został jeszcze zarejestrowany, ale co do którego trwa już postępowanie, gdy następnie Urząd Patentowy odmawia przyznania prawa ochronnego ze względu na zbytnie podobieństwo do innego znaku. Istotnym elementem stanu faktycznego była nadto okoliczność, iż zbywca praw zapewniał nabywcę, że znak towarowy zostanie zarejestrowany. Sąd pierwszej instancji przyjął, iż zaistniały tu przesłanki błędu

w rozumieniu art. 84 § 1 Kodeksu cywilnego, gdyż pozwany mógł z łatwością zauważyć wywołany przez siebie błąd. Art. 84 k.c. odnosi się do błędu co do treści czynności prawnej, który musi być nadto istotny. W doktrynie wskazuje się, że błąd co do treści czynności prawnej może obejmować m.in. przedmiot czynności prawnej, w tym jego cechy (J. Strzebińczyk [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*. Wyd. 6, Warszawa 2014, Legalis, art. 84, nb. 2). Powód w niniejszej sprawie pozostawał przekonany co do tego, iż nabywa prawa do znaku towarowego, który niechybnie zostanie przez Urząd Patentowy zarejestrowany, gdyż spełnia wymagane prawem przesłanki odnośnie do zdolności odróżniającej znaku i okoliczności, iż nie jest on kolizyjny z innym, już zarejestrowanym znakiem towarowym. Miał zatem mylne wyobrażenie o cechach nabywanego prawa. Odnośnie natomiast do istotności błędu, nie pozostawia raczej wątpliwości, iż powód nie zawarłby umowy, gdyby nie pozostawał w błędzie. Z tych względów Sąd uwzględnił powództwo.

Rozstrzygnięcie to może budzić jednak pewne wątpliwości – błąd, w którym znajdował się powód, można bowiem uznać za błąd co do pobudek, gdyż dotyczył on wyobrażeń nabywcy prawa co do przyszłych okoliczności (tj. wydania przez Urząd Patentowy pozytywnej decyzji o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy), a nie treści czynności prawnej. W analogicznej sytuacji dotyczącej statusu działki Sądu Najwyższy orzekł, iż „Błąd kupującego, którego oczekiwania na zmianę charakteru nabytej działki z rolnej na rekreacyjną nie spełniły się, nie jest błędem dotyczącym treści umowy (art. 84 k.c.).” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1997 r. w sprawie o sygnaturze III CKN 214/97). W niniejszej sprawie możliwe byłoby zatem także odmienne rozstrzygnięcie.

11. W pierwszej instancji [X GC 375/10](#), w drugiej instancji I ACa 1185/12

W niniejszej sprawie powód dochodził kumulatywnie ochrony na podstawie przepisów ustawy – Prawo własności przemysłowej, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie ochrony prawa do firmy. O ile pierwsze dwie podstawy zostały uwzględnione, to naruszenia prawa do firmy Sąd Okręgowy się nie dopatrywał.

W odniesieniu do pierwszej z podstaw – przepisów p.w.p. – Sąd słusznie i zgodnie z poglądami orzecznictwa i doktryny przyjął, iż miało miejsce naruszenie prawa ochronnego na renomowany znak towarowy ze względu na ryzyko konfuzji po stronie odbiorców oraz zagrożenie dla funkcji odróżniającej znaku polegające na jego rozmywaniu i możliwości doprowadzenia w konsekwencji do sytuacji, w której znak ten zacznie być postrzegany jako określenie rodzajowe. Zgodne z orzecznictwem było przyjęcie wysokiego ryzyka konfuzji ze względu na okoliczność, iż znak towarowy powoda był szeroko rozpoznawalny przez relewantną grupę odbiorców na obszarze Polski. Jak przyjmuje się natomiast w orzecznictwie i doktrynie, im większa zdolność odróżniająca znaku towarowego, tym większe jest także prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd. W przypadku znaku towarowego będącego przedmiotem postępowania, którym oznaczane są powszechnie znane i wykorzystywane produkty, ryzyko należało zatem – jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy – uznać za realne.

Odnosnie natomiast do kwestii naruszenia prawa do firmy, Sąd Okręgowy dokonał porównania firmy powoda z firmą pozwanego i doszedł do wniosku, iż nie są one do siebie podobne ze względu na fakt, iż firma powoda prócz spornego elementu zawiera nadto człon „Corporation”, który odróżnia dwie firmy w stopniu wystarczającym. Z takim postępowaniem Sądu Okręgowego można dyskutować. W literaturze wskazuje się, że *„zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i judykaturze poglądem, naruszenie (zagrożenie) prawa do firmy może wystąpić nie tylko wtedy, gdy osoba nieuprawniona posługuje się pełną firmą, ale także wtedy, gdy posługuje się jej częścią, o ile część ta ma charakter dystynktywny, stanowi istotny wyróżnik (tak J. Szwaja, I. Mika, [w:] System PrHandl, t. 1, 2009, s. 861 oraz wyr. WSA w Warszawie z 29.7.2005 r., VI SA/WA 550/05, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 14.3.2006 r., I ACA 2057/05, OSA w Katowicach 2006, Nr 3, poz. 1; wyr. SA w Białymstoku z 29.6.1995 r., I ACR 114/95, OSA 1995, Nr 9, poz. 60; wyr. SA w Katowicach z 4.11.2004 r., I ACA 560/04, OSA 2006, Nr 7, poz. 25)”* – J. Szwaja, K. Jasińska [w:] S. Sołtyśński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja (red.), *Kodeks spółek handlowych. Pozakodeksowe prawo handlowe. Komentarz*. T. 5, Wyd. 3, Warszawa 2015, Legalis, art. 43¹⁰ k.c. nb. 24).

Przenosząc to na grunt analizowanej sprawy należy przyjąć, iż argument o wystarczającej odmienności firmy ze względu na użycie w niej jeszcze innego elementu niż sporny, w dodatku będącego w zasadzie określeniem rodzajowym (ang. corporation – spółka), nie przekonuje. Należy przy tym zauważyć, że do naruszenia prawa do firmy dochodzi nie tylko w przypadku naruszenia bądź zagrożenia jej funkcji identyfikującej, ale także pozostałych funkcji firmy tj. funkcji reklamowej i gwarancyjnej. Takie stanowisko prezentowane jest w doktrynie i orzecznictwie m.in. przez cytowanych powyżej autorów (*vide*: J. Szwaja, K. Jasińska [w:] S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja (red.), *Kodeks spółek handlowych. Pozakodeksowe prawo handlowe. Komentarz*. T. 5, Wyd. 3, Warszawa 2015, Legalis, art. 43¹⁰ k.c. nb. 25 oraz wskazane tam orzecznictwo oraz stanowiska przedstawicieli doktryny). Mając powyższe na uwadze, można rozważyć, czy posługiwanie się przez pozwanego elementem niewątpliwie dystynktywnym firmy powoda nie stanowiło zagrożenia dla tych pozostałych funkcji firmy.

12. W pierwszej instancji [XVI GC 511/08](#)

W sprawie tej Sąd Okręgowy stanął przed ciekawym problemem oceny podobieństwa znaków towarowych, które pozostawały niewątpliwie odmienne w płaszczyźnie wizualnej i fonetycznej, jednakże odnośnie do warstwy koncepcyjnej można było dopatrywać się pewnych zbieżności. Obie strony posługiwały się bowiem do oznaczenia alkoholi wysokoprocentowych (identyczne towary) nazwiskiem znanego kompozytora muzyki klasycznej – odpowiednio Chopina i Paderewskiego. Odwołanie się do znanego nazwiska w kontekście alkoholu było zatem wspólnym elementem koncepcyjnym obydwu przedsiębiorców. Sąd właściwie zastosował tu wynikające z orzecznictwa i potwierdzone w doktrynie zasady oceny znaków towarowych i przy ocenie podobieństwa nie skupił się tylko na jednej płaszczyźnie, lecz dokonał oceny całościowej oznaczeń. Ze względu na fakt, iż znak towarowy powoda był znakiem słowno-graficznym, istotnym elementem badania były również elementy graficzne znaku. Z orzecznictwa i literatury wynika, iż podobieństwo znaków na jednej płaszczyźnie może być zniwelowane przez brak takiego podobieństwa na innej płaszczyźnie. Sąd trafnie stąd zauważył, że pomimo odwołania się do podobnego powiązania (konceptu), znak towarowy powoda

i oznaczenie, którym posługiwał się pozwany, nie były na tyle podobne, by wywołać u odbiorców konfuzję, w szczególności przez skojarzenie oznaczenia ze znakiem towarowym powoda.

13. W pierwszej instancji [XX GC 634/10](#), w drugiej instancji VI A Ca 1291/12

Najważniejszym aspektem niniejszej sprawy była ocena podobieństwa wykorzystanego przez pozwanego oznaczenia do znaku towarowego, na który prawo ochronne przysługiwało powodowi. Zagadnieniem, które pozornie mogło przysporzyć w niniejszej sprawie problemów interpretacyjnych było to, że pozwany posługiwał się zapisem fonetycznym skrótowca stanowiącego sporny znak towarowy, a nie znakiem identycznym lub podobnym. Taki sposób posłużenia się oznaczeniem, który w przekonaniu naruszcziela miał zapewne pozwolić uniknąć mu sporu, bynajmniej nie wyklucza jednak stwierdzenia naruszenia, co słusznie dostrzegł Sąd orzekający w sprawie. Zgodnie bowiem z orzecznictwem sądów, zbieżnego w tym zakresie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ocena podobieństwa znaków towarowych lub oznaczeń powinna przebiegać przy uwzględnieniu całościowej oceny wszystkich płaszczyzn znaków (wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej), elementów dominujących i posiadających szczególnie silną zdolność odróżniającą, ewentualnych elementów graficznych, a nadto jeszcze powinno się brać pod uwagę, jak dane oznaczenie postrzegane jest przez modelowego odbiorcę towarów bądź usług, których oznaczenie dotyczy (zob. A. Tischner [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, wyd. 2, 2014, Legalis, art. 296, nb. 48). Orzeczenie sądu okręgowego zgodne było z powyższymi założeniami.

14. W pierwszej instancji [X GC 308/11](#), w drugiej instancji I ACa 257/12

Niniejsza sprawa dotyczyła zagadnienia ochrony praw własności intelektualnej poprzez instrumenty przewidziane w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, konkretnie przez art. 5 tej ustawy. Konflikt powstał na gruncie użycia przez pozwaną nazwy, pod którą prowadziła ona działalność gospodarczą, a która to nazwa miała być podobna do oznaczenia, na które powód uzyskał wcześniej prawo ochronne na znak towarowy. Jako podstawę roszczeń powód wskazał tu art. 5 w zw. z art. 18 ust. 1 u.z.n.k., co zostało następnie przyjęte przez Sąd Okręgowy jako podstawa rozstrzygnięcia. Kluczowym zagadnieniem w sprawie była ocena pod kątem ww.

przepisów kolizji znaku towarowego z późniejszą firmą (nazwą przedsiębiorcy). Art. 5 u.z.n.k. stanowi, iż czynem nieuczciwej konkurencji jest takie oznaczenie przedsiębiorstwa, które może wprowadzić klientów w błąd co do jego tożsamości, przez używanie firmy, nazwy, godła, skrótu literowego lub innego charakterystycznego symbolu wcześniej używanego, zgodnie z prawem, do oznaczenia innego przedsiębiorstwa. W doktrynie ani w orzecznictwie nie ma zgody co do sposobu rozumienia pojęcia „oznaczenia przedsiębiorstwa” – część doktryny opowiada się za wąskim rozumieniem tego pojęcia zgodnym z kodeksowym (art. 55¹ Kodeksu cywilnego), część natomiast optuje za szerokim rozumieniem obejmującym nie tylko znaczenie przedmiotowe, ale również podmiotowe i funkcjonalne. Ze względu na brzmienie przepisu nie ulega wątpliwości, iż oznaczeniem przedsiębiorstwa może być firma, jak miało to miejsce w analizowanej sprawie. Należy zauważyć, że za oznaczenie przedsiębiorstwa można uznać znak towarowy jedynie wówczas, gdy ze względu na jego sukces rynkowy postrzegany jest on jako symbol całego przedsiębiorstwa lub jest używany przez przedsiębiorcę jako slogan reklamowy (M. Kępiński (red.) *Prawo konkurencji. System Prawa Prywatnego tom 15*, wyd. 1, 2014, Legalis, § 28). W doktrynie wskazuje się, że ze względu na oszczędność regulacji art. 5 u.z.n.k. przy ocenie podobieństwa oznaczenia przedsiębiorstwa oraz kwestii ryzyka wprowadzenia w błąd należy zaczerpnąć z zasad wypracowanych na gruncie ustawy – Prawo własności przemysłowej przez orzecznictwo i doktrynę (A. Michalak [w:] M. Zdyb (red.) *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*, Lex, 2011, art. 5 nb. 5). Ocena podobieństwa powinna zatem przebiegać całościowo, przy uwzględnieniu płaszczyzny wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej oznaczenia, elementów dominujących i odróżniających, a ryzyko konfuzji powinno być uznawane za tym wyższe, im większą zdolność odróżniającą posiada dane oznaczenie przedsiębiorstwa.

W analizowanej sprawie Sąd postąpił niewątpliwie słusznie i zgodnie z powyżej zaprezentowaną praktyką przyjmując, że doszło do popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji, gdyż porównywane oznaczenia były zbieżne w zakresie elementu odróżniającego, podczas gdy różnica między nimi zawierała się w elemencie, który mógł być postrzegany jako wskazówka co do charakteru działalności. Ponadto powódka legitymowała się pierwszeństwem do posługiwania się danym oznaczeniem

i używanie go było zgodne z prawem, gdyż opierało się ono na decyzji Urzędu Patentowego RP o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy.

15. W pierwszej instancji [IX GC 86/10](#), w drugiej instancji I ACa 1268/12

W niniejszej sprawie kwestią wymagającą oceny było podobieństwo oznaczeń nakładanych na towary identyczne. Chodzi przy tym nie tylko o sam znak towarowy powoda, ale także o posługiwanie się bardzo podobnym układem elementów na etykiecie opakowania oraz zbieżną kolorystyką, a także wywołującą skojarzenia z produktem powoda nazwę, co miało łącznie wywoływać u odbiorców konfuzję co do pochodzenia towarów. W takim przypadku niewątpliwie słusznym posunięciem Sądu było nie tylko wskazanie na naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy, ale także rozważenie zarzutu dopuszczenia się przez pozwaną czynów nieuczciwej konkurencji.

Art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo własności przemysłowej, który wzięty został za podstawę rozstrzygnięcia, definiuje naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy jako bezprawne używanie w obrocie gospodarczym znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym zarejestrowanym. Przy dokonywaniu oceny Sąd posłużył się dowodem z opinii biegłego. Jest sprawą dyskusyjną, czy w przypadku oceny podobieństwa oznaczeń niezbędnym jest dla Sądu zasięgnięcie opinii biegłego. Niemniej jednak taka praktyka jest stosowana w sądach powszechnych. Ze względu na bardzo liczne orzecznictwo, w tym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które traktuje o sposobie dokonywania oceny podobieństwa znaków przez orzekających w sporze sąd, można by przyjąć, że kryteria oceny podobieństwa są na tyle jasne i wyjaśnione, iż sąd powinien być w stanie dokonać samodzielnej oceny, w każdym razie w przypadkach, które nie byłyby szczególnie skomplikowane.

Drugą podstawą rozstrzygnięcia był art. 10 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, który definiuje czyn nieuczciwej konkurencji polegający m.in. na takim oznaczeniu towarów, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia. Ten czyn nieuczciwej konkurencji uważany jest za szczególnie szkodliwy dla interesu

publicznego, gdyż godzi nie tylko w interesy przedsiębiorcy, ale także konsumentów (A. Michalak [w:] M. Zdyb (red.) *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*, Lex, 2011, art. 10, nb. 7.). Opisany w art. 10 ust. 1 u.z.n.k. czyn nieuczciwej konkurencji może polegać na posługiwaniu się cudzym znakiem towarowym bądź oznaczeniem do niego podobnym. W literaturze wskazuje się z powołaniem na orzecznictwo jeszcze z okresu międzywojnia, że uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy może dochodzić ochrony także w oparciu o przepisy u.z.n.k. (A. Michalak, *tamże*, art. 10, nb. 8.). Obecnie poza pojedynczymi głosami w doktrynie, przyjmuje się, iż możliwe jest nie tylko alternatywne, ale także kumulatywne powoływanie podstawy z ustawy – Prawo własności intelektualnej oraz z u.z.n.k. Sąd całkowicie zatem słusznie i zgodnie z doktryną przyjął za podstawę wyroku przepisu obydwu ustaw. Potwierdza to też orzecznictwo Sądu Najwyższego. W wyroku SN z dnia 12 października 2005 r. o sygn. III CK 160/05 oraz w cytowanym w nim orzeczeniu SN z dnia z dnia 8 kwietnia 2003 r. o sygn. IV CKN 22/01, w którym SN wyraził stanowisko, że „posługiwanie się wprowadzającym w błąd co do pochodzenia towarów znakiem towarowym i korzystanie z renomy cudzego znaku może stanowić czyn nieuczciwej konkurencji, określony w art. 10 u.z.n.k. Przyjęcie odmiennego zapatrywania, wyłączającego możliwość kumulatywnego stosowania przepisów obu regulacji, jest następstwem niedostrzeżenia, że każda z omawianych regulacji ma inny przedmiot ochrony”.

Należy jeszcze zwrócić tu uwagę na kwestię sformułowanego w pozwie żądania wycofania przez pozwanego zgłoszenia znaków towarowych w UP RP oraz zrzeczenia się praw do wspólnotowych znaków towarowych, które miały być podobne do znaków chronionych na rzecz powoda. Powództwo zostało oddalone w tym zakresie, gdyż uznano, że wprowadzie istnieje roszczenie o złożenie stosownych oświadczeń woli, ale sam fakt dysponowania prawem do znaku towarowego nie przesądza o naruszeniu praw wyłącznych innego podmiotu, gdyż zarówno na gruncie prawa własności przemysłowej jak i nieuczciwej konkurencji decydujące są warunki rynkowe i sposób wykorzystania ich na towary, a nie sam fakt bycia uprawnionym. W sytuacji podobnej do powyższej Sąd Najwyższy orzekł, iż „Jeżeli do usunięcia skutków naruszenia prawa autorskich potrzebne jest złożenie oświadczenia woli o zrzeczeniu się prawa wynikającego z rejestracji znaku towarowego, to nie ma przeszkód do wystąpienia z powództwem na podstawie art.

64 k.c.” (wyrok SN z dnia 12 marca 2004 r. o sygn. II CK 457/02). Należy tu jednak dostrzec różnicę w stanie faktycznym – w sprawie rozstrzygniętej przez Sąd Najwyższy spór dotyczył praw autorskich (do znaku towarowego), a nie podobieństwa znaków. Dla uniknięcia dalszych naruszeń wystarczyło stąd już zakazanie pozwanej posługiwania się spornym oznaczeniem. Omawiane orzeczenie uznać należało stąd za zgodne z orzecznictwem.

16. W pierwszej instancji [XIV GC 134/12/MN](#), w drugiej instancji V ACa 652/12

Problemem w niniejszej sprawie była kwestia naruszenia prawa do znaku towarowego poprzez posłużenie się nim przez osobę nieuprawnioną w metatagach dla przeciągnięcia uwagi osób poszukujących określonego towaru bądź usługi do własnej oferty. Sądy obu instancji nie uwzględniły powództwa w niniejszej sprawie, słusznie wskazując, iż jakkolwiek zdarzenie będące przedmiotem oceny należało uznać za naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy oraz czyn nieuczciwej konkurencji, to jednak powód nie wykazał niezbędnych przesłanek, od których wykazania zależy możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, w szczególności wysokości szkody oraz winy pozwanego. Zarówno z przepisów p.w.p. (art. 296 ust. 1 pkt 1 p.w.p.) jak i u.z.n.k. (art. 18 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.) jasno natomiast wynika, iż roszczenia odszkodowawcze przysługują uprawnionemu na zasadach ogólnych, co stanowi odesłanie do przepisów k.c. Niezbędne jest zatem wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej tj. zdarzenia, które wywołało szkodę, szkody, związku przyczynowego oraz winy. Art. 296 ust. 1 pkt 2 p.w.p. przewiduje nadto możliwość dochodzenia odszkodowania w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innemu stosownemu wynagrodzeniu, które byłoby należne z tytułu udzielenia zgody na korzystanie ze znaku. Podstawa ta nie została powołana w niniejszej sprawie, choć jej ujęcie w przepisach miało na celu właśnie ułatwienie uprawnionym dochodzenia odszkodowania w sytuacji, gdy określenie wysokości szkody jest utrudnione. Powód obowiązany był stąd wykazać ogólne przesłanki odpowiedzialności, czemu nie podołał.

Wskazać trzeba jeszcze dla jasności, iż uznanie posługiwania się słowem kluczem w postaci cudzego znaku towarowego za naruszenie prawa ochronnego na ten znak towarowy zgodne jest z obecnym trendem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej np. w sprawie o sygn. C-657/11), które takie działanie uznaje za

formę reklamy, pomimo, iż dla odbiorców metatagi pozostają niewidoczne. Istotna jest bowiem okoliczność, iż korzystający z wyszukiwarek, otrzymując wynik wyszukiwania, przekonani mogą być o powiązaniach pomiędzy danym wynikiem, a wpisanym słowem – znakiem towarowym. Jeśli chodzi o polskie orzecznictwo, to ze względu na niewielką liczbę orzeczeń dotyczących takich spraw, trudno jest mówić o jakichkolwiek tendencjach. Jako najtrafniejszy przykład można jednak przywołać orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział XXII Sądu Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych z dnia 25 września 2009 o sygn. XXII GWzt 8/09, w którym sąd zakazał pozwanej wykorzystywania w metatagach słów odpowiadających znakom towarowym powoda, uznając to za naruszenie praw do wspólnotowych znaków towarowych, a jednocześnie za czyn nieuczciwej konkurencji. W zakresie oceny prawnej wykorzystania w metatagach cudzego znaku towarowego, stwierdzić można spójność komentowanego orzeczenia z orzecznictwem innych sądów. Zagadnienie to nie doczekało się póki co rozpoznania przez SN. Należy wyrazić przy tym wątpliwość, czy w przyszłości stanie się ono ponownie przedmiotem sporu, skoro najpopularniejsze wyszukiwarki internetowe przypisują coraz mniejsze znaczenie słowom kluczom, więc pozycjonowanie strony w oparciu o metatagi nie jest już skuteczną metodą zdobycia uwagi klientów kosztem uprawnionego do znaku towarowego.

17. W pierwszej instancji [XIV GC 367/11/JG](#)

Problemem w niniejszej sprawie była kolizja pomiędzy prawem ochronnym na znak towarowy z jednej strony a późniejszym prawem do firmy z drugiej. Sąd dokonywał oceny na gruncie prawa własności przemysłowej oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Odnośnie do pierwszej z tych ustaw, sąd słusznie dostrzegł, iż o naruszeniu prawa do znaku towarowego można zasadnie mówić wyłącznie w sytuacji, gdy nieuprawniony posługuje się cudzym znakiem lub oznaczeniem podobnym w charakterze znaku towarowego tj. nakłada go na towary bądź świadczy usługi pod tym znakiem, przez co naraża na szwank jedną z funkcji pełnionych przez znak towarowy. Ten wywód sądu zgodny jest z poglądami prezentowanymi w doktrynie m.in. przez A. Tischner [w:] P. Kostański (red.), *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*. wyd. 2, Legalis, 2014, art. 296 nb. 27). Niezbędnym elementem naruszenia prawa do znaku jest nadto podobieństwo, które może

wprowadzać w błąd co do pochodzenia towaru, także przez skojarzenie oznaczenia ze znakiem towarowym. Wskazówek co do wykładni tej przesłanki poszukiwać można w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności w orzeczeniu w sprawie SABEL z dnia 11 listopada 1997 r., sygn. C- 251/95). Sąd Najwyższy prezentuje stanowisko zbieżne z europejskim. Jako przykład wskazać można na wyrok z dnia 12 października 2005, którego teza brzmi: „Ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd polegające w szczególności na skojarzeniu między znakami, w rozumieniu art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), stanowi przesłankę ochrony znaku towarowego w granicach jego specjalizacji (sygn. III CK 160/05). Sąd orzekający w niniejszej sprawie orzekł w tym zakresie zgodnie z wykładnią prezentowaną przez Sąd Najwyższy. Słusznie zauważył przy tym, że w okolicznościach sprawy ryzyko konfuzji było nieznaczne. Jeśli natomiast chodzi o zarzuty naruszenia zasad uczciwej konkurencji, to do rozważenia był w niniejszej sprawie art. 5 u.z.n.k., który stanowi, że czynem nieuczciwej konkurencji jest takie oznaczenie przedsiębiorstwa, które może wprowadzić w błąd co do tożsamości przedsiębiorstwa. Sąd trafnie wskazał, iż z okoliczności sprawy wynikało, że powód od wielu lat tolerował istnienie na rynku podmiotu działającego pod firmę podobną do znaku towarowego, co do którego przysługiwało mu prawo ochronne. Wystąpienie po latach z roszczeniami byłoby zatem nadużyciem prawa. Ostatni wniosek zgodny jest z praktyką sądową w sprawach o naruszenie prawa do znaku towarowego, zgodnie z którą uprawnieni nie powinni zwlekać nieuzasadnienie długo z ochroną swoich praw. Ponadto należy wskazać, że w takich okolicznościach zastosowanie znaleźć mogłaby klauzula generalna zawarta w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. w jej funkcji korygującej. Pomimo bowiem spełnienia *de facto* przez stan faktyczny przesłanek naruszenia, nie wydawałoby się słusznym uznać roszczenia powoda, który od wielu lat świadom był faktu, iż inny przedsiębiorca posługuje się spornym oznaczeniem, nie podjął jednak żadnych prawem przewidzianych kroków. Taki pogląd prezentowany jest w doktrynie - zob. K. Jasińska [w:] J. Szwaja (red.), *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*. Wyd. 3, Warszawa 2013, Legalis art.5). Potwierdzenie takiego poglądu znaleźć można nadto w przywołanym w ww. komentarzu orzecznictwie, m.in wyroku SA w Katowicach z 19.11.2008 r., V ACa 108/08, Rzeczp. 2011, Nr 186, s. C7.

18.W pierwszej instancji [XIV GC 385/11/10](#)

W niniejszej sprawie powód dochodził odszkodowania z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. Ciekawym aspektem tego postępowania była okoliczność, iż powód najpierw wystąpił z roszczeniem o zaniechanie naruszeń, które zakończone zostało ugodą, a dopiero później wystąpił z roszczeniami odszkodowawczymi. Jest to sytuacja nietypowa, już choćby z tej przyczyny, iż kwestie odszkodowawcze powinny były zostać uregulowane w ugodzie (np. poprzez zapis o zrzeczeniu się wszelkich innych roszczeń związanych z trwającym sporem). Sąd nie prowadził jednak w tej sprawie szerszych rozważań natury prawnej, gdyż powództwo zostało oddalone ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

19.W pierwszej instancji [VI GC 71/10](#), w drugiej instancji I ACa 1133/11, w pierwszej instancji po uchyleniu VI GC 17/12, w drugiej instancji po uchyleniu I ACa 978/12

Głównym zagadnieniem rozpoznawanym w niniejszej sprawie było podobieństwo oznaczeń towarów, które mogło wywołać konfuzję u odbiorców co do pochodzenia towaru, w szczególności poprzez skojarzenie oznaczeń ze znakiem towarowym powoda. Zgodnie z dominującym poglądem doktryny sąd dokonał całościowej oceny porównywanych towarów, biorąc pod uwagę nie tylko kolorystykę, układ elementów i kształt, ale także okoliczności, w jakich nabywane są tego typu towary. Sąd słusznie wziął nadto pod uwagę, iż pozwana, która chciała wejść na rynek, celowo stosowała oznaczenia podobne do znaku towarowego powoda, którego pozycja na rynku była już ugruntowana. Wszystkie orzekające w sprawie sądy słusznie przyjęły w przedmiotowym stanie faktycznym dopuszczalność kumulacji podstaw roszczeń z u.z.n.k. i p.w.p., jakkolwiek Sąd Okręgowy w Świdnicy – jak się zdaje – ochronę prawną roszczeń wynikającą z u.z.n.k. potraktował jako „słabszą” i choć stwierdził czyn nieuczciwej konkurencji, to uwzględniając powództwo opierał się (za wyjątkiem roszczenia publikacyjnego) na p.w.p. Obecnie pogląd, iż możliwe jest kumulatywne powołanie podstaw roszczeń z p.w.p. i u.z.n.k. osiągnął ugruntowaną pozycję w orzecznictwie pomimo pojedynczych odmiennych głosów wśród przedstawicieli doktryny.

Zapadłe w pierwszej instancji orzeczenie nie utrzymało się w apelacji. Rozważyć należy zatem osobno oba wyroki. W pierwszej instancji sąd trafnie dostrzegł, iż problemem w sprawie jest kwestia zdolności odróżniającej znaków, co do których powodowi przysługiwało prawo ochronne, oraz kwestia podobieństwa oznaczeń zastosowanych przez pozwanego w stosunku do podobnych towarów. Jakkolwiek Sąd Okręgowy przywołał w uzasadnieniu kilka orzeczeń Sądu Najwyższego a także Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, to jego ostateczne wnioski nie były trafne. Sąd wadliwie ocenił kwestię zdolności odróżniającej przedmiotowych znaków towarowych, uznając, iż jest ona bardzo słaba, a nie biorąc pod uwagę okoliczności, iż faktyczna zdolność odróżniająca wynikała w ocenianym przypadku z nietypowego połączenia wyrazowego, a nadto innych okoliczności sprawy, w tym długiego okresu używania oznaczeń oraz faktu, że powód był pierwszym podmiotem na polskim rynku, który odszedł od tradycyjnego oznaczania tego typu produktów na rzecz oznaczeń fantazyjnych. Błędne okazało się nadto przyjęcie przez Sąd modelu przeciętnego nabywcy w postaci profesjonalisty, co ze względu na rodzaj towaru nie było adekwatnym wyborem. Wskazane błędy zostały dostrzeżone przez Sąd Apelacyjny, który zmienił wyrok pierwszej instancji, zasadniczo uwzględniając powództwo. Ostateczne rozstrzygnięcie Sądu zbieżne jest z żądaniami pozwu pod względem oceny prawnej stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko powoda, iż wykorzystywane przez pozwaną oznaczenia, stanowiące serię, były podobne do znaków towarowych i oznaczeń stosowanych przez powoda. Sąd zgodził się także zasadniczo z zarzutem dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji, choć uzasadnił to odmiennie od powoda, który jako podstawę wskazał art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.z.n.k.. SA zakwalifikował to działanie natomiast jako realizację znamion czynu stypizowanego w art. 10 ust. 1 u.z.n.k. Orzeczenie to zgodne jest przy tym z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym dopuszczalne jest dochodzenie kumulatywnie roszczeń w oparciu o ustawę – Prawo własności przemysłowej oraz ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Istotne w niniejszej sprawie jest nadto dostrzeżenie, jak ogromną wagę spełniają opinie biegłych oraz opinie instytutów naukowych w sprawach z zakresu własności przemysłowej. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy oparte było bowiem w dużej mierze na opinii wydanej przez Instytut Prawa Własności Intelektualnej UJ. Wydana przez

instytut opinia miała znaczący wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego.

21.W pierwszej instancji [IX GC 484/09](#)

W niniejszej sprawie należy wskazać, iż jakkolwiek wyrok odpowiada prawu, to w odniesieniu do treści uzasadnienia można mieć uzasadnione wątpliwości co do jego zgodności z poglądami doktryny i orzecznictwem Sądu Najwyższego. Wbrew temu, co zdaje się przyjmować sąd orzekający w sprawie, fakt, iż dany znak towarowy posiada zdolność odróżniającą, nie oznacza jeszcze, że znak ten jest niepodobny do innych znaków i że oznaczone nim towary nie zostaną mylnie wzięte za towary pochodzące od innego przedsiębiorcy. Kwestia zdolności odróżniającej znaków odnosi się do pytania, czy dane oznaczenie może być w ogóle znakiem towarowym (abstrakcyjna zdolność odróżniająca) oraz czy może ono być znakiem towarowym w stosunku do określonego towaru (konkretna zdolność odróżniająca). Potwierdzenie posiadania zdolności odróżniającej przez dany znak nie oznacza w żadnym wypadku potwierdzenia odmienności danego znaku towarowego od innych znaków. Niemniej jednak zdolność odróżniająca jest kluczowym elementem przy ocenie, czy doszło do naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że „Ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów, przewidziane w art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), zależy w szczególności od stopnia znajomości znaku zarejestrowanego, jego siły (zdolności) odróżniającej, stopnia podobieństwa znaków i towarów oraz okoliczności, w których oznakowane towary są sprzedawane.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 15 grudnia 2006 r. sygn. III CSK 299/06). Im większa zdolność odróżniająca znaku towarowego, tym większe jest prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów oznaczonych podobnym oznaczeniem.

22.W pierwszej instancji [IX GC 455/11](#) w drugiej instancji I ACa 21/13

Niniejsza spraw dotyczyła zasadniczo dwóch rodzajów naruszeń praw wyłącznych – naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy poprzez posłużenie się cudzym znakiem towarowym dla przyciągnięcia uwagi w Internecie oraz naruszeniem prawa

ochronnego na wzór użytkowy. W odniesieniu do pierwszej kwestii sąd orzekł zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2004 r. sygn. III CK 410/03, wskazując, że posłużenie się cudzym znakiem towarowym w celu reklamy jest dopuszczalne tylko o tyle, o ile nie prowadzi to do mylącego wrażenia o istnieniu gospodarczych powiązań pomiędzy uprawnionym a używającym cudzego znaku w reklamie. Stąd należało w ocenianym stanie faktycznym stwierdzić, iż doszło do naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy powoda. Ten sam czyn został nadto oceniony przez sąd na gruncie przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zgodnie z prezentowanym przez doktrynę stanowiskiem (na które sąd się powołał) uznać należało, że działania pozwanej stanowiły czyn nieuczciwej konkurencji w postaci mylącego oznaczenia produktów (art. 10 ust. 1 u.z.n.k.), gdyż wykorzystanie mylącego oznaczenia w metatagach i linkach sponsorowanych zrównać można z fizycznym nałożeniem znaku na towary. W odniesieniu do drugiej kwestii tj. naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, sąd orzekł, iż nie doszło do wkroczenia w uprawnienia powoda. Sąd wskazał przy tym, że za nowy wzór użytkowy uznać należy takie rozwiązanie, które zawiera przynajmniej jeden nowy i użyteczny element, o ile jest on istotny z punktu widzenia technicznego. Potwierdzenie tego - jak dalej wywodził - zależy od stwierdzenia, czy dany element istotnie zwiększa wartość użytkową danego rozwiązania. Takie spojrzenie na przesłankę nowości spójne jest z prezentowanymi przez część doktryny poglądami (zob. A. Tischner [w:] P. Kostański, *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*. Wyd. 2, 2014, Legalis, art. 94, nb. 15 oraz wskazaną tam literaturę), choć kwestia ta pozostaje kontrowersyjna także na gruncie obecnie obowiązującej ustawy. Sąd Apelacyjny w zasadzie podtrzymał wyrok Sądu Okręgowego. W szczególności dotyczyło to kwestii oddalenia roszczenia publikacyjnego. Jak bowiem słusznie zauważył SA, art. 287 ust. 2 p.w.p. nie przewiduje publikacji przeprosin, a jedynie podanie do publicznej wiadomości orzeczenia lub jego części bądź też informacji o zapadłym wyroku, stąd żądanie pozwu w tym zakresie nie mogłoby zostać uwzględnione nawet gdyby zachodziły przesłanki zasądzenia tego środka ochrony cywilnoprawnej.

23.W pierwszej instancji [IX GC 59/11](#) w drugiej instancji I ACa 263/13

Rozstrzygnięcie obydwu sądów orzekających w niniejszej sprawie uznać należy za słuszne i zgodne z poglądami doktryny oraz orzecznictwem. Odnośnie ryzyka konfuzji zarówno w odniesieniu do naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy jak i rzekomego czynu nieuczciwej konkurencji sąd pierwszej instancji trafnie dokonał oceny stanu faktycznego, biorąc pod rozwagę siłę znaku (czyli zdolność odróżniającą), modelowych odbiorców (w tym przypadku podmioty profesjonalne, a nie konsumentów), a nadto faktyczne działania podejmowane pod danym oznaczeniem przez strony (bardzo ograniczone działania powoda w stosunku do znacznych nakładów na promocję pozwanej). Trafnie wywodził w tym zakresie także Sąd Apelacyjny, wskazując, że ryzyko konfuzji jest wypadkową podobieństwa towaru i podobieństwa znaków. Z powołaniem na piśmiennictwo SA uzasadnił dalej, że konieczne jest uwzględnienie siły odróżniającej znaku. Z powołaniem natomiast na utrwalone orzecznictwo Sąd Apelacyjny wskazał, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zachodzi, gdy znaczna część relewantnego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłoniona do skorzystania z usług pozwanej, myśląc, że ma do czynienia z usługami powoda lub mogłaby przyjąć, że pochodzą one od przedsiębiorstw ze sobą powiązanych gospodarczo. Sąd zgodnie z utrwaloną praktyką sądową wziął pod uwagę całościowe wrażenie wywierane przez oznaczenia oraz reguły oceny podobieństwa określone w orzeczeniu ETS w sprawie C-291/00. W odniesieniu do roszczenia opartego o art. 5 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Sąd Okręgowy powołał się na prezentowane w doktrynie poglądy co do rozumienia pojęcia „przedsiębiorstwa”. Część doktryny pojęcie to utożsamia z „przedsiębiorstwem” w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego, część natomiast – jak referował Sąd I Instancji – opowiada się za szerszym rozumieniem tego pojęcia tj. w znaczeniu przedmiotowym, podmiotowym i funkcjonalnym. Sąd, opierając się na piśmiennictwie, wskazał dalej, że nie każde naruszenie przepisów prawa jest relewantne z punktu widzenia art. 5 u.z.n.k., lecz tylko takie, które generuje bądź zwiększa ryzyko omyłek.

24.W pierwszej instancji [V GC 114/11](#)

W niniejszej sprawie wyjaśnienia wymagają dwa zagadnienia poruszone przez orzekający Sąd. Pierwszym jest kwestia oceny podobieństwa towarów w rozumieniu

art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo własności przemysłowej. W komentowanej sprawie Sąd przy ocenie podobieństwa towarów i usług opierał się na porównaniu klas towarów i usług, dla których oznaczania przeznaczone miały być znaki towarowe. Takie podejście jest pewnym uproszczeniem – przepisy mówią bowiem o podobieństwie towarów i usług a nie zbieżności klas, dla których prawo ochronne jest udzielane. Klasy klasyfikacji nicejskiej obejmują nadto czasem towary, które przy obiektywnej ocenie wcale nie są podobne. Klasyfikacja nicejska może być wprawdzie wskazówką dla oceny podobieństwa towarów i usług, jednakże nie powinna zastępować konkretnej oceny w oparciu o inne kryteria, jak substytucyjność, przeznaczenie, relewantni odbiorcy itp. Takie stanowisko prezentowane jest m.in. przez A. Tischner [w:] P. Kostański (red.) *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*. Wyd. 2, 2014, Legalis). Niemniej jednak wynik oceny podobieństwa znaków towarowych w niniejszej sprawie odpowiada prawu.

Drugim zagadnieniem, które wymaga wyjaśnienia, jest kwestia bezprawności wkroczenia w zakres cudzego prawa ochronnego na znak towarowy przez uprawnionego do innego znaku towarowego. Jak się zdaje Sąd mylnie przyjął w uzasadnieniu, iż fakt bycia uprawnionym z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy wyklucza bezprawność działania. Takie stanowisko nie jest trafne ani zgodne z orzecznictwem Sądu Najwyższego. Udzielenie prawa, jak wskazuje się w orzecznictwie SN, tworzy li tylko formalne uprawnienie do używania danego oznaczenia w charakterze znaku towarowego, w odróżnieniu od materialnego uprawnienia. Stąd możliwe jest zakazanie w procesie używania znaku, na który UP RP udzielił prawa ochronnego, jeśli okaże się, że jego używanie narusza prawa ochronne innego podmiotu. Pogląd taki został wyrażony po raz pierwszy przez Sąd Najwyższy jeszcze w okresie dwudziestolecia międzywojennego (orzeczenie Sądu Najwyższego OSP 2/33, poz. 142), a obecnie utrwalił się w orzecznictwie Sądu Najwyższego m.in. w orzeczeniach o sygnaturach V CSK 109/08, V CK 280/04, III CZP 109/94.

C. Analiza spraw z zakresu wzorów przemysłowych

Kwerenda obejmowała pięć spraw, które miały za przedmiot prawo z rejestracji wzoru przemysłowego. Analizując zbieg problematyki własności przemysłowej

z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji, należy stwierdzić, że roszczenia wysuwane były w oparciu o ustawę Prawo własności przemysłowej oraz ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji aż w czterech z pięciu spraw. Wszystkie analizowane sprawy rozpatrywane były w pierwszej instancji przez wydziały gospodarcze sądów okręgowych, stąd nie istnieje możliwość dostrzeżenia rozbieżności w orzecznictwie wydziałów cywilnych i gospodarczych w sprawach dotyczących wzorów przemysłowych. W stosunku do trzech wyroków wniesiona została apelacja, we wszystkich sprawach nie zostały uznane argumenty skarżących i tym samym, utrzymane zostały w mocy wyroki sądów pierwszej instancji.

Średni okres trwania postępowań w I instancji, to jest od dnia wniesienia pozwu aż do wydania wyroku w sprawie wynosił nieco ponad rok, należy jednak zwrócić uwagę, że ten okres nie odzwierciedla w pełni czasu trwania poszczególnych postępowań i nie może zostać uznany za reprezentatywny czas trwania postępowań tego rodzaju. Średnią zaburza przede wszystkim krótki okres trwania postępowania zakończonego ugodą sądową stron (postępowanie trwało jedynie 5,47 – pięć i czterdzieści siedem dziesiątych miesiąca) oraz okres trwania postępowania dotyczącego kilku wzorów przemysłowych, gdzie istotą było przeniesienie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, które trwało aż 19,27 (dziewiętnaście i dwadzieścia siedem dziesiątych miesiąca).

W jednym przypadku, w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w L. do sygn. [IX GC 458/11](#), strony zawarły ugodę sądową, co wyczerpało roszczenia i uniemożliwiło wypowiedzenie się sądu w odniesieniu do przedmiotowej sprawy. W tej sprawie pozwany działający w branży cukierniczej naruszał wzór przemysłowy stosowany dla układania wafli. Roszczenia zgłoszone w tym przypadku, z uwagi na oczywistość dokonanego naruszenia, znalazły pełne zaspokojenie w treści zawartej ugody sądowej.

W jednym przypadku sąd I instancji uwzględnił zgłaszane przez powoda roszczenia. Przedmiotem tego postępowania, które toczyło się przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy (Wydział VIII Gospodarczy) do sygn. [VIII GC 98/10](#), było ustalenie, czy pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dopuściła się swoim działaniem naruszenia prawa powódki z rejestracji wzoru przemysłowego - utworu graficzno-plastycznego w postaci teczki budowlanej, którą powódka jako pierwsza

wprowadziła do obrotu na terenie Polski, a którą zgłosiła 24 maja 2010 r. jako wzór przemysłowy w Urzędzie Patentowym RP, jak też czy pozwana dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.z.n.k. w odniesieniu do wspomnianej teczki budowlanej. W swoim wyroku sąd I instancji wyśpował bezsporną w doktrynie kwestię braku istnienia formalnych przeszkód dla dochodzenia przez powoda ochrony łącznie na podstawie przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej i ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zgłaszane w tym zakresie zarzuty pozwanej nie mogły zostać uwzględnione. Sąd I instancji uwzględnił roszczenia w całości, nakazał pozwanej w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku wycofanie z obrotu wyprodukowanych teczek naruszających prawa powódki oraz opublikowanie na koszt pozwanej przeprosin w prasie.

W trzech pozostałych sprawach zapadły orzeczenia negatywne, powództwa zostały oddalone. W sprawach tych również Sądy Apelacyjne podzieliły zapatrywania sądów pierwszej instancji, złożone apelacje nie zostały uwzględnione.

W sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział X Gospodarczy) do sygn. X GC 628/11, sąd oddalił roszczenia zgłoszone przez stronę powodową i uznał powództwo za nieusprawiedliwione co do zasady. Kluczową w tej sprawie okazała się być opinia biegłego, zgodnie z którą sporne meble miały zasadnicze różnice konstrukcyjne. Stąd, nie stwierdzono aby spełniona została przesłanka odpowiedzialności z art. 13 ust. 1 u.z.n.k. – podobieństwo produktów stron nie wprowadzało klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. W ocenie Sądu nie można było w tej sprawie tym bardziej mówić o spełnieniu w niniejszej sprawie przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 3 u.z.n.k. Taka konstatacja nie znajduje jednak uzasadnienia, gdyż klauzula generalna znajdująca się w tym artykule odsyła do systemu ocen i norm pozaprawnych i z tego względu zawsze wymaga zbadania *in concreto*, czy w danym przypadku nie ma miejsca czyn, który nie został stypizowany w pozostałych przepisach ustawy.

W sprawie, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu (Wydział IX Gospodarczy) do sygn. [IX GC 203/11](#) powództwo nie zostało uwzględnione m.in. z uwagi na błędne sformułowanie roszczenia w pozwie tj. żądania przeprosin, w sytuacji gdy ustawa nie przewiduje takiej formy usunięcia skutków naruszenia. Nie mogło zostać również uwzględnione roszczenie dotyczące zaniechania w sytuacji,

gdy przedsiębiorca zaprzestał działalności określonego typu. W tym kontekście wskazać jednak trzeba, iż nie jest to wystarczająca przesłanka. Sąd orzekając na podstawie u.z.n.k. powinien zawsze badać, czy istnieje wciąż zagrożenie dla interesu zgłaszającego roszczenie tj. czy zaniechanie ma charakter trwały i definitywny.

Przyczyną oddalenia powództwa w sprawie, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku (Wydział IX Gospodarczy) do sygn. IX GC 118/12, głównie z uwagi na nieporadność strony powodowej w skonstruowaniu trafnych zarzutów. Sąd I instancji wprost przyznał, iż w jego ocenie doszło do popełnienia przez pozwaną spółkę czynu nieuczciwej konkurencji, jednak w myśl art. 321 § 1 k.p.c. nie mógł wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie. Roszczenia podniesione przez powoda nie było zdolne do wyegzekwowania, co więcej jako podstawę wskazano lakonicznie „właściwe przepisy prawa”. W omawianym stanie faktycznym można było się jedynie domyślać, że powód uciekał się do ochrony gwarantowanej na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 2.

W sprawach mających za przedmiot naruszenie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego można było zaobserwować spójność z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W sprawie [sygn. [X GC 628/11](#)] gdzie badana była kwestia podobieństwa produktów, sąd I instancji wypowiedział się zgodnie z linią orzecniczą reprezentowaną przez Sąd Najwyższy m.in. w wyroku wydanym do sygn. I CKN 1319/00. W realiach niniejszej sprawy, należy przyjąć, że zapadłe orzeczenie odpowiadało dotychczasowym wypowiedziom orzecznictwa na ten temat. Sąd Najwyższy w przytoczonym powyżej wyroku stwierdził, że „Wyczerpujące i wyraźne oznaczenie producenta na opakowaniu towaru oraz trwałe umieszczenie znaku towarowego bezpośrednio na produkcie wprowadzanym do obrotu wyłącza możliwość wywołania błędu zarówno co do tożsamości producenta, jak i produktu (...).”. W tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że „(...) naśladownictwo cudzych produktów samo przez się nie jest zjawiskiem nagannym, ponieważ postęp jest możliwy dzięki spuściznie przeszłości. Rozwijanie i ulepszanie każdego produktu leży w interesie ogólnym”. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie podzielił stanowiska powoda, że pozwany dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji i uznał jego argumentację za sprzeczną z wyrokiem Sądu Najwyższego, w którym to Sąd ten stanął na stanowisku, że „w każdym przypadku, także w razie

stosowania przepisów rozdziału 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, niezbędne jest wykazanie ogólnych przesłanek odpowiedzialności za czyn nieuczciwej konkurencji, które są określone w art. 3 ust. 1 ustawy. Brak podstaw do uznania, że pomiędzy przepisami rozdziału 2 a art. 3 ust. 1 u.z.n.k. zachodzi relacja *lex specialis - lex generalis*, i że dopiero w braku możliwości zakwalifikowania zachowania sprawcy jako nazwanego czynu nieuczciwej konkurencji istnieje możliwość oceny tego zachowania przez pryzmat klauzuli generalnej z art. 3 ust. 1 ustawy”. Stanowisko wyrażone przez powoda w przedmiotowej sprawie było ponadto sprzeczne z wyrokiem Sądu Najwyższego, w którym zostało stwierdzone, że „roszczenia przewidziane w art. 79 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 o prawie autorskim i prawach pokrewnych powstają na rzecz podmiotu autorskich praw majątkowych tylko wówczas, gdy dochodzi do wkroczenia, bez zezwolenia uprawnionego, w autorskie prawa bezwzględne.” Sąd II instancji, rozpatrujący tę sprawę w wyniku złożonej apelacji, w pełni podzielił stanowisko i argumentację przyjętą przez sąd I instancji w swoim orzeczeniu.

Poniżej przedstawiono szczegółową analizę dwóch spraw z zakresu wzorów przemysłowych:

1. W sprawie o sygnaturze w pierwszej instancji [VIII GC 98/10](#), w drugiej instancji zaś V ACa 956/12

W niniejszej sprawie kwestia naruszenia praw powódki nie była problematyczna. Interesującą kwestią jest tu natomiast zbieg podstaw żądań. Ze względu na specyfikę przedmiotu ochrony – wzór przemysłowy – w sprawie do rozważenia była nie tylko kwestia naruszenia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, ale także kwestie praw autorskich majątkowych i osobistych twórcy projektu, który znalazł swój wyraz we wzorze przemysłowym, a nadto jeszcze do rozważenia była kwestia czynu nieuczciwej konkurencji. Sądu obydwu instancji słusznie przyjęły przy tym dopuszczalność kumulacji podstaw roszczeń pozwu w takiej sytuacji. Jest to pogląd zgodny ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w którego orzecznictwie kilkakrotnie rozważana była możliwość kumulatywnego powoływania przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i ustawy – Prawo własności przemysłowej. Jako przykład wskazać można wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 23 października 2008 r. o sygn. V CSK 109/08, w którym stwierdzono, iż „Z porównania

zakresu ochrony przewidzianej w razie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy (art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej) z zakresem ochrony przewidzianej w wypadku dokonania czynu nieuczciwej konkurencji (art. 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji) wynika, że zakres roszczeń ochronnych w tej drugiej ustawie jest szerszy. Brak jest zatem dostatecznego uzasadnienia natury aksjologicznej, aby w razie podjęcia działań naruszających prawo do znaku renomowanego, stanowiących jednocześnie naruszenie dobrych obyczajów, pozbawiać uprawnionego możliwości skorzystania z szerszych środków ochrony prawnej przewidzianych w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Byłoby to sprzeczne z podstawowym celem tej ustawy, którym jest zapewnienie warunków zdrowej konkurencji rynkowej.” Podobne stanowisko wyrażone zostało w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2005 r. sygn. III CK 160/05, w którym wskazano, że „Używanie w obrocie gospodarczym zarejestrowanego znaku towarowego podobnego do wcześniej zarejestrowanego i używanego znaku renomowanego dla oznaczenia towarów identycznych lub podobnych do oznaczanych tym znakiem renomowanym, lecz o niskiej jakości, jest czynem nieuczciwej konkurencji (art. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji - Dz. U. Nr 47, poz. 211 ze zm.).” Tym samym przesądzono dopuszczalność kumulatywnego powoływania podstaw pozwu.

2. W sprawie o sygnaturze w pierwszej instancji [IX GC 203/11](#), w drugiej zaś instancji I ACa 198/13

Należy zauważyć, iż sąd orzekający w pierwszej instancji zbyt pochopnie uznał w niniejszej sprawie, iż fakt zakończenia prowadzenia działalności w kwestionowanym zakresie wykluczał skuteczne podnoszenie roszczenia o zaniechanie – sąd powinien bowiem zawsze badać, czy istnieje w takim przypadku wciąż zagrożenie dla interesu zgłaszającego roszczenie tj. czy zaniechanie określonych działań przez naruszydciela ma charakter trwały i definitywny. Przedsiębiorca może bowiem wznowić działalność i ponowić działania, które powinny były zostać uznane za czyny nieuczciwej konkurencji. W takim zakresie orzeczenie sądu pierwszej instancji nie jest zgodne z poglądami doktryny. Należy zwrócić tu szczególnie uwagę na pogląd prezentowany w komentarzu do ustawy o zwalczaniu

nieuczciwej konkurencji pod redakcją J. Szwai, w którym wskazuje się, iż „Z roszczenia o zaniechanie (zaprzestanie określonych działań) można korzystać, gdy dany czyn został popełniony i stan niedozwolonego działania trwa; jeżeli dany czyn nie został jeszcze dokonany - nie doszło do naruszenia cudzych praw, lecz zachodzi obawa jego dokonania, a istniejący stan zagraża interesowi pokrzywdzonego; jeżeli stan naruszenia praw, interesu innej osoby już nie trwa, ale zachodzi niebezpieczeństwo ponowienia niedozwolonych zachowań. Okoliczności te powinien wykazać występujący z roszczeniem o zaniechanie.” (J. Szwaja, K. Jasińska, J. Jakubecki, R. Skubisz [w:] J. Szwaja (red.), *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*. Wyd. 3, Warszawa 2013, Legalis, art. 18 Nb. 41). W komentarzu tym przywołano nadto orzeczenie SA w Katowicach z 4.11.2004 r. (I ACA 560/04, OSA 2006, Nr 7, poz. 25, Legalis) w którym powtórzona została powyższa teza.

Rozbieżność ta ujawniła się także w postępowaniu apelacyjnym – sąd uznał bowiem roszczenie o zaniechanie za bezprzedmiotowe. Niewątpliwie słusznie zauważył natomiast sąd apelacyjny, że żądanie publikacyjne w formie ujętej w pozwie nie znajdowało podstawy prawnej w przepisach obowiązującej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Ustawa nie pozostawia uprawnionemu wolnej ręki w zakresie wyboru formy realizacji roszczenia publikacyjnego i przewiduje tylko podanie do publicznej wiadomości części lub całości wyroku lub też informacji o nim. Nie ma tu mowy o przeprosinach.

D. Analiza spraw z zakresu wzorów użytkowych

Kwerenda obejmowała trzy sprawy, które miały za przedmiot prawo ochronne na wzór użytkowy. W jednej ze spraw roszczenia znajdowały podstawę w ustawie Prawo własności przemysłowej oraz w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, w przeważającej liczbie przypadków nie występował więc zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji. Wszystkie analizowane sprawy rozpatrywane były w pierwszej instancji przez wydziały gospodarcze sądów okręgowych, stąd nie istnieje możliwość dostrzeżenia rozbieżności w orzecznictwie wydziałów cywilnych i gospodarczych w sprawach dotyczących wzorów użytkowych. W stosunku do dwóch wyroków wniesiona została

apelacja. W pierwszej ze spraw sąd apelacyjny, uwzględniając wywody apelacji skierował sprawę do ponownego rozpoznania, na skutek którego powództwo zostało (ponownie) uwzględnione. W drugim przypadku apelacja została oddalona.

Sprawa przekazana do ponownego rozpoznania toczyła się w I instancji przed Sądem Okręgowym w Kielcach (Wydział VII Gospodarczy) do sygn. [VII GC 73/09](#), zakończyła się w tym pierwszym etapie wydaniem wyroku wstępnego, który uznał roszczenie powódki za usprawiedliwione co do zasady. Działanie pozwanej spółki określone zostało jako niewolnicze naśladownictwo. Sąd nietrafnie scharakteryzował sytuację prawną zaistniałą pomiędzy stronami, nie odniósł się bowiem w ogóle do konstytutywnego dla roszczenia mającego podstawę w art. 287 w zw. z art. 292 p.w.p. faktu naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy. Nie było w tym przypadku wystarczające stwierdzenie przez sąd I instancji związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanej, a zagrożeniem interesów powódki.

W sprawie, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział X Gospodarczy) do sygn. [X GC 372/10](#) (a która szerzej została omówiona również w części dotyczącej roszczeń podnoszonych z tytułu naruszenia prawa wyłączanego), Sąd również nie mógł stwierdzić podstawowej dla uznania roszczeń przesłanki – czyli faktu naruszenia prawa wyłącznego. Powód nie przedłożył bowiem egzemplarzy produktów, które jego zdaniem naruszały jego prawo ochronne.

W sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział X Gospodarczy) do sygn. [X GC 364/11](#) sporne okazały się być produkty urzeczywistniające prawo ochronne na wzór użytkowy przysługujący osobie trzeciej. W obliczu słusznego stwierdzenia przez sąd I instancji, że nie miało miejsca naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia i renomy, z uwagi na brak związku rozpowszechnianej przez pozwanego oczerniającej informacji z działalnością prowadzoną przez powoda – sąd nie znalazł również podstaw dla stwierdzenia, że zachowanie pozwanego wypełniało znamiona czynu nieuczciwej konkurencji. O takim zachowaniu nie może być bowiem mowy w sytuacji, gdy komunikat nie może być połączony z działalnością strony powodowej.

Średni okres trwania postępowań dotyczących praw ochronnych na wzory użytkowe w I instancji, to jest od dnia wniesienia pozwu aż do wydania wyroku w sprawie wynosił 17,5 (siedemnaście i pięć dziesiątych) miesiąca.

Ocenić można, że w sprawach mających za przedmiot naruszenie prawa ochronnego na wzór użytkowy można było zaobserwować spójność z orzecnictwem Sądu Najwyższego. W sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział X Gospodarczy) do sygn. [X GC 364/11](#), sąd I instancji wypowiedział się zgodnie z linią orzecniczą reprezentowaną przez Sąd Najwyższy m.in. w wyroku IV CKN 255/00. W realiach tej sprawy, należało przyjąć, że zapadłe orzeczenie odpowiadało dotychczasowym wypowiedziom orzecznictwa na ten temat. W przytoczonym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „nie jest bowiem równoznaczne z zagrożeniem lub naruszeniem interesu innego przedsiębiorcy podejmowanie tożsamych przedmiotowo działań na tożsamym terytorium, jeśli nie mają one zarazem cech dumpingu, bojkotu ani nie są przejawem dyskryminacji innego uczestnika rynku, a których celem byłoby doprowadzenie do wyeliminowania go z tegoż rynku.”

IV. Opis analizy statystycznej

Istotną częścią opracowania naukowo-badawczego pt. "Orzecznictwo sądów powszechnych w sprawach z zakresu własności przemysłowej w 2012 roku" jest wieloaspektowa analiza statystyczna. Zbiorcze zestawienie obrazujące zbiór danych poddanych badaniu stanowi załącznik nr 1 do niniejszego opracowania.

W trakcie wykonywania kwerendy spraw z zakresu własności przemysłowej rozpatrywanych przez sądy powszechne w 2012 roku sprawy pogrupowano ze względu na ich przedmiot. Dokonano podziału na trzy zasadnicze grupy. Wyszczególnione zostały spory dotyczące praw wyłącznych (patentów, praw ochronnych na znaki towarowe, wzory przemysłowe, wzory użytkowe), spory, których przedmiotem nie były prawa wyłączne, a roszczenia znalazły oparcie w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz nienadające się do zakwalifikowania do żadnej z powyższych grup – tzw. „inne”. W ramach sporów z zakresu zwalczania nieuczciwej konkurencji, ze względu na dużą liczbę spraw, w których podstawą roszczeń był art. 15 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, wyszczególniono dodatkowo grupę spraw mających za przedmiot tak zwane „opłaty półkowe”.

Powyższy podział nie miał wpływu na wyliczenia przedstawione w dalszej części tego rozdziału, dokonany został wyłącznie w celu merytorycznego pogrupowania spraw dla celów oceny jednolitości orzecznictwa oraz oceny zgodności orzecznictwa w zbadanych sprawach z orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny prawa.

W ramach dokonanego opracowania została wykonana analiza stabilności orzecznictwa w sprawach z zakresu własności przemysłowej. W pierwszej kolejności wskazano liczbę, a następnie odsetek spraw, które zostały zmienione lub uchylone na skutek wniesienia apelacji w odniesieniu do spraw, w których wydano orzeczenie podlegające zaskarżeniu. Następnie, w ujęciu statystycznym zaprezentowany został zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji. Przedstawiono zbiorczy czas trwania badanych postępowań. Wskaźnik ten badano w trzech aspektach. Jako pierwszy wyliczono czas trwania postępowań

od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji. Następnie, w sprawach, w których wniesiony został środek zaskarżenia, obliczono czas trwania postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji, dla tych postępowań wskazano również czas trwania postępowań od wydania orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji.

A. Analiza stabilności orzecznictwa

Kwerenda obejmuje 220 (dwieście dwadzieścia) spraw rozstrzyganych przez sądy w I instancji. W roku 2012 do sądów powszechnych wpłynęło ogółem 14 040 (czternaście tysięcy czterdzieści) spraw¹. Zatem niniejsza kwerenda obejmuje ok. 1,6% (jeden i sześć dziesiątych procent) wszystkich spraw, które wpłynęły do sądów powszechnych w 2012 roku. Wskazać należy, że w ośmiu przypadkach, na skutek apelacji stron, sądy II instancji orzekły o konieczności przeprowadzenia ponownego postępowania przed sądem I instancji. Tak więc łącznie przeanalizowano 228 (dwieście dwadzieścia osiem) spraw rozstrzyganych przez sądy w I instancji.

Spośród badanych dwustu dwudziestu ośmiu orzeczeń sądów I instancji, w 139 (stu trzydziestu dziewięciu) przypadkach wydane orzeczenie zostało zaskarżone i rozpatrywane w II instancji. W 40 (czterdziestu) przypadkach orzeczenia sądów I instancji zostały zmienione lub uchylone – co stanowi 28,8% (dwadzieścia osiem i osiem dziesiątych procent) w odniesieniu do 139 (stu trzydziestu dziewięciu) spraw, w których wydano orzeczenie podlegające zaskarżeniu.

Z analizy opisanych powyżej czterdziestu przypadków zmiany bądź uchylenia orzeczeń sądów I instancji wynika, że w 8 (ośmiu) przypadkach sądy II instancji uchyliły wyroki sądów I instancji, przekazując sprawy do ponownego rozpoznania przez sądy I instancji. Oznacza to, że w 5,8% (pięciu i ośmiu dziesiątych procent) przypadków sprawy rozpoznawano ponownie w I instancji.

W 32 (trzydziestu dwóch) przypadkach, co stanowi 23,0% (dwadzieścia trzy procent), sądy II instancji wydały wyroki reformatoryjne – w tym w 12 (dwunastu) sprawach, co

¹ Informacja statystyczna o ewidencji spraw i orzecznictwie w sądach powszechnych oraz o więziennictwie przygotowana przez Wydział Statystyki i Analiz Wymiaru Sprawiedliwości w Ministerstwie Sprawiedliwości, Warszawa 2013 r., s. 5.

stanowi 8,6% (osiem i sześć dziesiątych procent) całkowicie i w 20 (dwudziestu) sprawach, co stanowi 14,4% (czternaście i cztery dziesiąte procent), częściowo zmieniające orzeczenia sądów I instancji.

B. Statystyczne ujęcie zbiegu problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji

W 27 (dwudziestu siedmiu) spośród 228 (dwustu dwudziestu ośmiu) spraw, podstawy roszczeń wskazano w ustawie Prawo własności przemysłowej oraz w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Oznacza to, że w 11,8% (jedenastu i ośmiu dziesiątych procent) spraw występuje zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji.

C. Analiza czasu trwania badanych postępowań

Przy obliczaniu czasów trwania badanych postępowań, zastosowano formułę ustalania ilości dni kalendarzowych, upływających pomiędzy dwoma datami dziennymi. Na potrzeby dokonanego obliczenia przyjęto założenie, że rok kalendarzowy składa się z 12 (dwunastu) trzydziestodniowych miesięcy. Iloraz liczby dni, upływających pomiędzy dwoma datami kalendarzowymi i liczby 30 (trzydzieści), wskazuje liczbę miesięcy dzielących te daty. Wartości średnie, maksymalne i minimalne czasu trwania badanych postępowań określono w miesiącach z uwzględnieniem części dziesiątych.

Dla wykluczenia wpływu wysoce przewlekłych postępowań na wartości średnie czasu trwania postępowań objętych badaniem, ustalono wartości graniczne, po przekroczeniu których postępowanie może być uznane za szczególnie przewlekłe i istotnie zaburzające wyniki badania.

1. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji

W przypadku analizy czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wartość graniczna, o której mowa powyżej, wynosi 1 000 (tysiąc) dni.

Liczba badanych spraw wynosiła 220 (dwieście dwadzieścia). Jak wskazano powyżej, 8 (osiem) spośród 220 (dwustu dwudziestu) spraw rozpatrywano ponownie w I instancji - więc ogółem zbadano czas trwania postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji w 228 (dwustu dwudziestu ośmiu) sprawach.

Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 418 (czterysta osiemnaście) dni, tj. 13,9 (trzynaście i dziewięć dziesiątych) miesiąca.

Zgodnie z danymi przedstawionymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości, średni czas trwania postępowania sądowego w pierwszej instancji w latach 2008-2012 wykazywał rosnącą, niekorzystną tendencję; średni czas trwania postępowań sądowych w 2012 roku wyniósł 4,2 (cztery i dwie dziesiąte) miesiąca². Zatem czas trwania postępowań w sprawach z zakresu własności przemysłowej ponad trzy razy przewyższa średnią.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 2 981 (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt jeden) dni, tj. 99,4 (dziewięćdziesiąt dziewięć i cztery dziesiąte) miesiąca. Najdłuższe postępowanie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Łodzi (Wydział X Gospodarczy); roszczenia zgłoszone w pozwie posiadały źródło w ustawie o wynalazczości. Powód, uprawniony z tytułu czterech patentów domagał się odszkodowania z tytułu naruszenia jego praw wyłącznych. Zgłoszone zostało również roszczenie o zaniechanie naruszeń praw powoda do wspomnianych patentów. W trakcie trwania sporu do udziału w postępowaniu dopuszczono dwóch interwenientów. Przewlekłość postępowania spowodowana była czasem sporządzania opinii przez biegłych. Rozstrzygnięcie sprawy, ze względu na umiejscowienie się istoty sporu w kwestii zastosowania rozwiązań technicznych wymagało korzystania w szerokim zakresie z wiadomości specjalnych.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 30 (trzydzieści) dni, tj. 1 (jeden) miesiąc.

² Informacja statystyczna o ewidencji spraw i orzecznictwie w sądach powszechnych oraz o więziennictwie przygotowana przez Wydział Statystyki i Analiz Wymiaru Sprawiedliwości w Ministerstwie Sprawiedliwości, Warszawa 2013 r., s. 10.

Po wyłączeniu 12 (dwunastu) spraw o czasie postępowania powyżej 1 000 (tysiąca) dni – badanie obejmuje 216 (dwieście szesnaście) postępowań.

Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 366 (trzysta sześćdziesiąt sześć) dni, tj. 12,2 (dwanaście i dwie dziesiąte) miesiąca.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 955 (dziewięćset pięćdziesiąt pięć) dni, tj. 31,8 (trzydzieści jeden i osiem dziesiątych) miesiąca.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji wynosił 30 (trzydzieści) dni, tj. 1 (jeden) miesiąc.

2. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji

W przypadku analizy czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji, przyjęto założenie, że wartość graniczna czasu postępowania, powyżej której postępowanie uznać należy za nadmiernie przewlekłe, wynosi 1 000 (tysiąc) dni.

Liczba badanych spraw, rozpatrywanych w II instancji wynosiła 139 (sto trzydzieści dziewięć) spraw.

Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 656 (sześćset pięćdziesiąt sześć) dni, tj. 21,9 (dwadzieścia jeden i dziewięć dziesiątych) miesiąca.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 1 842 (tysiąc osiemset czterdzieści dwa) dni, tj. 61,4 (sześćdziesiąt jeden i cztery dziesiąte) miesiąca. Postępowanie toczyło się w I instancji przed Sądem Okręgowym w Krakowie (Wydział IX Gospodarczy) i trwało 1 449 (tysiąc czterysta czterdzieści dziewięć) dni, czyli 48,3 (czterdzieści osiem i trzy dziesiąte) miesiąca. Od orzeczenia wydanego w tej sprawie apelację wniesiono do Sądu Apelacyjnego w Krakowie (Wydział I Cywilny). Sąd ten uwzględnił apelację i rozstrzygnął sprawę merytorycznie. Sprawa dotyczyła prawa

ochronnego na znak towarowy znajdującego się w kolizji z prawem z rejestracji wzoru przemysłowego.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 162 (sto sześćdziesiąt dwa) dni, tj. 5,4 (pięć i cztery dziesiąte) miesiąca.

Po wyłączeniu 21 (dwudziestu jeden) spraw o czasie postępowania powyżej 1 000 (tysiąca) dni – badanie obejmuje 118 (sto osiemnaście) postępowań.

Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 542 (pięćset czterdzieści dwa) dni, tj. 18,1 (osiemnaście i jedna dziesiąta) miesiąca.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 993 (dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy) dni, tj. 33,1 (trzydzieści trzy i jedna dziesiąta) miesiąca.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 162 (sto sześćdziesiąt dwa) dni, tj. 5,4 (pięć i cztery dziesiąte) miesiąca.

3. Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji

W przypadku analizy czasu trwania badanych postępowań, od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji, przyjęto, że wartość graniczna czasu postępowania, powyżej której postępowanie uznać należy za nadmiernie przewlekłe, wynosi 500 (pięćset) dni.

Liczba badanych spraw, rozpatrywanych w II instancji wyniosła 139 (sto trzydzieści dziewięć) spraw.

Średni czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 220 (dwieście dwadzieścia) dni, tj. 7,3 (siedem i trzy dziesiąte) miesiąca.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 755 (siedemset pięćdziesiąt pięć) dni, tj. 25,2 (dwadzieścia pięć i dwie dziesiąte) miesiąca.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 84 (osiemdziesiąt cztery) dni, tj. 2,8 (dwa i osiem dziesiątych) miesiąca.

Po wyłączeniu 7 (siedmiu) spraw o czasie postępowania powyżej 500 (pięciuset) dni – badanie obejmuje 132 (sto trzydzieści dwa) postępowania.

Średni czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 202 (dwieście dwa) dni, tj. 6,7 (sześć i siedem dziesiątych) miesiąca.

Maksymalny czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 465 (czterysta sześćdziesiąt pięć dni) dni, tj. 15,5 (piętnaście i pięć dziesiątych) miesiąca.

Minimalny czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji wynosił 84 (osiemdziesiąt cztery) dni, tj. 2,8 (dwa i osiem dziesiątych) miesiąca.

V. Zbiorczy arkusz kalkulacyjny

Arkusz kalkulacyjny stanowi załącznik do niniejszego sprawozdania.

Zakres przedmiotowy	Numer sprawy w kwerendzie	Postępowanie w I instancji								Postępowanie w II instancji								Uwagi	Oceny i Analizy			
		Sygnatura	Sąd	Wydział	Data wpływu pozwu	Data rozstrzygnięcia w I instancji	Czas trwania postępowania w I instancji		Orzeczenie I instancji, zgodnie z uwagami pozwu	Sygnatura	Sąd	Wydział	Data rozstrzygnięcia w II instancji	Czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do dnia rozstrzygnięcia w II instancji		Czas trwania postępowania od dnia wydania orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji			Orzeczenie II instancji, zgodnie z orzeczeniem I instancji	Ocena zgodności orzecznictwa z orzecznictwem SN i poglądami doktryny prawa	Analiza stabilności orzecznictwa	Zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji
							dni	mc						dni	mc	dni	mc					
PATENTY	1	IX GC 76/11	SO w Gdańsku	IX Gosp.	21.02.2011	14.02.2012	353	11,77	TAK	I ACa 320/12	S. Apel. Gdańsku	I Cywilny	26.06.2012	485	16,17	132	16,17	Apelacji oddalono	SN odrzucił skargę kasacyjną		Utrzymano	
	2	X GC 931/04	SO w Łodzi	X Gosp.	16.08.2004	27.11.2012	2981	99,37	NIE - oddalono													
	3	I C 702/12	SO w Szczecinie	I Cywilny	09.07.2012	25.02.2013	226	7,53	NIE - oddalono													
	4	VI GC 186/10	SO w Legnicy	VI Gosp.	03.12.2010	11.09.2012	638	21,27	TAK													
	5	IX GC 46/10	SO w Poznaniu	IX Gosp.	26.01.2010	11.06.2012	855	28,50	NIE													
	6	V GC 46/12	SO w Częstochowie	V Gosp.	17.04.2012	17.05.2012	30	1,00	TAK - wyr. zaoczny													TAK
	7	I C 89/11	SO w Opolu	I Cywilny	24.02.2011	08.02.2012	344	11,47	TAK	I ACa 459/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	31.05.2012	457	15,23	113	15,23	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	8	I C 94/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	03.03.2011	01.11.2011	238	7,93	NIE													
	9	X GC 388/08	SO w Krakowie	IX Gosp.	24.11.2008	24.01.2012	1140	38,00	NIE	I ACa 612/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	09.11.2012	1425	47,50	285	47,50	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	10	IX GC 515/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	11.08.2010	22.10.2012	791	26,37	NIE	II ACa 276/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	23.04.2013	972	32,40	181	32,40	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	11	IX GC 577/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	20.09.2010	22.10.2012	752	25,07	NIE	I ACa 44/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	07.05.2013	947	31,57	195	31,57	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	1	I GC 63/12	SO w Gliwicach	X Gosp.	19.09.2011	08.05.2012	229	7,63	TAK													TAK
	2	IX GC 207/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	06.04.2012	04.07.2012	88	2,93	TAK													
	3	I C 32/10	SO w Koszalinie	I Cywilny	20.01.2010	11.12.2012	1041	34,70	TAK - częściowo													
	4	X GC 5/11	SO w Łodzi	X Gosp.	04.01.2011	03.01.2012	359	11,97	TAK													
	5	IX GC 161/09	SO w Gdańsku	IX Gosp.	30.04.2009	22.06.2012	1132	37,73	TAK - częściowo	I ACa 788/12	S. Apel. Gdańsku	I Cywilny	04.10.2013	1594	53,13	462	53,13	Częściowo zmieniono			Zmieniono	TAK
	6	IX GC 112/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	15.03.2011	01.08.2012	496	16,53	NIE - oddalono	I ACa 636/12	S. Apel. Lublinie	I Cywilny	23.01.2013	668	22,27	172	22,27	Apelacji oddalono			Utrzymano	TAK
	7	X GC 265/10	SO w Gliwicach	X Gosp.	09.12.2010	07.12.2011	358	11,93	NIE - oddalono	V ACz 126/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	23.04.2012	494	16,47	136	16,47	Uchylono wyrok I inst.	Przekazano do ponownego rozp.		Zmieniono	
		X GC 215/12	SO w Gliwicach	X Gosp.	24.04.2012	07.11.2012	193	6,43	TAK					688	22,93			Grzeczny czas prawom. post.				
	8	X GC 308/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	29.07.2011	04.01.2012	155	5,17	TAK	I ACa 257/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	03.04.2012	244	8,13	89	8,13	Apelacji oddalono			Utrzymano	TAK
	9	X GC 361/11	SO w Gliwicach	X Gosp.	28.09.2011	11.10.2012	373	12,43	TAK										SAp.rozp. skargi na przewlekłość			
10	IX GC 88/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	14.02.2012	13.06.2012	119	3,97	NIE										Cofnięcie pozwu przed rozprawą				

11	IX GC 9/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	03.01.2012	29.02.2012	56	1,87	TAK														
12	VIII GC 204/12	SO w Szczecinie	VIII Gosp.	04.06.2012	20.11.2012	166	5,53	TAK														TAK
13	X GC 315/12	SO w Łodzi	X Gosp.	18.05.2012	24.10.2012	156	5,20	TAK														
14	XIV GC 134/12/MN	SO w Katowicach	XIV Gosp.	19.11.2011	20.06.2012	211	7,03	NIE	V ACa 652/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	10.01.2013	411	13,70	200	13,70	Apelacji oddalono				Utrzymano	TAK
15	XIV GC 367/11/JG	SO w Katowicach	XIV Gosp.	21.11.2011	18.05.2012	177	5,90	NIE														TAK
16	XIV GC 385/11/10	SO w Katowicach	XIV Gosp.	14.09.2011	12.01.2012	118	3,93	NIE														
17	VI GC 71/10	SO w Świdnicy	VI Gosp.	17.08.2010	21.06.2011	304	10,13	TAK - CzłŚciowo	I ACa 1133/11	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	23.11.2011	456	15,20	152	15,20	Apelacja uwzględniona	uchyl. i przekaz. do pon. rozp.			Zmieniono	TAK
	VI GC 17/12	SO w Legnicy	VI Gosp.	24.11.2011	04.06.2012	190	6,33	TAK	I ACa 978/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	16.10.2012	322	10,73	132	10,73	Apelacji oddalono				Utrzymano	TAK
18	IX GC 175/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	18.03.2008	27.03.2012	1449	48,30	NIE	I ACa 826/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	30.04.2013	1842	61,40	393	61,40	Apelacja uwzględniona				Zmieniono	TAK
19	IX GC 484/09	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.10.2009	30.04.2012	922	30,73	NIE														TAK
20	IX GC 455/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	02.12.2010	05.10.2012	663	22,10	TAK- CzłŚciowo	I ACa 21/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	20.02.2013	798	26,60	135	26,60	Apelacja powoda oddalona				Utrzymano	TAK
21	IX GC 59/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	02.02.2011	27.11.2012	655	21,83	NIE	I ACa 263/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	18.04.2013	796	26,53	141	26,53	Apelacja powoda oddalona				Utrzymano	TAK
22	V GC 114/11	SO w Człstochowie	V Gosp.	20.10.2011	24.04.2012	184	6,13	NIE														
23	X GC 308/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	29.07.2011	04.01.2012	155	5,17	TAK	I ACa 257/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	03.04.2012	244	8,13	89	8,13	Apelacji oddalono				Utrzymano	
24	XVI GC 373/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	21.06.2011	06.09.2012	435	14,50	NIE														TAK
25	I C 478/11	SO w Suwałkach	I Cywilny	20.12.2010	26.12.2012	726	24,20	NIE														
26	VI GC 4/12 oz 10/11	SO w Toruniu	VI Gosp.	09.11.2011	09.03.2012	120	4,00	TAK	V ACa 541/12	S. Apel. w Gdańsku	V Cywilny	29.06.2012	230	7,67	110	7,67	CzłŚciowo zmieniono				Zmieniono	
27	XVI GC 606/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	16.08.2010	01.03.2011	195	6,50	TAK														
28	XX GC 711/11	SO w Warszawie	XX Gosp.	14.10.2011	04.06.2012	230	7,67	NIE	VI ACa 1678/12	S. Apel. w Warszawie	VI Cywilny	19.09.2013	695	23,17	465	23,17	Apelacji odrzucono				Utrzymano	
29	IX GC 256/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	11.05.2011	20.11.2012	549	18,30	NIE	I ACa 215/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	04.04.2013	683	22,77	134	22,77	Apelacji oddalono				Utrzymano	
30	VI GC 161/11	SO w Toruniu	VI Gosp.	27.12.2011	12.04.2012	105	3,50	NIE														TAK
31	VIII GC 191/10	SO w Bydgoszczy	VIII Gosp.	31.12.2010	27.06.2012	537	17,90	TAK	V ACa 890/12	S. Apel. w Gdańsku	V Cywilny	27.11.2012	687	22,90	150	22,90	Apelacji oddalono				Utrzymano	
32	X GC 375/10	SO we Wrocławiu	X Gosp.	20.09.2010	13.07.2012	653	21,77	TAK	I ACa 1185/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	06.12.2012	796	26,53	143	26,53	Apelacji oddalono				Utrzymano	TAK
33	XVI GC 511/08	SO w Warszawie	XVI Gosp.	03.10.2008	29.05.2012	1316	43,87	NIE														TAK
34	XX GC 634/10	SO w Warszawie	XX Gosp.	13.09.2010	03.04.2012	560	18,67	TAK	VI ACa 1291/12	S. Apel. w Warszawie	VI Cywilny	09.05.2013	956	31,87	396	31,87	CzłŚciowo zmieniono				Zmieniono	TAK
35	IX GC 590/10, IX GC 611/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	24.09.2010	21.04.2011	207	6,90	TAK	I ACa 770/11, I ACa 735/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	02.10.2012	728	24,27	521	24,27	Apelacja uwzględniona	uchyl. i przekaz. do pon. rozp.			Zmieniono	
36	IX GC 374/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	04.07.2011	03.04.2012	269	8,97	NIE														
37	IX 407/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	22.07.2011	29.03.2012	247	8,23	NIE	I ACa 649/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	13.07.2012	351	11,70	104	11,70	Apelacji oddalono				Utrzymano	
38	IX GC 86/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	05.08.2011	03.04.2012	238	7,93	TAK	I ACa 1268/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	15.01.2013	520	17,33	282	17,33	Apelacji oddalono				Utrzymano	TAK
1	X GC 628/11	SO w Łodzi	X Gosp.	15.11.2011	28.12.2012	403	13,43	NIE - oddalono	I ACa 526/13	S. Apel. w Łodzi	I Cywilny	05.11.2013	710	23,67	307	23,67	Apelacji oddalono				Utrzymano	TAK
	IX GC 118/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	19.01.2012	27.09.2012	248	8,27	NIE - oddalono														

WZORY PRZEMYSŁ	3	IX GC 458/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	10.11.2011	24.04.2012	164	5,47	ZAWARTO UGODŃ										Postępowanie umorzone			TAK
	4	IX GC 203/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	30.03.2011	08.11.2012	578	19,27	NIE	I ACa 198/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	03.04.2013	723	24,10	145	24,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	TAK
	5	VIII GC 98/10	SO w Bydgoszczy	VIII Gosp.	25.02.2011	31.07.2012	516	17,20	TAK	V ACa 956/12	S. Apel. w Gdańsku	V Cywilny	12.12.2012	647	21,57	132	21,57	Apelacji oddalono			Utrzymano	TAK
WZORY UŁYTKOWE	1	VII GC 73/09	SO w Kielcach	VII Gosp.	16.06.2009	03.03.2010	257	8,57	TAK - czńŚciowo	I ACa 562/10	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	30.06.2010	374	12,47	117	12,47	Apelacja uwzględniona	uchyl. i przekaz. do pon. rozp.		Zmieniono	TAK
			SO w Kielcach	VII Gosp.	01.07.2010	01.03.2012	600	20,00	TAK					975	32,50			Główny czas prawom. post.				
	2	X GC 364/11	SO w Ćodzi	X Gosp.	07.07.2011	30.04.2012	293	9,77	NIE - oddalono	I ACa 881/12	S. Apel. w Ćodzi	I Cywilny	16.11.2012	489	16,30	196	16,30	Apelacji oddalono	W kw. pominięto sygn SA		Utrzymano	
3	X GC 372/10	SO w Ćodzi	X Gosp.	08.09.2009	30.04.2012	952	31,73	NIE - oddalono														
AWA O ZWALCZANIU NIEUCZLIWEJ KONKURENCJI	1	VII GC 92/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	01.07.2011	05.12.2012	514	17,13	NIE - oddalono	I ACa 258/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	23.04.2013	652	21,73	138	21,73	Apelacji oddalono	Data wpęwu pozwu prawdop.		Utrzymano	
	2	IX GC 166/10	SO w Gdańsku	IX Gosp.	06.10.2009	15.02.2012	849	28,30	NIE - oddalono	I ACa 490/12	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	06.12.2012	1140	38,00	291	38,00	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	3	IX GC 332/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	04.06.2012	22.11.2012	168	5,60	NIE - oddalono	I ACa 150/13	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	22.05.2013	348	11,60	180	11,60	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	4	IX GC 532/10	SO w Lublinie	IX Gosp.	06.01.2010	02.07.2012	896	29,87	NIE - oddalono									II inst. zażalenie na koszty - oddal.				
	5	X GC 163/12	SO w Gliwicach	X Gosp.	26.06.2012	24.10.2012	118	3,93	TAK													
	6	IX GC 411/11	SO w Gdańsku	IX Gosp.	09.05.2011	13.08.2012	454	15,13	NIE - oddalono	I ACa 53/13	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	10.04.2013	691	23,03	237	23,03	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	7	IX GC 104/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	23.12.2010	12.03.2012	439	14,63	TAK													
	8	VIII GC 192/11	SO w Szczecinie	VIII Gosp.	20.08.2011	27.04.2012	247	8,23	TAK - czńŚciowo													
	9	X GC 232/11	SO w Gliwicach	X Gosp.	25.08.2011	12.07.2012	317	10,57	TAK - czńŚciowo	V ACa808/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	14.03.2013	559	18,63	242	18,63	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	10	IX GC 55/11/10	SO w Katowicach	XIV Gosp.	25.02.2011	18.07.2011	143	4,77	NIE	V ACa 610/11	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	09.12.2011	284	9,47	141	9,47	Apelacja uwzględniona			Zmieniono	
		XIV GC 16/12/16	SO w Katowicach	XIV Gosp.	10.12.2011	25.04.2012	135	4,50	NIE	V ACa 449/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	13.11.2013	693	23,10	558	23,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	11	XIII GC 258/12/Ap	SO w Katowicach	XIII Gosp.	25.06.2012	21.11.2012	146	4,87	NIE													
	12	XIII GC 284/12/Ap	SO w Katowicach	XIII Gosp.	06.07.2012	26.11.2012	140	4,67	NIE	V ACa 55/13	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	16.04.2013	280	9,33	140	9,33	Apelacja uwzględniona	czńŚ. uwzgl. powództwa		Zmieniono	TAK
	13	XIV GC 12/12/JG	SO w Katowicach	XIV Gosp.	11.01.2012	20.06.2012	159	5,30	NIE	V ACa 731/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	08.02.2013	387	12,90	228	12,90	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	14	VI GC 63/12	SO w Legnicy	VI Gosp.	09.03.2012	16.07.2012	127	4,23	TAK - czńŚciowo	I ACa 1051/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	30.10.2012	231	7,70	104	7,70	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	15	VI GC 81/12	SO w Legnicy	VI Gosp.	26.03.2012	27.11.2012	241	8,03	NIE	I ACa 144/13	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	03.04.2013	367	12,23	126	12,23	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	16	VI GC 194/11	SO w Legnicy	VI Gosp.	03.10.2011	13.12.2011	70	2,33	TAK - czńŚciowo	I ACa 204/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	15.03.2012	162	5,40	92	5,40	Apelacja uwzględniona	niew.post. uchyl. do ponown.rozp.		Zmieniono	
		VI GC 85/12	SO w Legnicy	VI gosp.	16.03.2012	29.06.2012	103	3,43	TAK													
	17	IX GC 89/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	26.01.2012	22.10.2012	266	8,87	NIE	I ACa 9/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	28.02.2013	392	13,07	126	13,07	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	18	IX GC 535/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	19.07.2011	29.02.2012	220	7,33	TAK - czńŚciowo	I ACa 511/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	29.08.2012	400	13,33	179	13,33	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	19	IX GC 265/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	27.04.2011	09.02.2012	282	9,40	NIE	I ACa 647/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	27.09.2012	510	17,00	228	17,00	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	20	V GC 90/08	SO w Czństochowie	V Gosp.	07.10.2008	29.05.2012	1312	43,73	TAK	V ACa 621/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	12.11.2013	1835	61,17	523	61,17	Apelacja powoda i pozwanego uwzględniona			Zmieniono	
21	VII GC 92/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	16.08.2011	05.12.2012	469	15,63	NIE														
22	V GC 89/12	SO w Olsztynie	V Gosp.	16.07.2012	31.10.2012	105	3,50	TAK	I ACa 20/13	S. Apel. w Białymstoku	I Cywilny	26.03.2013	250	8,33	146	8,33	Apelacji oddalono			Utrzymano		

23	VI GC 186/11	SO w Opolu	VI Gosp.	09.12.2011	08.03.2012	89	2,97	TAK													
24	X GC 77/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	23.02.2011	14.03.2012	381	12,70	TAK													
25	X GC 171/12	SO we Wrocławiu	X Gosp.	11.04.2012	06.11.2012	205	6,83	NIE	I ACa 113/13	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	08.03.2013	327	10,90	122	10,90	Apelacji oddalono			Utrzymano	
26	X GC 218/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	03.06.2011	09.03.2012	276	9,20	NIE	I ACa 486/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	26.07.2012	413	13,77	137	13,77	Apelacji oddalono			Utrzymano	
27	XVI GC 614/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	12.09.2011	10.09.2012	358	11,93	NIE													
28	XX GC 602/11	SO w Warszawie	XX Gosp.	09.09.2011	20.12.2011	101	3,37	TAK													
29	XXVI GC 278.12	SO w Warszawie	XXVI Gosp.	10.10.2011	18.12.2012	428	14,27	TAK													
30	XXVI GC 449/12	SO w Warszawie	XXVI Gosp.	12.04.2012	29.10.2012	197	6,57	TAK													
31	VI GC 177/12	SO w Rzeszowie	VI Gosp.	16.07.2012	03.04.2013	257	8,57	TAK	I ACa 374/13	S. Apel. w Rzeszowie	I Cywilny	26.11.2013	490	16,33	233	16,33	Apelacji oddalono			Utrzymano	
32	XVI GC 835/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	08.01.2010	15.05.2012	847	28,23	TAK	I ACa 1040/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	05.03.2013	1137	37,90	290	37,90	Apelacji oddalono			Utrzymano	
33	IX GC 136/09	SO w Krakowie	IX Gosp.	03.04.2009	16.03.2012	1063	35,43	częściowo	I ACa 856/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	10.10.2012	1267	42,23	204	42,23	Apelacji uwzględniono	III CSK65/13, wyr. SA utrzymany		Zmieniono	
34	IX GC 188/12	SO w Krakowie	IX Gosp.	07.11.2011	14.06.2012	217	7,23	NIE													
35	IX GC 692/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	24.11.2011	30.04.2012	156	5,20	NIE	I ACa 996/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	06.11.2012	342	11,40	186	11,40	Częściowo zmieniono			Zmieniono	TAK
36	XX GC 645/08	SO w Warszawie	XX Gosp.	19.08.2008	12.01.2012	1223	40,77	NIE	VI ACa 591/12	S. Apel. w Warszawie	VI Cywilny	15.11.2012	1526	50,87	303	50,87	Apelacji oddalono			Utrzymano	
1	IX GC 144/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	21.02.2012	19.12.2012	298	9,93	NIE - oddalono	I ACa 149/13	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	22.05.2013	451	15,03	153	15,03	Apelacji oddalono	obydwa wyroki "dziwne" MK		Utrzymano	
2	IX GC 154/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	03.04.2012	09.11.2012	216	7,20	ZAWARTO UGODN										Postępowanie umorzono			
3	IX GC 318/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	16.07.2012	19.10.2012	93	3,10	ZAWARTO UGODN										Postępowanie umorzono			
4	VII GC 95/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	22.08.2011	12.01.2012	140	4,67	TAK	I ACa 352/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	19.04.2012	237	7,90	97	7,90	Apelacji oddalono			Utrzymano	
5	IX GC 26/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	24.02.2012	21.08.2012	177	5,90	TAK													
6	IX GC 112/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	12.03.2012	31.08.2012	169	5,63	TAK													
7	IX GC 123/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	15.03.2012	31.08.2012	166	5,53	TAK													
8	IX GC 131/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	15.12.2011	03.08.2012	228	7,60	TAK													
9	IX GC 335/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	24.07.2012	08.10.2012	74	2,47	ZAWARTO UGODN										Postępowanie umorzono			
10	VI GC 114/10	SR w Słupsku	VI Gosp.	26.01.2010	21.06.2011	505	16,83	TAK	XII GA 557/11	SO w Gdańsku	XII Gosp. odwoł.						Nieważności postępowania	Nieważności snu ponowne r.		Zmieniono	
	IX GC 75/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	10.12.2011	29.05.2012	169	5,63	TAK	I ACa 646/12	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	04.12.2012	354	11,80	185	11,80	Apelacji oddalono			Utrzymano	
11	IX GC 303/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	05.03.2012	01.08.2012	146	4,87	TAK													
12	IX GC 433/11	SO w Gdańsku	IX Gosp.	19.09.2011	27.11.2012	428	14,27	NIE - oddalono	I ACa 191/13	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	22.05.2013	603	20,10	175	20,10	Uwzględniono apelacji powoda	Sąd Apelacyjny wydał wyrok		Zmieniono	
13	IX GC 2/12	SO w Lublinie	IX Gosp.	02.01.2012	20.04.2012	108	3,60	TAK													
14	VII GC 131/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	11.10.2011	30.05.2012	229	7,63	TAK	I ACa 956/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	19.12.2012	428	14,27	199	14,27	Częściowo zmieniono			Zmieniono	
15	IX GC 1/12	SO w Gdańsku	IX Gosp.	20.09.2011	06.12.2012	436	14,53	TAK	I ACa 175/13	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	26.07.2013	666	22,20	230	22,20	Apelacji oddalono			Utrzymano	
16	IX GC 312/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	26.07.2011	17.09.2012	411	13,70	TAK													

17	IX GC 343/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	22.08.2011	06.06.2012	284	9,47	TAK																	
18	IX GC 392/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	20.09.2011	31.05.2012	251	8,37	TAK																	
19	X GC 445/11	SO w Łodzi	X Gosp.	01.08.2011	05.06.2012	304	10,13	TAK	I ACa 985/12	S. Apel. w Godzi	I Cywilny	09.01.2013	518	17,27	214	17,27	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
20	IX GC 390/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	19.09.2011	08.02.2012	139	4,63	ZAWARTO UGODÑ													Postępowanie umorzono				
21	XIII GC 107/12/IW	SO w Katowicach	XIII Gosp.	28.10.2011	25.06.2012	237	7,90	TAK - czñŚciowo	V ACa 620/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	11.12.2012	403	13,43	166	13,43	Apelacja powoda uwzglñdniona							Zmieniono	
22	XIV GC 155/12/MN	SO w Katowicach	XIV Gosp.	17.02.2012	06.07.2012	139	4,63	NIE	V ACa 680/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	17.01.2013	330	11,00	191	11,00	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
23	XIV GC 179/12/BS	SO w Katowicach	XIV Gosp.	06.03.2012	14.08.2012	158	5,27	TAK - czñŚciowo	V ACa 732/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	21.02.2013	345	11,50	187	11,50	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
24	XIV GC 390/12/WK	SO w Katowicach	XIV Gosp.	08.08.2012	13.12.2012	125	4,17	TAK - czñŚciowo																	
25	IX GC 50/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	12.01.2012	08.05.2012	116	3,87	TAK - czñŚciowo	I ACa 694/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	09.10.2012	267	8,90	151	8,90	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
26	IX GC 283/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	07.04.2012	20.11.2012	223	7,43	TAK	I ACa 505/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	03.07.2013	446	14,87	223	14,87	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
27	IX GC 592/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	20.06.2011	26.04.2012	306	10,20	TAK - czñŚciowo	I ACa 610/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	04.09.2012	434	14,47	128	14,47	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
28	IX GC 708/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	10.10.2011	30.03.2012	170	5,67	TAK - czñŚciowo	I ACa 560/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	18.07.2012	278	9,27	108	9,27	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
29	IX GC 863/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	18.11.2011	14.12.2012	386	12,87	TAK - w stos. do 1. pozwanego																	
30	IX GC 410/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	03.06.2011	30.04.2012	327	10,90	TAK - czñŚciowo	I ACa 853/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	16.11.2012	523	17,43	196	17,43	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
31	IX GC 715/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	10.10.2011	13.12.2012	423	14,10	TAK - czñŚciowo	I ACa 259/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	29.04.2013	559	18,63	136	18,63	Apelaciñ oddalono	brak uzasadnienia						Utrzymano	
32	IX GC 904/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	21.11.2011	05.06.2012	194	6,47	TAK - czñŚciowo	I ACa 695/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	18.10.2012	327	10,90	133	10,90	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
33	IX GC 269/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	28.03.2012	21.08.2012	143	4,77	TAK	I ACa 1149/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	30.01.2013	302	10,07	159	10,07	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
34	IX GC 572/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	19.07.2011	11.09.2012	412	13,73	NIE	I ACa 18/13	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	26.02.2013	577	19,23	165	19,23	Apelaciñ Powoda uwzglñdn. czñŚ .							Zmieniono	
35	IX GC 727/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	16.07.2012	11.12.2012	145	4,83	TAK																	
36	IX GC 865/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	05.12.2011	19.07.2012	224	7,47	TAK - czñŚciowo	I ACa 966/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	05.12.2012	360	12,00	136	12,00	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
37	IX GC 189/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	21.01.2012	31.05.2012	130	4,33	TAK	I ACa 721/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	11.10.2012	260	8,67	131	8,67	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
38	IX GC 405/12	SO w Poznaniu	IX Gosp.	14.05.2012	21.12.2012	217	7,23	TAK																	
39	IX GC 667/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	23.08.2011	03.07.2012	310	10,33	TAK - czñŚciowo	I ACa 1208/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	12.02.2013	529	17,63	219	17,63	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
40	IX GC 758/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	15.10.2011	16.07.2012	271	9,03	NIE	I ACa 948/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	05.12.2012	410	13,67	139	13,67	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
41	IX GC 762/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	23.10.2011	29.12.2011	66	2,20	TAK-wyrok zaoczy																	
42	IX GC 900/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	16.12.2011	14.09.2012	268	8,93	TAK - czñŚciowo	I ACa 1074/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	09.01.2013	383	12,77	115	12,77	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
43	IX GC 415/11	SO w Poznaniu	IX Gosp.	16.05.2011	29.03.2012	313	10,43	TAK	I ACa 529/12	S. Apel. w Poznaniu	I Cywilny	20.07.2012	424	14,13	111	14,13	Apelacja czñŚ . uwzglñdniona							Zmieniono	
44	VII GC 69/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	27.06.2011	26.01.2012	209	6,97	TAK - czñŚciowo	I ACa 376/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	20.04.2012	293	9,77	84	9,77	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
45	VII GC 94/12	SO w Kielcach	VII Gosp.	18.04.2012	08.11.2012	200	6,67	TAK	I ACa 63/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	28.02.2013	310	10,33	110	10,33	Apelaciñ oddalono							Utrzymano	
46	VII GC 132/11	SO w Kielcach	VII Gosp.	12.10.2011	09.02.2012	117	3,90	TAK	I ACa 415/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	17.05.2012	215	7,17	98	7,17	Apelaciñ uwzglñdniono							Zmieniono	
47	VI GC 107/11	SO w opolu	VI Gosp.	18.07.2011	04.01.2012	166	5,53	NIE																	

48	VI GC 149/11	SO w Toruniu	VI Gosp.	21.11.2011	30.03.2012	129	4,30	NIE	V ACa 599/12	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	31.03.2013	490	16,33	360	16,33	Apelacji oddalono			Utrzymano	
49	VI GC 188/12	SO w Krakowie	IX Gosp.	23.07.2012	08.02.2013	195	6,50	TAK	I ACa 220/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	05.09.2013	402	13,40	207	13,40	Apelacji oddalono			Utrzymano	
50	IX GC 81/12	SO w Rzeszowie	VI Gosp.	05.04.2012	11.02.2013	306	10,20	TAK	I ACa 246/13	S. Apel. w Rzeszowie	I Cywilny	19.09.2013	524	17,47	218	17,47	Apelacji oddalono			Utrzymano	
51	X GC 311/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	04.07.2011	17.09.2012	433	14,43	TAK	I ACa 1361/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	06.02.2013	572	19,07	139	19,07	Apelacji oddalono			Utrzymano	
52	XVI GC 83/12	SO w Warszawie	XVI Gosp.	07.12.2011	26.09.2012	289	9,63	TAK	I ACa 28/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	25.06.2013	558	18,60	269	18,60	Apelacji oddalono			Utrzymano	
53	XVI GC 102/12	SO w Warszawie	XVI Gosp.	03.11.2011	26.09.2012	323	10,77	TAK	I ACa 1552/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	05.06.2013	572	19,07	249	19,07	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
54	XVI GC 113/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	09.11.2009	02.04.2012	863	28,77	TAK	I ACa 938/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	17.01.2013	1148	38,27	285	38,27	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
55	XVI GC 129/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	29.12.2009	15.02.2012	766	25,53	TAK	I ACa 822/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	14.12.2012	1065	35,50	299	35,50	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
56	XVI GC 153/12	SO w Warszawie	XVI Gosp.	04.05.2011	20.04.2012	346	11,53	TAK	I ACa 990/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	25.01.2013	621	20,70	275	20,70	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
57	XVI GC 234/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	17.02.2011	03.04.2012	406	13,53	TAK	I ACa 304/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	11.09.2013	924	30,80	518	30,80	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
58	XVI GC 245/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	03.03.2011	20.12.2012	647	21,57	TAK													
59	XVI GC 296.11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	02.12.2009	24.05.2012	892	29,73	TAK													
60	XVI GC 335/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	22.04.2011	15.05.2012	383	12,77	TAK	I ACa 119/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	12.03.2013	680	22,67	297	22,67	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
61	XVI GC 392/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	23.02.2011	29.10.2012	606	20,20	TAK	I ACa 208/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	19.09.2013	926	30,87	320	30,87	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
62	XVI GC 411.10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	17.05.2010	12.06.2012	745	24,83	TAK													
63	XVI GC 418/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	22.03.2011	19.12.2012	627	20,90	TAK	I ACa 321/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	04.09.2013	882	29,40	255	29,40	Apelacji oddalono			Utrzymano	
64	XVI GC 419/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	24.03.2010	08.03.2012	704	23,47	TAK	I ACa 1059/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	05.03.2013	1061	35,37	357	35,37	Apelacji oddalono			Utrzymano	
65	XVI GC 443/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	19.07.2011	11.06.2012	322	10,73	NIE	I ACa 1173/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	10.04.2013	621	20,70	299	20,70	Apelacji uwzględniono			Zmieniono	
66	XVI GC 444/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	26.04.2011	07.12.2012	581	19,37	TAK	I ACa 470/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	23.10.2013	897	29,90	316	29,90	Apelacji oddalono			Utrzymano	
67	XVI GC 473/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	13.05.2011	15.10.2012	512	17,07	TAK	I ACa 81/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	13.07.2013	780	26,00	268	26,00	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	
68	XVI GC 491/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	26.07.2011	09.12.2012	493	16,43	NIE	I ACa 397/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	09.09.2013	763	25,43	270	25,43	Apelacji uwzględniono			Zmieniono	
69	XVI GC 501/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	20.04.2010	27.03.2012	697	23,23	TAK	I ACa 924/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	23.01.2013	993	33,10	296	33,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	
70	XVI GC 624/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	13.05.2010	06.07.2012	773	25,77	TAK	I ACa 1414/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	21.05.2013	1088	36,27	315	36,27	Apelacji oddalono			Utrzymano	
71	XVI GC 656/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	25.07.2011	25.09.2012	420	14,00	TAK	I ACa 500/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	24.10.2013	809	26,97	389	26,97	Apelacji oddalono			Utrzymano	
72	IX GC 730/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	24.09.2010	13.06.2012	619	20,63	TAK	I ACa 1296/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	18.04.2013	924	30,80	305	30,80	Apelacji oddalono			Utrzymano	
73	XVI GC 815/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	22.07.2011	18.12.2012	506	16,87	TAK	I ACa 420/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	27.09.2013	785	26,17	279	26,17	Apelacji oddalono			Utrzymano	
74	XVI GC 819/12	SO w Warszawie	XVI Gosp.	01.09.2010	01.03.2012	540	18,00	TAK	I ACa 1268/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	13.12.2012	822	27,40	282	27,40	Apelacji oddalono			Utrzymano	
75	XVI GC 882/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	04.10.2010	14.09.2012	700	23,33	TAK	I ACa 1/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	20.06.2013	976	32,53	276	32,53	Apelacji oddalono			Utrzymano	
76	XX GC 838/11	SO w Warszawie	XX Gosp.	10.02.2010	03.04.2012	773	25,77	TAK	VI ACa 1512/12	S. Apel. w Warszawie	VI Cywilny	11.07.2013	1231	41,03	458	41,03	Apelacji oddalono			Utrzymano	
77	XXVI GC 527/12	SO w Warszawie	XXVI Gosp.	08.01.2010	03.04.2012	805	26,83	TAK	I ACa 400/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	13.09.2013	1325	44,17	520	44,17	Apelacji uwzględniono			Zmieniono	
78	XXVI GC 634/12	SO w Warszawie	XXVI Gosp.	15.04.2011	20.12.2012	605	20,17	TAK	I ACa 469/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	17.10.2013	902	30,07	297	30,07	Apelacja cząści . uwzględniona			Zmieniono	

79	IX GC 586/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	07.06.2010	20.12.2012	913	30,43	TAK													
80	IVI GC 222/11	SO w Rzeszowie	VI Gosp.	19.10.2011	18.07.2012	269	8,97	TAK	I ACa 413/12	S. Apel. w Rzeszowie	I Cywilny	20.12.2012	421	14,03	152	14,03	Apelacji uwzględniono			Zmieniono	
81	IX GC 589/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	19.05.2011	13.06.2012	384	12,80	TAK	I ACa 993/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	22.12.2012	573	19,10	189	19,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	
82	IX GC 603/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	19.05.2011	25.04.2012	336	11,20	TAK	I ACa 891/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	05.10.2012	496	16,53	160	16,53	Apelacji oddalono			Utrzymano	
83	IX GC 709/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	29.10.2010	18.01.2011	79	2,63	NIE	I ACa 576/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	22.06.2012	593	19,77	514	19,77	Apelacji oddalono			Utrzymano	
84	IX GC 450/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	31.08.2010	04.01.2012	484	16,13	NIE													
85	IX GC 644/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	30.09.2011	04.09.2012	334	11,13	NIE													
86	IX GC 581/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	22.09.2010	23.08.2012	691	23,03	NIE													
87	IX GC 444/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	13.07.2010	18.04.2012	635	21,17	TAK													
88	IX GC 458/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	19.07.2010	18.01.2011	179	5,97	TAK													
89	IX GC 445/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	07.06.2010	13.09.2012	816	27,20	TAK	I ACa 1399/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	08.02.2013	961	32,03	145	32,03	Apelacji oddalono			Utrzymano	
90	IX GC 429/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.10.2010	15.06.2012	607	20,23	TAK	I ACa 1006/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	15.11.2012	757	25,23	150	25,23	Apelacji oddalono			Utrzymano	
91	IX GC 364/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	26.04.2010	28.03.2012	692	23,07	NIE	I ACa 755/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	08.09.2012	852	28,40	160	28,40	Apelacji oddalono			Utrzymano	
92	IX GC 315/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	14.02.2011	08.08.2012	534	17,80	TAK	I ACa 1225/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	19.12.2012	665	22,17	131	22,17	Apelacji oddalono			Utrzymano	
93	VI GC 414/12	SO w Rzeszowie	VI Gosp.	19.08.2012	03.04.2013	224	7,47	TAK	I ACa 330/13	S. Apel. w Rzeszowie	I Cywilny	24.10.2013	425	14,17	201	14,17	Apelacji oddalono			Utrzymano	
94	XVI GC 155/11	SO w Warszawie	XVI Gosp.	14.02.2011	10.07.2012	506	16,87	TAK	I ACa1504/12	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	28.06.2013	854	28,47	348	28,47	Apelacja części uwzględniona			Zmieniono	
95	IX GC 226/12	SO w Krakowie	IX Gosp.	03.01.2012	20.11.2012	317	10,57	TAK													
96	IX GC 197/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.04.2011	22.08.2012	494	16,47	NIE													
97	IX GC 190/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.04.2011	20.11.2012	582	19,40	TAK													
98	IX GC 189/10, IXGC 415/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.03.2010	21.01.2011	313	10,43	TAK	I ACa 539/11	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	29.06.2011	471	15,70	158	15,70	Apelacji oddalono			Utrzymano	
99	IX GC 99/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	23.11.2010	18.12.2012	745	24,83	TAK													
100	XVI GC 503/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	08.01.2010	03.09.2012	955	31,83	NIE	I ACa 97/13	S. Apel. w Warszawie	I Cywilny	03.09.2013	1315	43,83	360	43,83	Apelacji oddalono			Utrzymano	
101	X GC 477/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	10.11.2011	18.09.2012	308	10,27	TAK	I ACa 1317/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	28.12.2012	408	13,60	100	13,60	Apelacji oddalono			Utrzymano	
1	IX GC 476/10	SO w Lublinie	IX Gosp.	10.11.2010	28.02.2012	468	15,60	NIE - oddalono	I ACa 332/12	S. Apel. w Lublinie	I Cywilny	11.10.2012	691	23,03	223	23,03	Apelacji oddalono			Utrzymano	
2	XV C 1011/12	SO w Gdańsku	XV Cywilny	01.07.2011	23.04.2012	292	9,73	TAK	I ACa 583/12	S. Apel. w Gdańsku	I Cywilny	26.10.2012	475	15,83	183	15,83	Apelacji oddalono			Utrzymano	
3	X GC 474/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	30.09.2011	27.04.2012	207	6,90	NIE - oddalono										Data wpływu pozwu prawdom.			
4	X GC 317/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	13.07.2011	13.04.2012	270	9,00	TAK - częściowo													
5	IX GC 424/11	SO w Lublinie	IX Gosp.	12.10.2009	16.03.2012	874	29,13	NIE - oddalono	I ACa 242/12	S. Apel. w Lublinie	I Cywilny	28.06.2012	976	32,53	102	32,53	Apelacji oddalono			Utrzymano	
6	VII GC 139/09	SO w Kielcach	VII Gosp.	26.11.2009	26.06.2012	930	31,00	TAK - częściowo	I ACa 1306/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	22.01.2013	1136	37,87	206	37,87	Apelacji oddalono	brak uzasadnienia		Utrzymano	
7	IX GC 155/11	SO w Katowicach	XIV Gosp.	10.09.2009	12.01.2012	842	28,07	NIE	V ACa 211/12	S. Apel. w Katowicach	V Cywilny	19.09.2012	1089	36,30	247	36,30	Apelacji uwzględniono	uchył. i przekaz. do pon. rozp.		Zmieniono	
	XIV GC 555/12	SO w Katowicach	XIV Gosp.	20.09.2012	20.03.2013	180	6,00	NIE													

SPRAWY INNE	8	I C 605/11	SO w Katowicach	I Cywilny	22.08.2011	15.02.2012	173	5,77	TAK	I ACa 303/12	S. Apel. w Katowicach	I Cywilny	08.06.2012	286	9,53	113	9,53	Apelacji uwzględniono	uchyl. i przekaz. do pon. rozp.		Zmieniono	
		I C 601/12	SO w Katowicach	I Cywilny	09.06.2012	22.11.2012	163	5,43	NIE	I ACa 97/13	S. Apel. w Katowicach	I Cywilny	12.04.2013	303	10,10	140	10,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	9	XIV GC 83/12	SO w Katowicach	XIII Gosp.	22.02.2012	23.05.2012	91	3,03	NIE													
	10	VI GC 143/12	SO w Legnicy	VI Gosp.	05.04.2012	30.08.2012	145	4,83	NIE	I ACa 1263/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	06.12.2012	241	8,03	96	8,03	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	11	V GC 45/12	SO w Częstochowie	V Gosp.	23.01.2012	13.07.2012	170	5,67	NIE													
	12	X GC 317/11	SO we Wrocławiu	X Gosp.	13.07.2011	13.04.2012	270	9,00	NIE													
	13	IX GC 314/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	11.04.2011	18.12.2012	607	20,23	TAK													
	14	XXIV C 1196/09	SO w Warszawie	XXIV Cywilny	11.11.2009	10.05.2012	899	29,97	NIE													
	15	IX GC 477/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.08.2011	15.06.2012	307	10,23	NIE	I ACa 927/12	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	18.10.2012	430	14,33	123	14,33	Apelacja cząści uwzględniona			Zmieniono	
	16	IX GC 395/09	SO w Krakowie	IX Gosp.	15.07.2009	13.09.2012	1138	37,93	TAK	I ACa 1381/09	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	06.02.2013	1281	42,70	143	42,70	Apelacja cząści uwzględniona			Zmieniono	
	17	IX GC 363/09	SO w Krakowie	IX Gosp.	04.05.2009	28.11.2012	1284	42,80	NIE	I ACa 864/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	03.10.2013	1589	52,97	305	52,97	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	18	IX GC 812/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	06.10.2011	15.06.2012	249	8,30	TAK													
	19	IX GC 795/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	08.10.2010	27.03.2012	529	17,63	TAK													
	20	IX GC 625/10	SO w Krakowie	IX Gosp.	29.06.2011	18.01.2012	199	6,63	TAK													
	21	VI GC 137/11	SO w Opolu	VI Gosp.	19.08.2011	22.02.2012	183	6,10	TAK	I ACa 834/12	S. Apel. we Wrocławiu	I Cywilny	04.09.2012	375	12,50	192	12,50	Apelacja cząści uwzględniona	III CSK 30/13, utr. wyrok SA		Zmieniono	
	22	X GC 245/09	SO we Wrocławiu	X Gosp.	07.07.2009	28.09.2012	1161	38,70	NIE													
	23	XVGC981/09, XVGC122/11	SR w Warszawie	XV Gosp.	24.03.2009	30.11.2009	246	8,20	TAK	XXIII Ga 607/10	SO w Warszawie	XXIII Gosp. Odwoł.	05.01.2012	1001	33,37	755	33,37	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	24	XVI GC 352/10	SO w Warszawie	XVI Gosp.	27.04.2010	26.05.2011	389	12,97	TAK													
	25	XX GC 227/10	SO w Warszawie	XX Gosp.	08.03.2010	26.04.2012	768	25,60	TAK	VI ACa 1411/12	S. Apel. w Warszawie	VI Cywilny	11.05.2013	1143	38,10	375	38,10	Apelacji oddalono			Utrzymano	
	26	IX GC 263/11	SO w Krakowie	IX Gosp.	11.05.2011	27.11.2012	556	18,53	NIE	I ACa 214/13	S. Apel. w Krakowie	I Cywilny	09.04.2013	688	22,93	132	22,93	Apelacji oddalono			Utrzymano	

1. Analiza stabilności orzecznictwa.

Liczba spraw w których orzeczenie I instancji zostało zmienione lub uchylone na skutek wniesienia apelacji	40	0 CZNIE	40	28,8%
Liczba spraw w których orzeczenie I instancji zostało zaskarżone	139	do ponownego rozpoznania	8	5,8%
odsetek spraw zmienionych lub uchylonych w odniesieniu do ogólnej liczby spraw zaskarżonych	28,8%	wyrok reformatoryjny części	12	8,6%
		wyrok reformatoryjny części	20	14,4%

2. Analiza czasu trwania badanych postępowań

a) Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji

Liczba badanych spraw 220 (osiem spośród 220 spraw rozpatrywano ponownie w I instancji) - więc ogółem	228 spraw	
Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	418 dni	13,9 mc
Maks. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	2981 dni	99,4 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	30 dni	1,0 mc
Po odrzuceniu 12 spraw o czasie powyżej 1000 dni	216 spraw	
Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	366 dni	12,2 mc

Maks. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	955 dni	31,8 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w I instancji	30 dni	1,0 mc

b) Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji

Liczba badanych spraw rozpatrywanych w II instancji	139 spraw	
Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	656 dni	21,9 mc
Maks. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	1842 dni	61,4 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	162 dni	5,4 mc
Po odrzuceniu 21 spraw o czasie powyżej 1000 dni	118 spraw	
Średni czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	542 dni	18,1 mc
Maks. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	993 dni	33,1 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia wpływu pozwu do sądu do dnia wydania orzeczenia w II instancji	162 dni	5,4 mc

c) Analiza czasu trwania badanych postępowań od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji

Liczba badanych spraw rozpatrywanych w II instancji	139 spraw	
Średni czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	220 dni	7,3 mc
Maks. czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	755 dni	25,2 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	84 dni	2,8 mc
Po odrzuceniu 7 sprawy o czasie powyżej 500 dni	132 sprawy	
Średni czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	202 dni	6,7 mc
Maks. czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	465 dni	15,5 mc
Min. czas trwania postępowania od dnia orzeczenia w I instancji do dnia wydania orzeczenia w II instancji	84 dni	2,8 mc

3. Zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji.

Liczba badanych spraw	228 spraw
Sprawy w których występuje zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji	27 spraw
Odsetek spraw w których występuje zbieg problematyki własności przemysłowej z zagadnieniami nieuczciwej konkurencji	11,8%